

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

No 259

Η ΚΑΡΔΙΑ της μάννας

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Λοιπόν, νομίζετε πως είνε τρέλλα να έλπιζουμε ότι θα άθωβη; ρώτησε η μπτέρα τ'ου κατηγούμενου.

— Ο δικηγόρος κούνησε το κεφάλι του. Ήρξη, αδυνατιομένη, με μάτια κατακόκκινα ή κ. Βρισόν, που την είχαν καταντήσσει μια δυστυχισμένη γρηούλη τον ίκετσε:

— Κύριε, κύριε μου! Σας έζορκίζω! Κάμετε ένα θαύμα... Ο δικηγόρος κ. Καζάλ απάντησε:

— Θα κάνω τα αδύνατα δυνατά για να σώσω το γυίο σας... Σας παρακαλώ όμως μη βασίζεσθε στην επίεικεια των δικαστών. Σκεφθήτε λίγο το τρομερό έγκλημά του! Παιδί δέκα όκτω χρόνων να κλέβη δυο γέρους... και να θελήση να τους σκοτώσει!...

— Ήταν τρελλός ο δυστυχισμένος.

— Και όμως δεν έχει κανένα έλαφρυντικό. "Α, ένα παιδί που μεγαλώνει στους δρόμους, με κακές συναναστροφές, μπορεί να πάρη τον κακό δρόμο, σ' ένα τέτοιο παιδί χωρεί επίεικεια, αλλά ο γυίος σας! Από μικρός ανατράφηκε σ' ήθικο περιβάλλον, δεν έχει δη παρά καλά παρδείγματα..."

— "Α, αυτό το παιδί αδικήθηκε!... Αφότου πέθανε ο πατέρας του ομολογώ πως δεν μπορέσα να το επιβληθώ..." "Α, μη το λέτε αυτό. Ύπηρξατε μητέρα εξαιρετική."

— Πιστεύετε ότι η μετάνοια του Πιτράκη δεν θα συγχωρησθήσεται;

— Ναι, το πιστεύω... και έχω την πεποίθηση ότι μετανοεί ειλκρινά, αλλά αυτός δεν είνε

λόγος για να τον άθωβη το δικαστήριο. Σας είπα, θα κάμω ό,τι μπορώ, μην έχετε όμως μεγάλες ελπίδες. Ή κατηγορία είνε τόσο βαρεία!

Το δικαστήριο είχε συνέλθει. Ή αγωνία της μπτέρας ήταν μεγάλη. Καταλάβαινε πως ο Πέτρος της θα καταδικαζόταν.

— Ο Πιτράκης της!... Τον θυμόταν μικρούλη, με τις μπουκλίτσες τις ζανθείες, χαριτωμένο, έξυπνο. Καθόταν στα γόνατά της, άκουμπουσε το κεφάλι του στο στήθος της και της έλεγε:

— «Μικρή μου μπτερούλα, πές μου ένα παραμύθκι!...

— Άχ, ήταν τα ευτυχισμένα χρόνια της ζωής της. Αργότερα στο Λύκειο ήταν άτακτος, άμελής... αλλά και όταν τον μάλλωνε ή στενοχωρία του ήταν φανερή. «Οχι, όχι, ο Πιτράκης της δεν είχε κακά ένστικτα. Ας αφανή μια ιδέα της πέρασε από το μυαλό. Αλλάξε έκφραση. Ναι, μια ιδέα τολμηρή...

— Θώναζαν τ' όνομά της. Τρέμοντας πλσίασε το κιγκλίδωμα και άρχισε να προφέρει λέξεις που κατέληξαν δικαστάς και κοινόν!...

— «Κύριοι δικαστάι, κύριοι ένορκαι, σάς παρακαλώ να με απαλλάξετε από το τέρας αυτό που άτιμασε το όνομά μου από τον άθλιο αυτό που δηλητηρίασε τη ζωή μου...»

Στέκεται να πάρη αναπνοή και έξακολουθεί:

— «Πάντοτε άποστρεφόμενος το βάρβαρο αυτό πλάσμα από τα πρώτα χρόνια...»

Ψίθυρο άποδοκιμασίας άντη χόσαν.

— Ή κ. Βρεσόν συνεχίζει: «Μάλιστα, από τα πρώτα χρόνια τον συκαινόμενα σαν να ήξερα τη ντροπή που θα μούρπινξε. Ο άντρας μου και εγώ τον μισούσαμε. Όταν ήταν 6 χρόνων άρρώσθηκε. Είχα την

έλπιδα πως θα γλύτωνα. Ο κακούργος όμως έγινε καλά!»

— Άποδοκιμασίες άκούσθηκαν. Άποδοκιμαζαν την σκληρή μπτέρα.

— Μα ή κ. Βρεσόν φωνάζει: «Θάνατο, θάνατο, να μη τον ζαναίωξη πιά!»

Και έπειτα ή δυστυχισμένη μπτέρα μόλις κατορθώνει να φύγη από μία πορτούλα κάτω από τους γιουκαϊσμούς του κόμου.

— Ο πρόεδρος είνε άνίκανος να άποκατάστη την τάξη και διακόπτει την συνεδρίαση.

Κατόπιν τον λόγο έλαβε ο είσαγγέλτης. Δεν κρύβει πως ή κατάθεσής της μπτέρας τον άφηνε κατάπληκτο. Παραδέχεται ότι ο Πέτρος Βρεσόν ανατράφει χωρίς στοργή έχει δικαίωμα σε κάποια επίεικεια. Αλλά δεν πρέπει να λησμονηθή και το αδικήμα του. Οι ένορκαι πρέπει να τον τιμωρήσουν.

Τον λόγο παίρνει τώρα ο δικηγόρος κ. Καζάλ.

— Κύριοι ένορκαι, ο άληθινός ένορκος δεν είνε ο κατηγορούμενος. Ο άληθινός ένορκος είνε ή μπτέρα του νέου. Το δυστυχισμένο αυτό παιδί είνε θυμά τον γονέν του...

— Ο κ. Καζάλ μιλάει άρκετή ώρα. Όλοι συκινούνται.

Σε λίγο οι ένορκαι άπεσύνθησαν για να συσκεφθούν. Με τα μισή ώρα ζαναγύρισαν στις θέσεις τους. Ή άπόφαση ήταν όπως την περιμέναμε: «Ο Πέτρος Βρεσόν κινύχθηκε άθώος».

Λίγα λεπτά αργότερα στο γραφείο του δικηγόρου, συναντήθηκαν ή κ. Βρεσόν με το παιδί της.

— Μπτέρα... μπτέρα μου!... — Μικρούλη μου! Παιδάκι μου!

— Γιατί τόκανες αυτό, μπτερούλα;

— Για να σε σώσω, αγόρι μου.

E. Z. ΚΛΟΥΚ

Παράξενες ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ή γρηά χορεύτρια που ζήτησε να την θάψουν... χορεύοντας! — Και έτοιμοι χοροί πάνω από τον τάφο της — Ή διαθήκη ενός εμπόρου άλόγων. — Φάτε, πιείτε, γλεντοκοπάτε. — Και οι άπαράιτες ιπποδρόμιες. — Τα δάκρυα ως δείγμα θλίψως και πένθους. — Τι γίνεται άλλο.

Οι ξένες έφημερίδες αναφέρουν ότι προ όλλοιου καιρού πέθανε μια γρηά Λονδρέζα, ή οποία σ'α νεώστα της ύπηρεζε χορεύτρια θεάτρον.

Ή γυναίκα αυτή είχε ρητώς άπατήσει να την θάψουν... χορεύοντας!

Ή ίδια αυτή Λονδρέζα άφήκε δια της διαθήκης της ένα ποσόν με τους τόκους του όποιου να πληρώνονται κάθε χρόνο, την επέτειο του θανάτου της χορεύτριες οι όποιες να πηγαίνουν και να χορεύουν πάνω στον τάφο της.

Νά τώρα και μία άλλη πρωτότυπη διαθήκη:

— Ένας άμπελουργός στην μεσημβρινή Γαλλία άφήκε διαθήκη, στην όποια άνέφερε τα έξης:

«Δεν θέλω ή άνάστησις του θανάτου μου, να κάνει κακό χρόνο ατία θλίψως και μελαγχολίας. Ήμουν πάντα ένας καλός γλεντζές, μου άρεσάν τα γλέντια, το φαγοποτόν ή ή εθιμία. Θα ήμουν λοιπόν άπελπιμένος αν στη γιορτή των νεκρών, έκείνου που με άγαπούσαν έπαίριαν πένθιμο ύφος και κουβουλούσαν λουλούδια στον τόφο μου. Αυτήν την ήμερα λοιπόν, παρακαλώ να μαζέψουν οι φίλοι μου και να στρώνονται σε ένα κολά φαγοποτόν. Όσο πιο εύθυμοι είνε τόσο πιο πολύ θα με εύχαριστήσουν... Όσο πιο πελάα άστεία λένε, κι όσο μεγαλύτερη όρεξι δείχνουν με τόσο πιο μεγάλη χαρά θα τους παρακαλώθω κι' εγώ από τον άλλο κόσμο».

Πρωτότυπη ύπηρεζε έπίσης και ή διαθήκη ενός πλουσίου εμπόρου άλόγων, ό όποιος άφησε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό στην γενέθλιού του πόλι για να οργανωθούν κατά κάθε έπέτειο του θανάτου του μια όραση και εθιμία ιππική γιορτή.

— Άς σημειωθεί τώρα ότι δεν είνε για όλους τους λαούς δείγμα πένθους τα δάκρυα. Ένώ έμεις οι πολιτισμένοι κλαίμε και κοπιόμεθα για τους νεκρούς μας, μία φυλή Ίνδων στην Βραζιλία όδηγει τους νεκρούς της στην τελευταία τους κατοικία με γέλια και χαρές.

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

ΕΙΔΙΚΤΗΡΙΑ Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5

Τηλέφωνο: 29-367

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. ΓΕΥΧΟΥΣ 259

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Αν κυβερνούσε

Ή προετοιμασία μιάς διαλέξεως που έκανα τελευταία στο θέατρο Κυβέλης μου έδωσε την ευκαιρία να ασχοληθώ κάπως επιμελότερα με ή ζήτημα της γυναικείας κινήσεως και να εξετάσω τους λόγους για τους όποιους άφύκει από τη δημόσια ζωή. Γιατί άφύκει απ' αυτήν; Θα ή.αν χειρότερος ο κόσμος αν δεν άπείχε; Είνε καλύτερος τώρα που δεν άφύκει;

Πολλές έρωτήσεις, που περιμένουν άπάντησι.

Όπως να διαφεύγη από μερικούς ότι στις πρώτες κοινωνίες των άθρόωντων που γνώρισε ή σφαίρα μας, εκείνη που κυβερνήσε είνε ή γυναίκα. Απ' αυτήν άρχισε ή κυβερνήσις του κόσμου. Είνε ή εποχή της γυναικοκρατίας, όπως ώνόμασθηκε έπειδή στην γυναίκα με την ιδιότητα της μητέρας άναγ.ωρίσθηκε το δικαίωμα να κυβερνά. Και δεν κυβερνά μόνο την οικογένεια της. αλλά και όλοκληρη τη φυλή στην όποια άνήκει.

Ο άντρας είνε σ'ό περιθώριο της ζωής. Όύτε λογαριάζει αυτός. Δεν έχει τα δικαιώματα του πατέρα, γιατί κατά τις εποχές έκείνες δεν ήταν άκόμα καθιερωμένος ο γάμος, ώστε, κατά τεκμήριο ύποληψιστον, να είνε γνωστός ο πατέρας του κάθε παιδιού. Ή ζωή των τότε άνθρώπων δε διαφέρει από τη ζωή των άλλων ζώων. Μονο ή μητρότης είνε εξακριβωμένη. Και γι' αυτό ή μητέρα έχει πρωτεύουσα θέση.

Ο θρόνος της όμως καταρρέει στους Ιστορικούς καιρούς. Ή κυβερνήσις από α χέρια των γυναικών περιέρχεται στα χέρια των άνδρων. Κι' όσο περνούν οι αιώνες τόσο ή επικράτησις γίνεται πληρύτερη, ή γυναικεία εκτοπίζεται στην άφάνεια, κλείνεται στο γυναικωνίτη, γίνεται σκιά και φθάνει σε τέτοιο σημείο ήθικής κακαϊτώσεως ώστε τον μεσαίωνα να συζητούν αν ή γυναίκα είνε άνθρωπος ή αν έχη ψυχή.

Ύψώνεται, βέβαια στους χρόνους του διαφωτισμού και της Γαλλικής Έπαναστάσεως το έπιπεδο της γυναικείας, αλλά όχι μόνο δεν ζαναπαίρει την παλαιά θέση της άπόλυτης κυριαρχίας της αλλά ούτε και ίσοθεώνεται με τον άνδρα. Ακόμα και στις χώρες όπου ο φεμινισμός έκανε τις μεγαλύτερες κατακτήσεις, ή θέση της γυναικείας είνε μειονεκτική. Σ'υγκύβερνά κάποτε. Την είδαμε και βουλευτίνα και ύπουργίνα, αλλά παντού και πάντα ή συνεργασία της ήταν ατελείουσα. Δεν καθιόνευσε αυτή ού ε την έσωτερική, ούτε την έξωτερική πολιτική ενός τόπου. Δεν έέδρανε ή γνώμη της όσο ή γνώμη του άντρα.

Γιατί άρα γε; Μήπως θα ήταν χειρότερη από τον άνδρα; Δεν το νομίζω. Ή γυναίκα έχει πολλά προσόντα που έμεις δεν έχουμε, κι' έχουμε έμεις πολλά προσόντα που δεν έχει εκείνη. Ή συνεργασία με ή ίσους όρους θα συμπλήρωνε τα κενά. Δεν μπορούσε δε παρά να έχη άγαθά άποτελέσματα μια τέτοια συνεργασία. Σ'έννηση από τη φύση της, θ' άμβλύνει τις γωνίες θ' άποφύγη τις άκρότητες, θ' ζητή συμβιβασμό έκει όπου έμεις δε έλέπομε παρά την ρήει. Και με την ένστικτο της μητρότητας που την κάνει να εκτιμά καλύτερα από μας την αξία της ζωής, θα προσπαθήση να κάνει τη ζωή αυτή πιο όραία και να την προσάψει από τη φθορά που άπό το θάνατο. Ριζοσπαστικός ο άντρας, συντηρητική ή γυναίκα. Ή έπίδρασις του ενός στον άλλο θα φέρη την ίσορροπία και το μέτρο.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1943

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Αν κυβερνούσε

Ή προετοιμασία μιάς διαλέξεως που έκανα τελευταία στο θέατρο Κυβέλης μου έδωσε την ευκαιρία να ασχοληθώ κάπως επιμελότερα με ή ζήτημα της γυναικείας κινήσεως και να εξετάσω τους λόγους για τους όποιους άφύκει από τη δημόσια ζωή. Γιατί άφύκει απ' αυτήν; Θα ή.αν χειρότερος ο κόσμος αν δεν άπείχε; Είνε καλύτερος τώρα που δεν άφύκει;

Πολλές έρωτήσεις, που περιμένουν άπάντησι.

Όπως να διαφεύγη από μερικούς ότι στις πρώτες κοινωνίες των άθρόωντων που γνώρισε ή σφαίρα μας, εκείνη που κυβερνήσε είνε ή γυναίκα. Απ' αυτήν άρχισε ή κυβερνήσις του κόσμου. Είνε ή εποχή της γυναικοκρατίας, όπως ώνόμασθηκε έπειδή στην γυναίκα με την ιδιότητα της μητέρας άναγ.ωρίσθηκε το δικαίωμα να κυβερνά. Και δεν κυβερνά μόνο την οικογένεια της. αλλά και όλοκληρη τη φυλή στην όποια άνήκει.

Ο άντρας είνε σ'ό περιθώριο της ζωής. Όύτε λογαριάζει αυτός. Δεν έχει τα δικαιώματα του πατέρα, γιατί κατά τις εποχές έκείνες δεν ήταν άκόμα καθιερωμένος ο γάμος, ώστε, κατά τεκμήριο ύποληψιστον, να είνε γνωστός ο πατέρας του κάθε παιδιού. Ή ζωή των τότε άνθρώπων δε διαφέρει από τη ζωή των άλλων ζώων. Μονο ή μητρότης είνε εξακριβωμένη. Και γι' αυτό ή μητέρα έχει πρωτεύουσα θέση.

Ο θρόνος της όμως καταρρέει στους Ιστορικούς καιρούς. Ή κυβερνήσις από α χέρια των γυναικών περιέρχεται στα χέρια των άνδρων. Κι' όσο περνούν οι αιώνες τόσο ή επικράτησις γίνεται πληρύτερη, ή γυναικεία εκτοπίζεται στην άφάνεια, κλείνεται στο γυναικωνίτη, γίνεται σκιά και φθάνει σε τέτοιο σημείο ήθικής κακαϊτώσεως ώστε τον μεσαίωνα να συζητούν αν ή γυναίκα είνε άνθρωπος ή αν έχη ψυχή.

Ύψώνεται, βέβαια στους χρόνους του διαφωτισμού και της Γαλλικής Έπαναστάσεως το έπιπεδο της γυναικείας, αλλά όχι μόνο δεν ζαναπαίρει την παλαιά θέση της άπόλυτης κυριαρχίας της αλλά ούτε και ίσοθεώνεται με τον άνδρα. Ακόμα και στις χώρες όπου ο φεμινισμός έκανε τις μεγαλύτερες κατακτήσεις, ή θέση της γυναικείας είνε μειονεκτική. Σ'υγκύβερνά κάποτε. Την είδαμε και βουλευτίνα και ύπουργίνα, αλλά παντού και πάντα ή συνεργασία της ήταν ατελείουσα. Δεν καθιόνευσε αυτή ού ε την έσωτερική, ούτε την έξωτερική πολιτική ενός τόπου. Δεν έέδρανε ή γνώμη της όσο ή γνώμη του άντρα.

Γιατί άρα γε; Μήπως θα ήταν χειρότερη από τον άνδρα; Δεν το νομίζω. Ή γυναίκα έχει πολλά προσόντα που έμεις δεν έχουμε, κι' έχουμε έμεις πολλά προσόντα που δεν έχει εκείνη. Ή συνεργασία με ή ίσους όρους θα συμπλήρωνε τα κενά. Δεν μπορούσε δε παρά να έχη άγαθά άποτελέσματα μια τέτοια συνεργασία. Σ'έννηση από τη φύση της, θ' άμβλύνει τις γωνίες θ' άποφύγη τις άκρότητες, θ' ζητή συμβιβασμό έκει όπου έμεις δε έλέπομε παρά την ρήει. Και με την ένστικτο της μητρότητας που την κάνει να εκτιμά καλύτερα από μας την αξία της ζωής, θα προσπαθήση να κάνει τη ζωή αυτή πιο όραία και να την προσάψει από τη φθορά που άπό το θάνατο. Ριζοσπαστικός ο άντρας, συντηρητική ή γυναίκα. Ή έπίδρασις του ενός στον άλλο θα φέρη την ίσορροπία και το μέτρο.

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Διευθυντής Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομή: Έτήσια Δρχ. 15.800

Έξάμηνος » 7.600

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. ΓΕΥΧΟΥΣ 259

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Αν κυβερνούσε

Ή προετοιμασία μιάς διαλέξεως που έκανα τελευταία στο θέατρο Κυβέλης μου έδωσε την ευκαιρία να ασχοληθώ κάπως επιμελότερα με ή ζήτημα της γυναικείας κινήσεως και να εξετάσω τους λόγους για τους όποιους άφύκει από τη δημόσια ζωή. Γιατί άφύκει απ' αυτήν; Θα ή.αν χειρότερος ο κόσμος αν δεν άπείχε; Είνε καλύτερος τώρα που δεν άφύκει;

Πολλές έρωτήσεις, που περιμένουν άπάντησι.

Όπως να διαφεύγη από μερικούς ότι στις πρώτες κοινωνίες των άθρόωντων που γνώρισε ή σφαίρα μας, εκείνη που κυβερνήσε είνε ή γυναίκα. Απ' αυτήν άρχισε ή κυβερνήσις του κόσμου. Είνε ή εποχή της γυναικοκρατίας, όπως ώνόμασθηκε έπειδή στην γυναίκα με την ιδιότητα της μητέρας άναγ.ωρίσθηκε το δικαίωμα να κυβερνά. Και δεν κυβερνά μόνο την οικογένεια της. αλλά και όλοκληρη τη φυλή στην όποια άνήκει.

Ο άντρας είνε σ'ό περιθώριο της ζωής. Όύτε λογαριάζει αυτός. Δεν έχει τα δικαιώματα του πατέρα, γιατί κατά τις εποχές έκείνες δεν ήταν άκόμα καθιερωμένος ο γάμος, ώστε, κατά τεκμήριο ύποληψιστον, να είνε γνωστός ο πατέρας του κάθε παιδιού. Ή ζωή των τότε άνθρώπων δε διαφέρει από τη ζωή των άλλων ζώων. Μονο ή μητρότης είνε εξακριβωμένη. Και γι' αυτό ή μητέρα έχει πρωτεύουσα θέση.

Ο θρόνος της όμως καταρρέει στους Ιστορικούς καιρούς. Ή κυβερνήσις από α χέρια των γυναικών περιέρχεται στα χέρια των άνδρων. Κι' όσο περνούν οι αιώνες τόσο ή επικράτησις γίνεται πληρύτερη, ή γυναικεία εκτοπίζεται στην άφάνεια, κλείνεται στο γυναικωνίτη, γίνεται σκιά και φθάνει σε τέτοιο σημείο ήθικής κακαϊτώσεως ώστε τον μεσαίωνα να συζητούν αν ή γυναίκα είνε άνθρωπος ή αν έχη ψυχή.

Ύψώνεται, βέβαια στους χρόνους του διαφωτισμού και της Γαλλικής Έπαναστάσεως το έπιπεδο της γυναικείας, αλλά όχι μόνο δεν ζαναπαίρει την παλαιά θέση της άπόλυτης κυριαρχίας της αλλά ούτε και ίσοθεώνεται με τον άνδρα. Ακόμα και στις χώρες όπου ο φεμινισμός έκανε τις μεγαλύτερες κατακτήσεις, ή θέση της γυναικείας είνε μειονεκτική. Σ'υγκύβερνά κάποτε. Την είδαμε και βουλευτίνα και ύπουργίνα, αλλά παντού και πάντα ή συνεργασία της ήταν ατελείουσα. Δεν καθιόνευσε αυτή ού ε την έσωτερική, ούτε την έξωτερική πολιτική ενός τόπου. Δεν έέδρανε ή γνώμη της όσο ή γνώμη του άντρα.

Γιατί άρα γε; Μήπως θα ήταν χειρότερη από τον άνδρα; Δεν το νομίζω. Ή γυναίκα έχει πολλά προσόντα που έμεις δεν έχουμε, κι' έχουμε έμεις πολλά προσόντα που δεν έχει εκείνη. Ή συνεργασία με ή ίσους όρους θα συμπλήρωνε τα κενά. Δεν μπορούσε δε παρά να έχη άγαθά άποτελέσματα μια τέτοια συνεργασία. Σ'έννηση από τη φύση της, θ' άμβλύνει τις γωνίες θ' άποφύγη τις άκρότητες, θ' ζητή συμβιβασμό έκει όπου έμεις δε έλέπομε παρά την ρήει. Και με την ένστικτο της μητρότητας που την κάνει να εκτιμά καλύτερα από μας την αξία της ζωής, θα προσπαθήση να κάνει τη ζωή αυτή πιο όραία και να την προσάψει από τη φθορά που άπό το θάνατο. Ριζοσπαστικός ο άντρας, συντηρητική ή γυναίκα. Ή έπίδρασις του ενός στον άλλο θα φέρη την ίσορροπία και το μέτρο.

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Είνε πολύ σωστή συνήθεια ή παροιμία που λέει: «Κάθε τόπος και έακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξη».

Η συντροφιά της άναμνήσεως

(Εκείνη έχει σηκωθεί με αποφασιστικότητα. Έκείνος την κυττάζει φιλοσοφικά):

ΕΚΕΙΝΗ.—Φεύγω!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πού πιά;

ΕΚΕΙΝΗ.—Οπουδήποτε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Επιμένεις;

ΕΚΕΙΝΗ.—Είπε αποφασισμένο...

Δε γίνεται αλλιώς...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καλά, τότε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει ένα θόρυβο έμπρός)...— Δε λες τίποτε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τι να πω;

ΕΚΕΙΝΗ.—Αν ήσανε να σου πω τι να πής, τότελα και μόνη μου κατ' ευθείαν...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Έχεις δίκιο...

ΕΚΕΙΝΗ.— Δε θα με κρατήσης;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Αφού είναι αποφασισμένο...

ΕΚΕΙΝΗ.—Αν έβλεπα τουλάχιστον από μέρος σου κάποια διάθεση να με κρατήσης...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Διά της βίας; Το βρίσκεις λογικό; Είπε το ίδιο σά να προσπαθούμε ν' αλυσσοδέσουμε μια ήλιχαρτίδα... Γίνεται;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ήτανε πολύ ποιητικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και σ' όν δεν το σταματάς. Πολύ καλά, γεια σου!...

(Προχωρεί προς την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πριν φύγης, θά σου

μιλιά—Κοντά μου θά καθήσης.— Σ' τη σιγαλιά παρηγοριά δειλή...— θά σ' έχω δίπλα μου, κι' άς είσαι μακριά μου.—Θά μου χαϊδέυη ή άμνησι σου κα' μολλά—Μά, άσπου να' κάνης νά χτυπήση την καρδιά μου.—Θά ξαναφύγης, δίχως όρκους και φύλα...—Θά ξαναφύγης.—Κι' αν φύγης, κι' αν σ' έχω χάσει—άποια θραύση.—θά σ' έχω στην καρδιά.—Δεν το μπορεις.—Κι' αν θές, νά σε ξεχάσω.—Κι' αν τ' άρνηθής.—Σά σε ζητώ.—Θά ξαναφύγης...

ΕΚΕΙΝΗ.—Ε καλά. Κι' ύστερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δεν καταλαβαίνεις; Σ' αυτό το κομμάτι μέσα βρίσκεται όλη ή δικαιολογία της ψυχραιμίας μου, γιά το χωρισμό μας: Τι κι' αν χαθής; Τι κι' αν φύγης; Ό,τι ώρα σε γυρέω, ό,τι ώρα μου λείψεις δεν έχω παρά να γυρίσω το κομμάτι της άναμνήσεως και θά σ' έχω άμέσως άπρόστα μου! Θά μευ πής: Δε θάσαι με σάρκα και όστά. Θάσαι φάντασμα, άπασια, δράμα... Συμφωνώ. Έμένα όμως δε θά μου κάνης τη δουλειά μου; Θά σ' έχω δίπλα μου, διακριτική, σωπική, ευγενική, θά μου χαϊδέυης τά μαλλιά χωρίς να μου χαλάς τη χωρίσπρα, θά μου κρατάς συντροφιά χωρίς να γυρεύης τσάντα, άπό μπόδε, κρεμαστή στον ώμο, θάσαι ή όμορφιά της μοναξιάς μου χωρίς να ταράζης αυτή τη μοναξιά, με γκρίνιες—γενικά δηλαδή, θά περνώ καλά, με σένα αλλά χωρίς έσένα στην πραγματικότητα... Γι' αυτό δε θρίσκω τραγικό το χωρισμό μας.

ΕΚΕΙΝΗ (με σφινγμένα δόντια).—Α. Έτσι; Γεια σου τότε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σ' εύχαριστώ...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μήπως τόχει γράψει ό Άριστοτέλης;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Όχι, κάποιος άλλος... Δεν έχει σημασία όμως ποιος τόγραψε, αλλά τί λέει...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τι λέει;

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγγραυδίζει).—«Τι κι' αν χαθής.—Κι' αν φύγης, κι' αν μ' άφίσης...—Θά ξαναφύγης—σά θύμηση άπ'αλή.—Χωρίς

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΣΟΤΤΟ ΒΟΤΣΕ».— Έξε- δόθη και έκυκλοφόρησε το νέο μουσικό κομμάτι του συνεργάτου του «Θησαυρού» κ. Χρ. Κ. Χαίροπουλου (Σότο Βότσε) («Μουρμούρισμα»). Πωλείται παντού.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και σ' όν δεν το σταματάς. Πολύ καλά, γεια σου!...

(Προχωρεί προς την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πριν φύγης, θά σου

ΕΚΕΙΝΗ.—Ήτανε πολύ ποιητικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και σ' όν δεν το σταματάς. Πολύ καλά, γεια σου!...

(Προχωρεί προς την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πριν φύγης, θά σου

ΕΚΕΙΝΗ.—Ήτανε πολύ ποιητικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και σ' όν δεν το σταματάς. Πολύ καλά, γεια σου!...

(Προχωρεί προς την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πριν φύγης, θά σου

ΕΚΕΙΝΗ.—Ήτανε πολύ ποιητικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και σ' όν δεν το σταματάς. Πολύ καλά, γεια σου!...

(Προχωρεί προς την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πριν φύγης, θά σου

ΕΚΕΙΝΗ.—Ήτανε πολύ ποιητικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και σ' όν δεν το σταματάς. Πολύ καλά, γεια σου!...

(Προχωρεί προς την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πριν φύγης, θά σου

ΕΚΕΙΝΗ.—Ήτανε πολύ ποιητικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και σ' όν δεν το σταματάς. Πολύ καλά, γεια σου!...

(Προχωρεί προς την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πριν φύγης, θά σου

ΕΚΕΙΝΗ.—Ήτανε πολύ ποιητικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και σ' όν δεν το σταματάς. Πολύ καλά, γεια σου!...

(Προχωρεί προς την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πριν φύγης, θά σου

ΕΚΕΙΝΗ.—Ήτανε πολύ ποιητικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και σ' όν δεν το σταματάς. Πολύ καλά, γεια σου!...

(Προχωρεί προς την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πριν φύγης, θά σου

ΕΚΕΙΝΗ.—Ήτανε πολύ ποιητικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά καμμιά φορά λέω κάτι τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όστε να φύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εσύ το θέλεις.

ΠΩΣ ΣΩΘΗΚΕ Ένας κατάδικος

Ο νέγρος έγκληματίας.— Πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.— Ο καυγάς του διευθυντού των φυλακών με τον άστυνόμο.— Ο που περνούν τα δέκα λεπτά του νόμου.— Η σωτηρία του μελλοθανάτου.

Ένας έγκληματίας Νέγρος, ό Τζάκ Γουίλιαμς, γλύτωσε τελευταία στην φλωρίδα τη ζωή του χάρις σ' ένα έντελός ασυνήθιστο περιστατικό.

Ο Τζάκ Γουίλιαμς είχε καταδικασθή εδώ και λίγον καιρό στην ποινή του θανάτου. Όταν ήρθε ή ημέρα της θανατικής εκτέλεσώς του, οι δεσμοφύλακες του τον συνόδευσαν ως την αίθουσα όπου βρίσκεται ή ηλεκτρική καρέκλα, τον ύποχρώναν να καθήση σ' αυτή και τον έδεσαν με τά ειδικά λουριά.

Ο διευθυντής των φυλακών, άπλωσε τότε το χέρι του προς τον ηλεκτρικό διακόπτη, όταν τον σταμάτησε εφαινικά ό «σερίφ», ό παριστάμενος δηλαδή αξιωματικός της άστυνομίας.

Ο «σερίφ» εδήλωσε ότι, σύμφωνα με τους κανονισμούς, αυτός έπρεπε να γυρίση τον διακόπτη του ρεύματος. Ο διευθυντής όμως επέμενε ότι αυτό ήταν δουλειά δική του. Ο «σερίφ» δεν δούλευσε κι' έτσι, έπακολούθησε σιωστής καυγάς.

Στό διάστημα αυτό ό μελλοθάνατος καθόταν ήσυχα-ήσυχα πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα, περιμένοντας νά τελειώση ό καυγάς. Στην πολιτεία όμως της φλωρίδας υπάρχει κάποιος νόμος, ό όποιος όρίζει ότι, αν μία θανατική εκτέλεσις δεν γίνει δέκα λεπτά ύστερα από την στιγμή που ό κατάδικος δά καθήση πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα, ό μελλοθάνατος γλυτώνει τη ζωή του. Τα δέκα αυτά λεπτά είχαν περάσει προ πολλού κι' ό Νέγρος δεν είχε ακόμη εκτελεσθή, έξ ατίας του καυγά τό διευθυντού και του σερίφ. Ετσι ό Τζάκ Γουίλιαμς γλύτωσε τη ζωή του, κι' ελλογεί τό θεό γιά τό άπρόοπτο που τον έσωσε.

■ ■ ■

Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΨΩΜΙΟΥ

Η κατανάλωσις του ψωμιού ποικίλει καταπληκτικά μεταξύ των διαφόρων λαών. Σ' άς αναφέρουμε με ρικούς αριθμούς: Ένας Γερμανός τρώει εβδομαδιαίως 5.250 γραμμ. ψωμιού, ό Γάλλος 4.425, ό Ρώσος 4.285, ό Όλλανδός 3.630, ό Ιταλός 3.300, ό Ισπανός και ό Άμερικανός 3.200, ό Σουηδός και ό Νορβηγός 2.850, ό Άγγλος 2.700, και ό Αυστριακός 2.500 γραμμ. ψωμίου.

Οι αριθμοί αυτοί άφορούν φυσικά την προπολεμική περίοδο, όταν τό ψωμί προσφερότο παντού κατά βούλησι και χωρίς δελτίο.

■ ■ ■

Λοχαγός.

— Άλήθεια;

— Σού τ' όρκίζομαι! είτε με σταθερή φωνή ό φαγών.

— Σας εύχαριστώ λοχαγέ μου είτε άνακουφισμένος ό έτοιμοθάνατος. Τώρα πεθαίνω εύχισμένος.

— Πειθαίνο εύχαριστημένος...

— Άλλά...

— Δεν έτόλμηση νά συνεχίσω. Τό βλέμμα του ήταν ίκετευτικό.

— Τι θέλεις Ναβύ;

— Λοχαγέ μου, έχασα τό πορτοφόλι του Σαρλίε...

— Τό έχω εγώ, του είπε με στοργή ό Φαγών σκυδοντας επάνω του... Θέλεις νά δής τό γράμμα;

— Ναι, μά δεν μπορώ πιά νά διακρίνω τράυλας ό έτοιμοθάνατος. Διαβάστε τό έσείς, λοχαγέ μου.

Ο άξιωματικός άνοιξε τό πορτοφόλι και πήρε από μέσα ένα φακέλλο. Έξωλε από μέσα ένα χαρτί και τό διάβασε βιαστικά. Ο έτοιμοθάνατος κορφώσε με άγωνία τό βλέμμα του επάνω στον λοχαγό, σάν θά ήθελε νά μαντέψη τη σκέψη του.

— Είπε νά γράψω άπ' τη ιητέρα του, είτε με ήρεμη φωνή ό

ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΛΑΛΟΜΠΟΣ

ΤΟ ΠΑΓΚΡΑΤΙ παίζει τέννυς !..

Παλνός πόθος της μαντάμ Σουσούς και παικνίδι της ιδιαίτερας προτιμήσεώς της ήταν τό τέννυς. Είπε αλήθεια ότι τό παικνίδι αυτό θεωρείται άνεκάνεν ως κτήμα της άριστοκρατίας και ή πυργωδέσινα του Βούθουλα — όπως άλλως τε τά ένεννύητα της εκατό των γυναικών — έθέληγε από κάθε τι που μπορούσε νά της δώσ ό άέρα άριστοκρατικών. Και πράγματι ή ρακέττα δίνει ένα είδος παρομοίου... άέρα.

Πρεσβυτέρα άδελφή κάθε γυναίκας ή μαντάμ Σουσού, έλατάρισε λιγάκι... σπόρ άριστοκρατικό. Και έπειδή όλα τά άλλα τά κατέκτησε ή νέα τάξις, με μεγάλη χαρά θυμήθηκε τό τέννυς.

— Παναγιωτάκη!...

— Μπαρόν;

Τό μόνο πράγμα που παραμένει μακριά από τίς τοσακιές που έπλούτισαν έσχατως, είναι τό τέννυς. Και άπορώ πώς τό έλπιόμνησα νά παίζω λιγούλακι με κυρίες καθώς πρέπει. Έχω γκαφάρ, έλληνοιστί, νομιζώ, πλής, και πρέπει νά εύρω μία ντιστραζιόν, έλληνοιστί, νομιζώ, διασκεδάσις.

Τύπος πεζότατος ό Παναγιωτάκης, έμασσούλους την ώρα εκείνη ένα φρέσκο κρεμμυδάκι. Ήρεμα — ήρεμα τό κατάπαι κι' ύστερα έστραβοκύττασε την μαντάμ Σουσού γιά νά μουρμουρίση με τό θελκτικό εκείνο ύφος της έσχάτης άδιαφορίας που τον έπιανε τότε — τότε.

— Δεν πιά νά κόψης τό λαμό σου!

Ευτυχώς δεν άκούσε ή ύψηλή δέσιποινα του Βούθουλα:

— Όμιλίες;

— Όχι, Σουσού.

— Ξέρεις πώς θά ντυθώ;

— Όχι, Σουσού.

— Λευκό μπλουζάκι και φουσιτίσα μπλέ.

Παρομοίως λευκά καλτσάκια χαμηλά και γυρισμένα ελαφρώς — πολύ μου κάνουν γούστο. Παρομοίως άσπρο παπούτσι καουτσούκ προς έξασφάλισιν εύκυνίας. Έννοείται κοντό μανικάκι και μπράτσα έλεύθερα δια την περιστάσις.

Εκείνο που εγοήτευε ιδιαίτερώς την Σουσού ήταν ή πλήρης πεποίθησις ότι ή νέα τάξις των κυριών και κοριτσιών που έμειντο σιγα — σιγα στό μυστήρια της άριστοκρατίας δεν επρόφθαε νά κατακτήση τό τέννυς.

— Μου προκαλούν άπδία!

— Ποιά;

— Ό τοσακιές που παριστάνουν τίς καθώς πρέπει. Ο πόλεμος έδημιούργησε πολλές άνωμαλίες και δεν έμεινε τόπος γιά πραγματική άριστοκρατία. Έμπηκαν άκόμη και στίς σπουαλίες και στίς διαλέξεις και στίς σσοβάρ φιλολογίας. Θράσος νά φαντασθή, έπρόχτης μου έλεγες μία τοσακία με λεφτά, ότι άναγινώσκει Καραγάτσι! Όμολογώ κατόπιν τούτου τον έπέταξα άπ' την βιβλιοθήκη μου εκεί που έκαταπνιωσε, συγγραφέως της θορείας διομπχανιά!

Έντύθηκε, λοιπόν, ή Σουσού λευκό μπλουζάκι και φουσιτίσα μπλέ, παρομοίως καλτσάκια χαμηλά και γυρισμένα ελαφρώς — πολύ τίς κάνουν γούστο. Παρομοίως άσπρο παπούτσι καουτσούκ προς έξασφάλισιν εύκυνίας. Έπηρε υπό μάλης την ρακέττα και έν ή φασουλάδα άνέδιδε τους μουσικούς μουρμουρισμούς της άπό

τά έγκατα της άριστοκρατικής κοιλίας της δέσισις τους κονιορτοβριθείς δρόμους του Βούθουλα και άνέθηκε άποστολώς προς τό κέντρο σπώνοντας άπό πίσω της σύννεφα σκόνης.

Για πού;

Άλλά γιά πού άλλου; Κάποια γυνίτσα έμεινε στην φαλπική άκτή, τό μόνο καταφύγιο της άριστοκρατίας.

Ο φυσιολατρικός όμιλος «Ήλιος, Άήρ, Ύδωρ», όπως άκούσε ή μαντάμ Σουσού, ήταν τό έντεκνήριον του καλού κόσμου, όπου μεταξύ άλλων άριστοκρατικών έπαίζετο και τέννυς.

Αούλληπη ήταν ή πόζα της πυργωδέσιποινας του Βούθουλα, όταν έφτασε στόν Όμιλο. Έχτύπησε τό κουδούνι, της άνοιξαν:

— Η κυρία;

— Μαντάμ Σουσού.

— Είσαστε μέλος;

— Έθιμωσ ή Σουσού;

— Μέλος; Άσπευ πράγμα! Είς όλα τά άριστοκρατικά σωματεία είμαι μέλος και μάλιστα έπιμνηκόν!

Και άφού έσπρωξε τον άνθρωπο περιφροντικώς με την ρακέττα της, επροχώρησε. Ύστερα όμως έγύρισε:

— Πτωκέ!

— Όρίστε, κυρία.

— Έχει κόσμος;

— Άρκετό.

— Του Κολωνακίου;

— Πώς;

— Έννοώ, καθώς πρέπει;

— Και θέβαια, μαντάμ.

Ευχαριστημένη ή Σουσού προχώρησε στό έσωτερικό.

Πολλά κορίτσια ήταν εκεί και έπαίζαν τέννυς, κατά τρόπον όμως που έδειχνε ότι μόλις είχαν μάθει ή έμάθαιναν.

Αυτό επροκάλεσε στην μαντάμ Σουσού ένα δυσάρεστο συναίσθημα.

Έσταμάτησε, έσπκωσε τό κεφάλι, έσπκωσε τη μύτη, έφερε τά φασαμίν στό ήμικλειστό μάτια της, έκανε μία πρόχειρη έπιθύρσις των κοριτσιών που έπαίζαν και έψιθύρισε:

— Άλλοίμονον!

Ευρέθηκε εκεί μπροστά της ένας από τους διευθυνόντας τον όμιλο:

— Τι συμβαίνει, μαντάμ;

— Τοσακιές!

— Ποιές;

— Αυτές που παίζουν. Παρακαλώ ποιός ήμέρας και ώρας κατέρχεται τό Κολωνακί;

— Γιατί;

— Παρντόν! Ήμπορείτε νά μου πείτε από που προέρχονται αυτά τά κορίτσια που παίζουν τέννυς;

— Άπό τό Παγκράτι, μαντάμ.

— Εφριζε ή μαντάμ Σουσού!

Και τότε έκανε μία από τίς μεγαλύτερες χειρονομίες της ζωής της.

Εσπκωσε με όρμη την ρακέττα της και την έσπασε στό δύο.

Κατάπληκτος την κυττούσε ό άνθρωπος:

— Γιατί σπάσατε την ρακέττα, μαντάμ;

— Άφού και τό Παγκράτι παίζει τέννυς, μου είναι περιττή. Ήρεβούρα!...

Και άφού έγύρισε τίς πλάτες της έφυγε έξαλλη, χωρίς ούτε μία στίγην νά στρέψη πίσω, μη τυχόν και όπ τό φρικτό αυτό θέσμα, ήγουν τό Παγκράτι παίζουν τέννυς...

■ ■ ■

Δ. ΨΑΘΑΣ

■ ■ ■

ΗΞΕΡΑΝ ΑΠΟ ΤΕΤΟΙΑ

Ή σύζυγος. — Τι; Μ' αυτό τό σκιμένο σακκάκι έπληγες στό γραφείο; Ποιός έφερε τί θά είπαν οι συνάδελφοί σου!...

Ο σύζυγος. — Τίποτα, κυρία. Είνε και αυτοί... παντρεμένοι!...

■ ■ ■

ΑΝ ΘΕΛΕ

Ο ζητιάνος. — Σας παρακαλώ, δώστε ένα κατοστάρικο, κύριε, στό φτωκό!

Ο κύριος. — Για νά πάς νά πής κρασί, έ;

Ο ζητιάνος. — Άν θέλετε, κύριε, μου δίνετε περισσότερα και... θά πω μπύρα!...

■ ■ ■

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΓΙΑΤΡΩΝ

Ο πρώτος. — Είπε τυφοειδής πυρετός...

Ο δεύτερος. — Έχεις λάθος, αγαπτε συνάδελφε. Εγώ δρίκνω ότι είνε άπλό κρυολόγημα.

Ο πρώτος. — Έτσι, λοιπόν; Καλά, αυτό θά τό δούμε στή... νεκροφία!

Τά άμίμητα ΤΟΥ ΣΧΟΛΛ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος γνωστός του Γάλλου εύθυμογραφου Ευρηλάτου Σχολλ που κατ'αίσιας οταρ άοιας άλλοτε για τοκο γλυσια και άλλοτε για αιοχροκερεία, ήταν άοαία αρρωστος.

— Πως παει σμερα; ρώτησε μία μέρα ό Σχολλ ένα συγγενη του αρρωστου.

— Πολύ άοχημα... Οι γιατροι τον έχουν καταδικάσει...

— Οι γιατροί!... Ώστε και αυτοί άκόμη τον κατεδικάσαν, βρε άδερφε! φώναξε ό Σχολλ.

— Ό δικηγόρος Χ... έχει τό κακό έλάττωμα να σκοπίζει μια βαρυτά αποφορά από τό στομα του.

Κάποιος έλεγε στον Σχολλ ότι τον συναντησε τό προηγούμενο βράδυ στο θέατρο.

— Βουλώσατε τη μύτη σας; ρώτησε ό Σχολλ.

— Όχι... χθές παραδόξως, δεν μύριζε πολύ άοχημα.

Και ό Σχολλ κατάπληκτος:

— Μά τότε δε μπορεί... θα είχε φάει σκοροτία!

■ ■ ■

Ένα πρωί ό Σχολλ μπήκε σαν δόμδα στο κατάστημα του διδλοπώλου.

Άσουλ και ζήτπος ένα από τά τελευταία βιβλία του.

— Φαντάσου, αγαπητέ μου, είπε στο διδλοπώλη, σμερα τό πρωί έλαβα ένα συγγιντικώτατο γράμμα. Κάποιος νεός επαριώτης μου ζητει με διακρίσι και με σεβασμο να τό στείλω κανένα ατογοραφο μου. Έννοώ νά τό ευχαριστήσω αυτό τό παιδί... Δώσε μου τό τελευταίο μου βιβλίο... θά του τό στείλω με μία άφιέρα!

Ο διδλοπώλης έδωσε τό βιβλίο που του ζητούσε στο Σχολλ, που ετοιμασθηκε νά γράψη την ά

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Χαμένη η τύχη

20^η Οχτώ μέρες πέρασαν. "Ένα απόγευμα πού η Μαρκελίνα ήσυχαιότο με την εργασία της άκουσε να της χτυπούν την πόρτα. "Έτρεξε κι' άνοιξε. Ήταν ο Βαλόν. Δεν είχαν συναντηθεί καθόλου κατά το όκταήμερο αυτό.

Τόν δέχθηκε με μεγάλη καλωσύνη. —Κυρία Μαρκελίνα, τής είπε ο Βαλόν, μπαίνοντας άμέσως στο θέμα του, ήρθα, όπως σάς είχα υποσχεθεί την άλλη φορά, για να μού δώσετε μια όριστική απάντηση στην πρόταση πού σάς έκαμα. Σας άφρασα άρκετόν καιρό για να σκεφθήτε. Κυρία Μαρκελίνα, άπαντήστε μου, δέχεστε να γίνετε γυναικα μου;

Η Μαρκελίνα έσκυψε με θλίψη το κεφάλι της. —Δεν μού άπαντάτε, Μαρκελίνα; Δεν έπήρατε άκόμη την άπόφασή σας;

—Κύριε Βαλόν, θα σάς λυπησω και πάλι. Δεν μπορώ να γίνω γυναίκα σας.

—Άρνείσθε;

—Ναι, κι' η καρδιά μου σπαράζεται για' αυτό. Δυστυχώς όμως δεν είνε δυνατόν να δεχθώ.

—Εξηγήστε μου το λόγο, Μαρκελίνα. Πέστε μου γιατί.

—Δεν μπορώ, κ. Βαλόν.

—Άγαπάτε κανέναν άλλον;

Η Μαρκελίνα σήκωσε τα μάτια της, τόν κύτταξε με άδάρρος και ειλικρίνεια και τού άπάντησε:

—Ναι, αγαπώ κάποιον άλλο.

Ο Βαλόν άναστενάξε με πόνο.

—Ω, Μαρκελίνα, τής είπε, άν ξέρατε πόσο υποφέρα!... Μου κάνατε μεγάλο κακό. Μα σάς άγαπώ, δεν θα πάμω να σάς άγαπώ.

Μόλις ο Βαλόν έφυγε η Μαρκελίνα βυθίστηκε σε θλιβερές σκέψεις.

—Θεέ μου, ψιθύρισε, είμαι καταραμένος, παντού σκορπίζω την δυστυχία.

Αν και ήταν Κυριακή δεν βγήκε καθόλου έξω ως το βράδυ. Μελαγχολικές σκέψεις την βασάνιζαν. Σκεφτόταν ότι δεν μπορούσε να μένει πλέον στο μέρος αυτό, δεν μπορούσε να εργάζεται κοντά στον Βαλόν. Εκείνος θα εξακολουθούσε να την αγαπά. Θα την ένοχλούσε διαρκώς και μια μέρα τέλος θα την μισούσε μ' όλη του την ψυχή.

Αποφάσισε λοιπόν να φύγει. Πάλι μόνι κι' έρμος, πάλι χωρίς εργασία!

Πριν φύγει έγραψε στον Βαλόν και τόν πληροφορούσε ότι παρητείτο από την εργασία την όποιαν με τόσο καλωσύνη τής είχε δώσει εκείνος.

Αμέσως κατόπιν, πριν ο Βαλόν προφτάσει να την έμποδιστεί, φόρτωσε τα πράγματά της σ' ένα άμαράκι, πήρε τα παιδιά της κι' έφυγε γρήγορα-γρήγορα, σαν να την κυνηγούσαν.

Πού πήγαινε; Δεν ήξερε. Δεν ήξερε τί θα γινόταν κι' αυτή και τα παιδιά της. Ήταν άραγε καταδικασμένη να πλανιόται και να υποφέρει σ' όλη της τη ζωή;

Εγκαταστάθηκε τις πρώτες μέρες σ' ένα ξενοδοχείο. Κατόπιν νοίκιασε ένα μικρό διαμέρισμα στο Πασσώ. Είχε κάμει εύτυχās άρκετές οικονομίες τόν τελευταίο καιρό κι' έτσι δεν στενοχωρήθηκε για χρήματα.

Μά ο καιρός περνά και τα χτήματα εξαχνόονται. "Έτρεπε να ζητήσει μια εργασία για να ζήσει αυτή και τα παιδιά της.

"Επειδή ήξερε καλό πιάνο κατόρθωσε να βρή μερικούς μαθητάς, οι όποιοι σιγά-σιγά διπλοσάσθηκαν και τριπλοσάσθηκαν.

Η Μαρκελίνα ζούσε πλέον με άνεση.

"Ετελείωσαν άραγε τα βάσανά μου; σκεφτόταν. Είχαν τελειώσει πραγματικά τα βάσανά της; Θα σταματούσα να την κυνηγά σκληρά η μοίρα;

Γ.

Είκοσι χρόνια πέρασαν.

Η Μαρκελίνα είνε πιά σαρανταπέντε χρονών. Τα μαλλιά της έχουν άσπρίσει. Διατηρεί την γλυκύτητα της μορφής της, μα βαθείες ρυτίδες έχουν αυλακώσει το λεπτό πρόσωπό της. Η Μαρκελίνα έχει γεράσει και τα παιδιά της έχουν μεγαλώσει. Ο Γεράρδος της είνε πιά είκοσι πέντε χρονών παλληκάρι. Η Μαρκελίνα υπεβλήθη σε μεγάλες στερήσεις για να τόν σπουδάσει γιατρό.

Κι' η Σοφία έχει γίνει πιά κοπέλλα, μια κοπέλλα όμορφη, πού μοιάζει καταπληκτικά τού πατέρα της. Τετράεξαθα μαλλιά παισιώ νουν σαν φωτισμένο τού ροδαλού πρόσωπό της. Τα μάτια της είνε γαλάζια σαν τόν ουρανόν. Στο άναστημά είνε ψηλότερη άπ' τη μητέρα της. "Έχει τη λεπτότητα και το άριστοκρατικό ύφος τού Πέτρου Μπωφόρ.

Η Μαρκελίνα δεν έχει μιλήσει άς τώρα στα παιδιά της για τόν πατέρα τους. Ο Γεράρδος κι' η Σοφία τη λατρεύουν. Γιατί να τούς σπαράζει την καρδιά με τη θλιβερή ιστορία της;

Πρό ενός έτους ακριβώς ο Γεράρδος τη ρώτησε μια μέρα για τόν πατέρα πού.

—Απέθανε, τού άπάντησε η Μαρκελίνα.

Ο Γεράρδος έπέμεινε. "Ηθελε να μάθει περισσότερα. Μα η Μαρκελίνα δεν τού άνοιξε την καρδιά της.

—Μ' άγαπάς; τόν ρώτησε.

—Σ' αγαπώ, μητερούλα μου και σε σέβομαι όσο τίποτε άλλο στον κόσμο, τής άποκρίθηκε ο Γεράρδος.

—Τότε παιδί μου, μη μού μιλήσης πιά για τόν ζήτημα αυτό.

Στα είκοσι αυτά χρόνια πού είχαν περάσει, η Μαρκελίνα δεν είχε άκούσει τίποτε για τόν Πέτρο Μπωφόρ και τόν Λουδοβίκο Βαλόν.

Όστόσο ο Βαλόν δεν τή είχε λησμονήσει. Τη θυμόταν και πονούσε κι' ο Μπωφόρ.

Ο Πέτρος Μπωφόρ είχε άγο-

ράσει στο μεταξύ αυτό τή σιδηροοργεία τού Κρέιλ και έξαχούσε με τις άσκολίες του τόν πόνο του.

Με τόν Βαλόν βλέπόντουσαν πολύ σπάνια. Μια μόνη φορά είχαν μιλήσει για τή Μαρκελίνα Λαγκάν τής όποιας είχαν σώσει τά τέκνα από τόν ποταμό.

Αρκετός καιρός πέρασε εν τώ μεταξύ. Η ζωή της Μαρκελίνας κυλούσε ήρεμα. Ο Γεράρδος της εργαζόταν τώρα στο νοσοκομείο Λαριδοαζιέρ. Ένα βράδυ ο νεαρός γιατρός, γυρίζοντας σπίτι του, είπε στη μητέρα του:

—Είνε αλήθεια, πολύ σκληρό τ' επάγγελμά μας, μαμά. Σήμερα μάς έφεραν μια γρή άπό την έπαρχια. Τήν έφερε ο γιός της. "Έχει πάθει καρκίνο κι' υποφέρει φρικτά. Ο διευθυντής τού νοσοκομείου πού τήν εξέτασε έδήλωσε πως δέ μπορεί να γίνη έγχείρσις και πως ή δυστυχισμένη γερόντισσα θα πεθάνη.

—Από ποιά μέρος είνε; ρώτησε η Μαρκελίνα.

—Από τή Βρέννη, μαμά. Τήν όνομάζουν άν δεν κάνω λάθος Ζανζότ. Είνε μητέρα ενός παλιού πολεμιστή κι' όργανοπαίκτης.

Ο Γεράρδος σταμάτησε απότομα. Είδε τη μητέρα του να χλωμαίζει σαν να τής έρχονταν λιποθυμία.

—Τι σου συμβαίνει, μαμά; φώναξε ο Γεράρδος.

—Τίποτε παιδί μου. Μια μικρή ζάλη, ή όποια μού πέρασε άμέσως. Συνέχισαν τη συνομιλία τους.

—Είσαι βέβαιος, τόν ρώτησε η Μαρκελίνα, ότι ή γερόντισσα αυτή μπορεί να ζήσει άρκετό καιρό άκόμα;

—Ναι, μαμά. Είμαι άπολύτως βέβαιος. Άν ή γερόντισσα αυτή ήταν πλουσία και είχε τά μέσα θα μπορούσαν να γίνουν θαύματα. Μα είνε φτωχή, πολύ φτωχή.

Η Μαρκελίνα βυθίστηκε σε σκέψεις. Θυμήθηκε ή φιλοξενία τής γρήας Ζανζότ. Χρωστούσε να τής ανταποδώσει τ' ό καλό πού τής έκανε άλλοτε.

—Γεράρδε, είπε, γιατί δεν φέρεις τη γερόντισσα αυτή εδώ; Θα τήν φιλοξενήσουμε λίγο καιρό και θα τήν νοσηλεύσης σου όπως νομίζεις πιο σωστά.

Ο Γεράρδος εφαινιάστηκε.

—Μιλάς σοάρα, μαμά; Πώς μπορεί να γίνη αυτό; Δεν είμεθα δυστυχώς πλούσιοι.

Μά η Μαρκελίνα τόν έπεισε σιγά-σιγά.

—Θα τής δώσουμε τ' ό δωμάτιο πού είνε πλάι στο δικό σου, τού είπε. Άς κάνουμε τ' ό καλό παιδί μου, μια και περνάει άπ' τ' ό χέρι μας.

Ο Γεράρδος τήν άγκάλιασε και τήν φίλησε.

—Πόσο είσαι καλή, μαμά μου! φώναξε.

Τήν άλλη μέρα τ' ό πρωί κιόλας ή γρή Ζανζότ μεταφέρθηκε στο

μικρό καθάριο σπιτάκι της Μαρκελίνας. Ο γιός της, ο γνωστός μας κρασοκανάτας άκολουθούσε ξοπίσω τ' ό φορείο της μητέρας του.

Μόλις έφτασαν στο σπίτι ή Μαρκελίνα δέ μπόρεσε να κρατήσει τη συγκίνησή της μόλις τόν άντίκρουσε.

—Ο Ζανζότ όμως δεν τήν άνέγνωσε. Ένώ οι νοσοκόμοι ήσαν άποσχολημένοι με τήν έγκατάστασις της άρρωστης στο δωματίό της, ή Μαρκελίνα συνομιλούσε με τόν Ζανζότ, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να τήν άναγνώριση. Μάταια όμως.

Ο γερο-όργανοπαίκτης δεν θυμόταν άπολύτως τίποτε. Ούτε ή φωνή της ούτε τ' ό πρόσωπό της έυπνούσαν τις άναμνήσεις του. Ήσαν μόνον ο ένας άντικρυ στον άλλον.

—Ζανζότ, είπε ή Μαρκελίνα, δεν με θυμάσαι;

—Ο γερο-όργανοπαίκτης εφαινιάστηκε.

—Όχι, κυρία, είπε. Θαρρώ πως σάς βλέπω για πρώτη φορά.

Η Μαρκελίνα πλησίασε στο φώς τού παραθύρου, στάθηκε εκεί και τού εφάνηκε:

—Κύτταξέ με καλύτερα, Κρασοκανάτα. Δεν σου θυμίζω τίποτα;

—Κρασοκανάτα! άπόρησε ο Ζανζότ. Ξέρετε τ' ό παρατσούκλι μου; Αυτό θα τή πώς με γνωρίζετε καλά.

—Και σύ, δεν με γνωρίζεις, Ζανζότ; Δεν σου θυμίζω τίποτε;

—Μά τήν πίστι μου, όχι, κυρία.

—Άλλαξα λοιπόν τόσο! Θυμήσου. Ήσουν στρατιώτης τού πατέρα μου. Έρχοσουν συχνά στον πύργο με τ' ό όργανό του...

—Σταθήτε... Σταθήτε...Μην προχωρείτε, φώναξε ο Ζανζότ. Θεέ μου Είσαστε ή Μαρκελίνα ντε Μοντεσκούρ. Τι βλάκας να μη τ' ό καταλάω άμέσως.

—Μη φωνάζετε, τού είπε ή Μαρκελίνα, κυττάζοντας γύρω της.

Ο Ζανζότ τήν κύτταξε με συγκίνησι και έψιθύρισε:

—Ω! κυρία Μαρκελίνα, τι κακό σάς έκαμα!

—Μη μιλάς για τ' ό περασμένα, Ζανζότ. Δεν θέλω να μάθω κανείς τ' ό μυστικό μου. Έδώ είμαι για όλους ή Μαρκελίνα Λαγκάν, διδάσκαλος της μουσικής.

—Μείνετε ήσυχη, κυρία Μαρκελίνα, θα είμαι προσεκτικός. Τι καλή πού εισθε! Κι' ο γιατρός;...

Ο γιατρός είνε παιδί μου, Ζανζότ.

—Παιδί σας;

—Ναι, Ζανζότ, όπως και ή Σοφία είναι κόρη μου. Άλλά, για πές μου τώρα, τι άπέγινε μετά τήν εξαφάνισή μου;

Ο Κρασοκανάτας κούνησε λυπημένα τ' ό κεφάλι του κι' άποκρίθηκε:

—Σας άνέζητησαν παντού, κυρία Μαρκελίνα, χάρησαν τόν κόμο για να σάς εύρουν. Κάλεσαν και μένα και με άνέκριναν, μα φυσικά δεν άνοιξα τ' ό στόμα μου να τούς πώ ό,τι ήξερα. Άχ, κυρία Μαρκελίνα, να βλέπατε τήν άπελπισία τού κ. Μπωφόρ!... Τόν είχα ιδεί, εγώ, όταν με κάλεσε ο άνακριτής...θα σάς σπαράζονταν ή καρδιά...λόγω τιμής... τα δάκρυα μού στράβωναν τά μάτια... Άλλά κακά κάνω να σάς μιλώ για' αυτά όλα... Αυτά όλα πέρασαν πιά... Κάλιο να μη τα συλλογίζεται κανείς.

Τη στιγμή αυτή άκούστηκαν τά βογγητά της μητέρας τού Ζανζότ.

Ο Κρασοκανάτας έτοιμάστηκε να τρέξη κοντά της. Η Μαρκελίνα όμως τόν κράτησε για μια στιγμή:

—Τουμούνια για όσα έξερεις, Ζανζότ, τού είπε. Για όνομα τού Θεού, δεν θέλω να μάθω κανείς τ' ό μυστικό μου.

—Έννοια σας, κυρία, άπάντησε ο όργανοπαίκτης, άρκετές γκάφες έκανα ως τώρα.

Δύο μέρες πέρασαν.

Ο Γεράρδος είχε έγχειρίσει τήν μητέρα τού Ζανζότ και ή έγχείρσις είχε έπιτύχει. Η έτοιμοθάνατη πρό όλίγων ήμερών γερόντισσα πήγαινε στο καλύτερο.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στο επόμενο.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΗΣ ΤΟ ΕΥΓΥΝΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΗΣ ΡΕΒΕΚΚΑΣ

Τ' ό πρώτο κατόρθωμά της Ρεβέκκας ήταν ως ευτελέρο κορίτσι να διατηρήσει άνένγκιτη τήν παρθενία της. Πράγμα δηλαδή πολύ δύσκολο καθάυτ' ό, γιατί στον καιρό της και στον τόπο της άφθονούσαν και οι κίνδυνοι και οι πειρασμοί. Τ' ό δεύτερό της όμως κατόρθωμά στάθηκε ίσως σπουδαιότερο κι' αυτό, άφου σκεδόν καμιά άλλη παντρεμένη δεν μπόρεσε να μείνει ως τ' ό τέλος άπολύτα πιστή στον άντρα της. Και συγκεκριμένα είδαμε τι έπαθε και ή ίδια ή πεθερά της ή Σάρα, μ' όλες τις άρετές της, πού φοίτησε, έστω και άναγκαστικά, στο χαρέμι τού Φαράω.

Και ο μόν' Ισαάκ κι' ή γυναίκα του έπιπδσε άπέφυγαν να πάνε στην Αίγυπτο, άπασ ή πήρχε τ' ό κακό προηγουμένο. Έπρεπε όμως κάποτε ν' αλλάζονταν κι' αυτοί διαμονή. Και πήγαν στο Γέρορα. Εκεί δέ, όπως ακριβώς τ' ό φανταζόντουσαν από πρίν, τούς περιμενε άναπόφευκτα ή άπειλή. Οι φιλιςταίοι πού κατοικούσαν τή χώρα, και άσεβείς ήσαν και φυσικοί έχθροί και έκδοτοι, στά ήθη. Κυττάζαν λοιπόν από τήν πρώτη ώρα τήν όμορφη Ρεβέκκα με λαχτάρα και δεν ή άργούσε ή στιγμή να τής ριχτούν στα γεμάτα με τήν θεία ή και με τήν πειθώ. Ο Ισαάκ τότε άποφάσισε να δάσει ή ένέργεια τ' ό παλιό και καθιερωμένο κάλο τού πατέρα του τού Άβραάμ. Διεκήρυξε ο' όλους ότι ή Ρεβέκκα ήταν άδελφή του κι' όχι γυναίκα του. Έτσι δεν θα τόν θανάτωναν για να τού τήν άρπάξουν. Μ' αυτό τόν τρόπο κούλυσε ο καιρός μαλακώτερα, άφου οι διδάφοροι υποψήφιοι έρασται κρατούσαν τήν όρεσί τους έκοντας ύπ' όψιν ένα νόμιμο συνοικέσιο καθένας για λογαριασμό του, χωρίς άρπαγή.

Άλλά, τά πράγματα σκούρι-ναν άσχημα όταν μπήκε στη μέση ο βασιλιάς ο Άδιμέλεχ. Στη θέλησι αυτούτου δεν ήταν ικανή καμιά δύναμι ν' αντισταθεί. Και ή Ρεβέκκα πέρασε μαύρες νύχτες άγωνίας από τήν ώρα πού κατάλαβε ότι ο πανόχυρος μονάρης της γλυκοκύτταξε. Έβαλε όλη τήν πα νουργία της σ' ένέργεια, για τ' ό μονάχη είνε έξυπνη και ευτυχισμένη τέχνασμα θα τήν έσωζε. Διδώσας, λοιπόν, στα ή άφορα πρόσωπα τού παλατιού, τ' ό πόσο φοβερό έγκλημα είνε να πάρει ένας ήνευγας για παλ λακίδα τόν μια γυναίκα εκεί τήν άγκαλιά τού άντρός της και τ' ό θάνασιμα σπυριά είχε θγάλε ο Φαράω στην Αίγυπτο από τήν αίτια αυτή. Τ' ό δι- γνόταν μ' άρέλεια σαν άλλα παραμύθια. Έτσι ώστε να μαθευτεί καλά και να φτάσει ύποψηκτικά σ' αυτά τ' ό περιστατικά της Σάρας με λεπτομέρειες. Ο Άδιμέλεχ στο μεταξύ είχε δώσει διαταγή να μ' ήν τήν πειράξει κανείς, άφου τήν φύλαγε για λόγου του. Κ' ένα βράδυ άποφασιστικά ξεκίνησε όλο-

μόναχος για τ' ό σπίτι της. Η Ρεβέκκα καθόταν από κατωφλι και τόν είδε από μακριά. Συγκρουσ τής διαπέρασε όλο τ' ό κορμί. Είχε έρθει ή ώρα της. Ο Ισαάκ, από δίπλα στο σταύλο, κατανιόνταν με τ' άλογα. Τρέχει ή Ρεβέκκα διαστικά και φωνάζει τόν άντρα της. Δεν τ' ό φανέρωσε τίποτ' από τή σκέψη της. Είχε συλλάβει ένα σκέδιο πού τ' όδρισκε άρκετά πρακτικό με τ' ό γυναικείο μυαλό της. Η ιδέα ότι θα κλεινόταν στο χαρέμι, τήν τρώμα- τή τόσο, ώστε έπρεπε να έξαν τλήσει όλα τά μέσα για ν' άποφύγει τή δυσάρεστη περιπέ- τεια.

Κρατώντας άμίλητα τόν Ισαάκ από τ' ό χέρι, τρωπώνει μαζι τόν στην κάμαρά τους, ανά- δει και τ' ό λυχνάρι, γνύνεται με μιάς, πέφτει στο κρεβάτι και φωνάζει τού άντρός της έπιτακτικά:

—Ισαάκ! Ισαάκ! Τι κάθασαι; Πέσε άμέσως και σύ κοντά μου να με ζεστάνεις, γιατί είμαι άρρωστη!

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Τής Μαρίας Άλφακαράδο προς τόν Ίπποτνήν ντε Σαμλν

Μου είπες φέμματα... Είσαι ένας ψεύτης! Βλέπεις τήν άδυναμία μου και τήν εκμεταλλεύεσαι. Αυτή τη φορά όμως δεν θα σε συγκωρήσω. Θα φανώ άμειλικτη και θα σου δείξω πως ή καρδιά μου δεν είνε κουρέλι με τ' ό όποιο μπορείς εσύ να παίζεις. Θέλεις να με κάνης να ζηλέψω. Όλη τη βραδυά μιλούσες επιδεικτικά μ' αυτή τη θεατρίνα, πού γελούτες κυττάζοντας με ειρωνικά.

Θέλεις να μ' έξευτελίσης στα μάτια τού κόσμου. Μα δεν θα σου δώσω άλλη ευκαιρία να παίζεις με τόν πόνο μου. Έπ'ήρα μια μεγάλη άπόφασι. Θα φύγω! Δεν θα με ζανώδεις. Έτσι τότε να καταλάβης ποιά φίλη έχασες! Καμιά γυναίκα δεν θα σ' αγαπήσει ποτέ όπως εγώ... Άκούς; Μαρία να

Ο Ίπποτνής Σαμλν προς τήν Μαρία Άλφακαράδο

Με παρεξήγησες σκληρά. Είμαι έντελώς άθώος τής κατηγορίας πού μού ρίχνεις κατά πρόσωπο. Με όρίζεις όα μόνο με τά λόγια σου, αλλά και με τις παράλογες και άδικες ύποψίες σου. Τί να σου κάνω; Είσαι γυναίκα και πιστεύεις ό,τι λένε εναντίον μου. Η γυναίκα έχει πάντοτε μια τάσι να πιστεύει τ' ό κακό. Μη φύγης. Θα υποφέρεις κι' εσύ όσο κι' εγώ. Μείνε. Και μη με όρίζεις διαρκώς με τις άδικες ύποψίες σου, γλυκεία μου αγάπη! Σαμλν

Τού θρανία Λιστ προς τήν Κα ντε Σέρτ

Μου είπατε πως νοιώθετε για μένα μεγάλη συμπάθεια και πως με θαυμάζετε. Είμαι υπερήφανος για' αυτό και σάς παρακαλώ να είσθε πάντοτε έτσι καλή μαζί μου. Προχθές έπαυ- ζα για σας... Όλοι έμάντευαν τήν συμπάθειά μου. Πολλοί με πείραζαν, μα εγώ άλλαξα κουβέντα. Εγώ κρατώ τ' ό μυστικό μου θαμμένο μέσα στην καρδιά μου. Περιφρονώ τις κρίσεις τού κόσμου και είμαι έτοιμος να όρκιστώ ότι δεν είμαι έρωτευμένος. Μόνο έόσις ξέρετε τήν αλήθεια... ό ρ α ν τ ς

Τής Αυτοκράτειρας Άλεξάνδρας προς τόν Τσάρον Νικόλαον

Αγαπημένο μου,

Ήμουν τόσο μελαγχολική χθές πού σε είδα να φεύγεις όλομόναχος. Δεν έμεινες μαζί με παρα τόσο λίγο. Δεν μπο- ρώ να βρω λέξη για να σου έκφρασω τήν μεγάλη αγάπη μου. Θα ήθελα να σε φιλήσω με λατρεία και λαχτάρα εσένα πού μου δίνεις τόση ευτυχία στον κόσμο. Αν μπορώ να σου φα- νώ χρσίμην ο' ό,τι ή όποτε, θα τρέξω σιμά σου. Μην άνπου- χής. Θα είμαι δυνατή σ' αυτή τήν τράνχη περίστασι τού πα- λέμου. Είμαι άπολύτα δέσπαι ότι θα νικήσω. Είσαι τόσο γενναίος και καλός. Η όλη Πρόνοια θα μάς βοηθήσει όπως μάς βοήθησε πάντοτε. Σε φιλώ στο ύψιστο σου μέτωπο.

Άλεξάνδρα

Στη στιγμή άπάνω άντίκη- σαν άπ' έξω, στο πεζούλι, και τά βαρείά όματα από τις μπότες τού βασιλιά.

—Η Ρεβέκκα είν' εδώ; ρω- τούσε ο Άδιμέλεχ έπιμονα τις δούλες.

Και, καθώς τ' ό λυχνάρι έφεγε, σκούβει από τ' ό μισάνοιχτο παραθύρι να ιδεί. Η Ρεβέκκα άγκάλιαζε σφιχτά τόν άνδισό άντρα της και τόν φιλούσε, τ' ό μισό από τ' ό φόβο πού δοκίμα- ζε, και τ' ό άλλο μισό από τήν πονηρία να τούς βρεί σ' αυτή τήν έρωτική περιπτύξι ο βασι- λιάς!

—Τι έπαθες άπόψε; πήγε να τή ρωτήσει ο Ισαάκ, αλλά κεί- νη τού δούλωσε τ' ό στόμα με τ' ό κείλη της για να μ' ήν τε- λειώσει τή φράσι του.

Ο Άδιμέλεχ ένοιωσε να τ' ό κ' όδεταί άπότομα όλη ή όρμη! Είχε άνακαλύψει κάτι πού δεν τ' ό πρόμενε. Η ιστορία τού Φαράω με τή Σάρα τού γέμισε τ' ό κεφάλι του. Άντι δέ να ζή- τηση τη Ρεβέκκα, φώναζε τώρα νευρικά:

—Ισαάκ! Έλα έξω γρήγο- ρα!

Εκείνος ο δυστυχής πάγω- σε. Μιά τέτοια άποκάλυψι, θα τήν πλήρωνε με τ' ό κεφάλι του.

—Τι κακό σούκαμα, και π' ή- γες να με ξεκάνεις με τ' ό ψέ- μα σου; τόν ρώτησε ο βασιλιάς. Γιατί δεν μ' ήπες τήν αλή- θεια ότι ή Ρεβέκκα είνε γυ- ναίκα σου, και θα μ' έπαιρνες στο λαμό σου;

Η Ρεβέκκα πετάχτηκε τότε όρθια και έκανε τ' ό θυμό τού βασιλιά να κατευανθεί μ' ένα της χαμόγελο.

Και τήν άλλη μέρα όγ'ήκε καινούργια δαταγή τού βασιλιά πού έξηνοφσε ότι όποιος πειρά- ζει τήν όμορφη ζένη, θα πε- θάνει από κακή άρρώστεια, ό- πως θα πέθαινε κι' ο Φαράω άλλοτε....

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Λοφά Λόγια

—Ευτυχισμένη ζωή δεν υπάρχει. Υπάρχουν μονάχα ευτυχισμένες ή- μέρες.

—Ποτέ δεν καυράζεται κανείς δ- ταν μελετά τις δυστυχίες τών άλ- λων. Πληττει όμως τρομερά όταν άσχολεύεται διαρκώς με τις ετυ- χίες του. (Σπερχάουερ)

—Η ειλικρίνεια δεν βλέπτε πα- ρά μονάχα εκείνους πού προσποι- ούνται τόν ειλικρινή. (Θ. Γκωτιέ)

—Άγαπώ τόσο τη ζωή, πού θα- θέλα να ζω άκόμα και στον Άδη. (Ρενάν)

—Μη πιστεύεις πως στην καρδιά δεν όπάχει ποτέ ήνος λογιής. Στη λογική όμως σπανίως θα συ- ναντήσεις ήνος καρδιάς. (Γ. Ονέ)

—Η καταθλιπτικότερη άποσόφ- λησις τού παρόντος είνε...το μέ- λον. (Βαλτούρ)

Μικρά παράξενα

ΠΟΣΟ ΚΟΙΜΟΜΑΣΤΕ :

Ο μεγάλος Γάλλος φιλόσοφος Πασκάλ, θέλοντας να δώσει μίαν άπάντησι στο έρώτημα αυτό έλεγε ότι οι περισσότεροι άνθρωποι κοι- μούνται τά μιά χρόνια της ζωής τους.

Αν όμως θελήσει να όπολογισή κανείς ακριβώς τήν διάρκειά του ύπνου σ' όλόκληρη τη ζωή του, πρέπει να λάβη ύπ' όψιν τόν όχι μόνον τόν όπνο της ώριμης ηλικίας αλλά και της παιδικής και της έφηβικής.

Τό νηπιό, επί παραδείγματι, κοι- μάζεται όλο τ' ό ήμερονόκτιο άδιά- κοπα και έγπνδ μόνο για να θη- λάσει.

Τό παιδί πολύ πρίν γίνη έφησος κοιμάται 12 με 14 ώρες τ' ό ήμερο- νύκτιο. Ο έφησος κοιμάται 10 με 12 ώρες και ο άνδρας 7 με 8 ώρες.

Όσο τ' ό μέσος όρος τού χρόνου πού κοιμάται κανείς είνε τ' ό 1/3 της ζωής του. Ένας άνθρωπος δη- λαδή, πού έζησε 70 χρόνια, έξέ- δευε 24 χρόνια σε ύπνο.

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ ΚΙ' Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Ο κεραυνός φαίνεται ότι έχει κι' αυτός τις προτιμήσεις του. Χτυπά δηλαδή όρισεμένα είδη δέν- δρων ενώ άλλα

7^ο Στην άγκαλιά του Ραμόν η Περίλτα ένοιωσε όλο της τό κορμί ανάλαφρο. Δεν ζεσταίνονταν αυτή, δεν έβριαν. Τά δυνά τα μπράτσα του Ραμόν την κρατούσαν με λαχτάρα, τό πρόσδυ του ήταν φωτερό από τή χαρά και ή άνάσα του της καίδεσε τά μαλλιά και τήν έκανε ν' άνατριχιάζει. Τόν κούταζαν με λοξές ματιές, γεμάτες θαυμασμό και πόθο οι άλλες κοπέλλες. Καί ή Περίλτα ένοιωσε τήν καρδιά της νά φυσούνη από περηφάνεια και καμάρι, πού ό άντρας αυτός, πού τόν ζήλευαν και τόν ποθούσαν όλες, ήταν δικός της. Γερμένους άπάνω της, της ψιθύριζε λόγια τρυφερά.

— Περίλτα... Νομίζω πώς όνειρεύομαι. Σφίγγω τό λαστικένιο σου κορμί και φοβάμαι μίν είνε όνειρο και τό χάσω μέσα άπό τά χέρια μου. Ήμουν τόσο δυστυχισμένος πρίν λίγες μέρες, τόσο άπελπισμένος. Έσύ τώρα μου άλλαζες τή ζωή μου. Πιστεύω πάλι στήν εύτυχία. — Όχι, δεν ξεκινά τό αίμα του πατέρα μου. Καί όπου συναντήσω τόν φωνηά του, θά μού τό πληρώσω. Άλλά, έσύ με κάνεις τώρα νά πιστεύω πάλι πώς υπάρχει εύτυχία στόν κόσμο.

Άκουμπούσε πότε - πότε τό κεφάλι της στόν ώμο του και έκλεινε τά μάτια της, γιά ν' άκούη μονάχα τή φωνή του. Όλο έδουσαν γύρω της. Καταλάβαινε πώς ό κό σμος όλος ήταν γι' αυτήν τώρα πιά ό Ραμόν. Καί άπορούσε. Πώς δεν τό κατάλαβε άμέσως; Πώς ύπόρσε, έστω και ιαία στιγμή νά σκεφθί ότι άγαπούσε τόν Μοραλές, ότι ήταν δυνατόν νά τόν αγαπήσει;

Όταν άνοιγε τά μάτια, έβλεπε τή Κον τοίτα, πού της χαμογελοφες τσακνίτικα. Χόρευε και αυτή όλη τήν ώρα με τόν Κάρολο της. Καί φαινόταν σίγουρη και εύτυχιουμένη στήν άγάπη της.

Άξασνα, σέ μία στιγμή ή Περίλτα καθώς σήκωσε τά μάτια της, αντίκρυσε τόν Μοραλές Άλοίνα.

Γιά μία στιγμή ή Περίλτα ταραχτηκε. Κάτι πάγωσε μέσα της. Τήν άλλη στιγμή όμως, τό αίμα ανέθηκε στά μάγουλά της. Γιατί πλιά ότόν Μοραλές αντίκρυσε τήν Ίνές Ζάμπα. Ή έκπληξίς της ήταν τόσο πού σταμάτησε τό χορό.

— Τί έχεις; τή ρώτησε ό Ραμόν με άπορία.

— Κούταζε, άποκρίθηκε ή κοπέλλα. Ό άφέντης.

— Χμ... έκανε δούθυμα ό Ραμόν. Ήρθε και αυτός στή γιορτή.

— Ναι, με τήν άραβωνιαστικιά του.

— Είνε άραβωνιασμένος; ρώτησε ό Ραμόν με μία χαρούμενη έκφραση.

— Δεν τό ξέρεις; Είνε άραβωνιασμένος με τήν πιο πλούσια νύφη του τόπου τή ντόνα Ίνές Ζάμπα.

— Τότε, γιατί σου κάνει τόσο έντύπωση πού ήλθαν άπόψε στή γιορτή; Οι άραβωνιασμένοι διασκεδάζουν. Πώς ήλθαν με έμεις;

— Έλα νά χορέψουμε, Ραμόν, είπε ζωηρά ή Περίλτα.

Γιατί αυτή τή στιγμή είδε τά μάτια του Μοραλές σπληνμένα άπάνω της, γελαστά, έρωτυατικά.

Έξακολουθήσαν τό χορό, ώπου έπαψε ή μουσική.

Γνωστό του Μοραλές καί τής Ίνές πή γαν κοντά τους και άρχισαν τά γέλια, τά άστεία.

Επειτα χόρεψε ή Ίνές με τόν άραβωνιαστικό της. Καί στή χορό της έδειχνε τήν ίδια κοκετταρία, όπως και στήν κουβέντα της και στό περπάτημά της.

Έγερνε πίσω τό κεφάλι της και τό τρυφερό κορμί της φαινόταν άγαλματένιο. Ή Περίλτα χόρευε με φυσικότητα και με χάρη. Τό κορμί της πότε άφηνόταν με νυκχεία στό χέρι του καθαλλίέρου της, πότε τεντωνόταν δυνατό και σβέλυτο.

Όταν τελείωσε και αυτός ό χορός, ή Ίνές άρχισε μία ζωηρή συζήτηση με μερικές φίλενάδες της.

Ετσι ό Μοραλές έπωφεληθηκε κι' έφυγε άπό κοντά της. Ή Περίλτα είχε σκεδόν κιόλας ξεχάσει τήν παρουσία του. Καθόταν σ' έναν πάγκο, στήν άκρη του δάσους όπου δινόταν ή γιορτή. Τά λαμπρόνια μέσα στά δέντρα σκόρπιζαν ένα φώς διακριτικό, γεμάτο δούπάθεια και ύποβολή. Δίπλα της, ό Ραμόν της κρατούσε τό χέρι και της ψιθύριζε λόγια έρωτικά. Ή άτμόσφαιρα ήταν βαρεία, έκνευριστική.

— Περίλτα!

Ή κοπέλλα τινάχθηκε. Μπροστά της στεκόταν ό Μοραλές Άλοίνα.

Σηκώθηκε και κοντά της σπκώθηκε και ό Ραμόν.

— Καλσπέρα, άφέντη, ψιθύρισε.

Δίχως νά δώση άπάντη στό παλληκάρι, ό Μοραλές είπε στήν Περίλτα.

— Δεν λείπεις, βλέπω, από γλέντι και γιορτή, έ; Καί θέβαια, οι όμορφες κοπέλλες είνε γιά τις γιορτές, οι άσχημες γιά τό σπίτι.

— Άφέντη μου, άποκρίθηκε ζωηρά ή κοπέλλα και οι όμορφες και οι άσχημες είνε γιά τό σπίτι. Μα, κατά τήν ώρα. Άπόψε είνε θραδυά γιορτή.

— Καλά, καλά, μίν πειράζεσαι, τήν έκοψε γελώντας ό Μοραλές Άλοίνα. Άλλομουν άν δεν έρχονταν κοπέλλες σάν και σένα στίς γιορτές. Μα νά... άρχίζει ή μουσική.

Δίχως νά τήν καλέση, δίχως νά της πηλέξί, τήν άρπαξε άπότομα και καθώς νομίζε ή μουσική τις πρώτες νότες του χορού, άρχισε νά χορεύη μαζί της.

Σαστισμένη ή Περίλτα, έκανε μηχανικά μερικά δήματα. Επειτα όμως σταμάτησε.

— Τί τρέχει; ρώτησε ό Μοραλές με άπορία.

Ή νέα έξέφυγε με μία κίνηση άπαλή, άλλα άποφασιστική από τήν άγκαλιά του και τόν κούταζε με μάτια αούτηρά.

— Μοραλές Άλοίνα, είπε, θά με συχωρήσεις. Δέ μπορώ νά χορέψω τώρα.

— Καί γιατί; έκανε αυτός με άπορία.

— Δεν μπορώ νά χορέψω, και μί με ρωτάς γιατί; άποκρίθηκε ή Περίλτα και έρριξε στόν Ραμόν μία ματιά πού έλεγε πολλά.

— Ά, έτσι; έκανε ό Μοραλές και ή φυσιογνωμία του σκετείνιασε με μιάς. Καί έγώ σου λέω πώς θέλω νά χορέψης μαζί μου.

— Όχι, και νά με συμπαθάς.

Έκανε πάλι νά τήν τραβήξη με τό στονίο.

Μά ό Ραμόν ήλθε κοντά της. Με φωνή ταπεινή, άλλα κοφτή, είπε:

— Άφέντη. Άρπσε τήν κοπέλλα. Άπόψε μού ύποσέθηκε νά χορέψη μονάχα με μένα.

— Ποιός είσαι σύ; φώναξε ό Μοραλές και τό αίμα ανέθηκε στά μάγουλά του. Σά νά σέ ξέρω. Στό δικό μου τό κτήμα δεν δουλεύεις;

— Ναι, άφεντικό. Στό δικό σου τό κτήμα...

— Καί τολμάς;

— Μοραλές Άλοίνα, φώναξε ή Περίλτα, σπληνώντας πάλιν τού τά άστραφτερά της μάτια, ό Ραμόν Λαρτές έχει όλο τό δικαίωμα νά στό πη αυτό, γιατί είνε άραβωνιαστικός μου.

Τά μάτια του Μοραλές άνοιξαν πελώρια.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

* Ένας νεαρός κουρέας στό Βουκουρεστί πέτυχε ένα καταπληκτικό ρεκόρ. Κατάρωσε όπλαδ ή ευρίση έναν πελάτη τού σέ 31 δεύτερόλεπτα.

* Με μισή όκά ίστού άράχνης μπορεί νά περιτυλιχθί γύρω - γύρω ή Γη.

* Ό δίδσμος σκευετής Πετμέκν, από τό Τεζάς, μπορούσε τρέχοντας καβάλλα επάνω σ' ένα άλογο, νά γράψη σ' έναν κορμό δένδρου τ' άρχικά του όνόματός του με... σφαίρες.

* Όλα τά ζώα, σκεδόν κολυμπούν έζαιρέτα, άκόμα και έκείνα πού δεν έχουν όπ ποτέ τους θάλασσα.

* Σέ μερικές χώρες της Άνατολής πιστεύουν ότι οι κατάρες φέρνουν τύχη!

* Τά θαμμένα ρούχα, όταν ό καιρός είνε ύγρος, προκαλούν άσχητηρίασεις.

* Τελευταία άνακαλύφθηκε ένα μικρό μηχανήμα, με τό όποίο θά μπορούν ν' άκούνη οι κουφοί.

ρια. Ή κατάπληξι ζωγραφίσθηκε στή φυσιογνωμία του.

— Είνε άραβωνιαστικός σου; ρώτησε έπι τέλους. Άπό πότε;

— Άπό χθές, άποκρίθηκε ή Περίλτα, και κούταζε τρυφερά τόν Ραμόν.

Ό Μοραλές έμεινε σαστισμένος κάμποσα δεύτερόλεπτα. Επειτα φώναξε με δόντια σφιγμένα.

— Νά ξήσατε λοιπόν. Άλλά και τί μ' αυτό; Θανάτζομαι πώς μπορείς νά χορέψης μαζί μου.

— Όχι, άποκρίθηκε ή Περίλτα χαμογελώντας. Άκουσε, άφέντη μου, τί σου είπα: Άρκίσθηκε νά μή χορέψω μ' άλλον άνδρα άπόψε.

— Κουταμάρες! φώναξε ό Μοραλές, μάλισ συγκρατώντας τή λύσσα του. Μπορεί ό ίδιος ό Ραμόν νά σέ άπαλλάξη από τόν όρκο σου.

— Όχι, είπε ό Ραμόν σταθερά, κούτάζοντας τόν Μοραλές στά μάτια.

Ό Μοραλές δάγκωσε τά χείλη του και έρριξε μία σκετεινή ματιά στό παλληκάρι.

— Είσαι θρασύς, τού είπε σιγά, με φωνή θραχνή.

Ή Περίλτα έπιασε τό χέρι του άραβωνιαστικού της. Καταλάβαινε πώς ή στιγμή ήταν κρίσιμη. Ό Μοραλές σφιζόταν πώς ήταν δούθυμα. Τί τόν έμπόδιζε νά σπκώση τό χέρι του και νά κτυπήσει;

Και ό Ραμόν τί θάκανε; Δεν ύπάρχε άμφιβολία. Ή σσορή, σκετεινή του φυσιογνωμία, ή ματιά του πού δεν χαμήλωνε μπροστά στή ματιά του άφέντη, έδειχναν καλά πώς θά στεκόταν σάν άντρας.

Άξασνα, ενώ όλα τά κεφάλια ήταν γυρισμένα πρós τους δυο άνδρες, και ό κόσμος παρακολουθούσε με ένδιαφέρον τή σκηνή, μία γυναικεία φωνή άκούσθηκε:

— Τί τρέχει; Τόσο πιά άπαράτητο είνε νά χορεύουν οι άφέντες με τις εργάτριές τους;

Ή Ίνές στεκόταν άντίκρυ στόν άραβωνιαστικό της. Τά μάτια της είχαν μία άσχημη λάμψη; και τό χέρι της πού κρατούσε μία πελώρια βεντάγια, κουνιόταν σπασμωδικά.

Σά νά τούρριζαν κρύο νερό στό κεφάλι, ό Μοραλές γύρισε πρός τό μέρος της χλωμιάζοντας. Ή Ίνές, μισόκλεινε τώρα τά μάτια της και τόν κούταζε ειρωνικά.

Με άφάνταστη προσπάθεια κατάρωσε ό Μοραλές νά άλλαξη ύφος. Ένα χαμόγελο άφύσικο ήρθε στή χείλη του.

— Ό, αγάπη μου, είπε προσπαθώντας νά μιλήσει ήπια. Δεν συνέβη τίποτε... Άπολύτως τίποτε. Πάμε νά χορέψουμε.

— Όχι, όχι, στάσου, είπε με νάζι ή Ίνές. Ποία είνε αυτή ή όμορφη κοπέλλα;... Θάθελα νά τή γνωρίσω.

Ή Περίλτα κοκκίνισε και ένοιωσε τήν καρδιά της νά κτυπά. Ό Ραμόν όμως τή έπιασε από τό χέρι και πήγε και στάθηκε μπροστά στήν Ίνές Ζάμπα.

— Ντόνα Ίνές, είπε με φωνή θαθεία. Ή κοπέλλα αυτή λέγεται Περίλτα και είνε άραβωνιαστικιά μου.

— Ά, έτσι; έκανε ή πλούσια κοπέλλα με ύφος συγκатаβατικό. Άραβωνιαστικιά σου, παλληκάρι μου; Μπράβο! Σε συχαίρω. Τό γούστο σου είνε καλό. Βλέπω ότι και ό άραβωνιαστικός μου συμφωνεί.

Πάμε, είπε ό Μοραλές, μολίς συγκρατώντας τό θυμό του.

Και έπειδή ή Ίνές δίσταζε άκόμα νά άπομακρυνθί, της είπε με ύφος προστακτικό:

— Άγάπη μου, δεν ύπάρχει λόγος ν' άσκοληθούμε άλλο μ' αυτούς τούς άνθρώπους.

Με μία κίνηση γεμάτη νάζι, μ' ένα θλέμμα ειρωνικό, έκλεισε τή βεντάγια της και προχώρησε μπροστά του ή Ίνές. Πίσω, ό Μοραλές άκολουθούσε με κεφάλι σκυφτό, σκετεινός, άπαίσιος...

ΣΚΗΝΗ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑΣ

— Θέλω νά μού ήλθε τήν άλήθεια. Τήν άναπάζ αυτή τήν κοπέλλα;

Τά μάτια της Ίνές ήταν σπληνμένα λαμπερά, άγρια στόν άραβωνιαστικό της. Τόν είκε τραβήξει άπόμερα, σέ ισιάν άκρη του δάσους. Καί ή φωνή της ήταν σιγανή, άλλα κοφτερή.

— Ίνές, άποκρίθηκε ό Μοραλές με άπελπισία. Πόσες φορές θά με θάλης νά στό επαναλάβω; Όχι, όχι, δεν τήν αγαπώ, ούτε καν τήν ξέρω καλά - καλά.

Τόν κούταζε στά μάτια. Τά χείλη της ήταν σφιχτά, αινιγματικά.

— Έστω, είπε μ' ένα άνεπαίσθητο χαμόγελο. Τό πιστεύω. Άλλά, Μοραλές, μή ξεχάσης κάτι πού θά σου πω: Ζηλεύω!

Γιά μία στιγμή ό Μοραλές Άλοίνα ένοιωσε σάν κάποια άνατριχίλα σ' αυτή τή λέξη. Επειτα, γέλασε.

— Τό ξέρω πώς ζηλεύεις, είπε. Φαίνεται. Τά μάτια σου έχουν τήν σκληρόδα του άγριμίου. Ξέρω πώς άν σ' άπατήσω...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

Ένα έρωτικό διάλειμμα

Πρίν άγνωπθούμε με τήν Καίτη είμαστε φίλοι έξη μήνες.

Ήταν έξυπνη κοπέλλα ή Καίτη. Ήμουν έξυπνος νέος κι' έγώ—και είμαι άκόμα—και πόντα βρισκαμε ένδιαφέροντα πράγματα νά πούμε. Άπό τή πρώτη μέρα πού γνωριστήκαμε, σ' ένα φιλικό σπίτι ενοιάσαμε ένα άμοιβαίο ένδιαφέρον στήν συντροφιά πού έκάναμε οι δυο μας. Ένα φιλικό ένδιαφέρον, σ' αυτό έπιμενώ. Καί με πολλή μας χαρά έλεπομαστε σ' αυτό τό φιλικό σπτι πηγαίναμε παρέα με άλλους στό θέατρο, στό σινεμά, στόν περίπαιτό. Πότε μιλούσαμε μόνον, πότε άκονίζαμε τό πνεύμα μας μπροστά στήν παρουσία και τού φίλου μας κύκλου. Καί λέγαμε έξυπνα πράγματα, έπαναλαμβόντα.

Γιά τί μιλούσαμε; Γιά χίλια δυο θέματα. Γιά τόν έρωτα, γιά τή ζωή, γιά τόν γάμο γιά τή μουσική, γιά τή φιλολογία, γιά τούς φίλους μας. Άκόμα και γιά τόν πόλεμο. Έκάναμε κριτική γιά όλ' αυτά. Γιά ό,τι βλέπαμε γιά ό,τι άκούγαμε, γιά ό,τι διαδίδαμε. Συχνά χορεύαμε και σάς όρκίζομαι, ποτέ δεν τήν έσφειξα άπάνω μου περισσότερο από όσο έπιτρέπουν οι τόποι.

Σιγά - σιγά καταργήσαμε τόν πληθυντικό. Ό ένικός πού καθιέρωσαμε, μάς έκανε νά συνδεθούμε με περισσότερο. Επήγαμε συχνά στό σπίτι της, εκείνη έρχόταν στό δικό μου.

Κανείς από τούς δυο μας δεν έκρυβε τήν έλξη της τού σκέψι άπό τόν άλλο. Άπόλυτη έμπιστοσύνη μεταξύ μας. Όσες ώρες μάς έμεναν διαθέσιμες τις περνούσαμε μαζί. Καί στίς κουβέντες μας, όποτε μία φορά, όσο θυμάμαι, δεν είπαμε τίποτα γιά μάς.

Όι πετόητες της καθημερινής ζωής δεν μάς άπασχολούσαν. Πολλές φορές, στό σαλόνι της, εκείνη έπαιζε κάποια συνάτα στό πιάνο ή κάποιο μοντέρνο κομμάτι. Κι' έγώ καθόμουν σέ μία πολυθρόνα κι' άκούγα. Καί ποτέ δεν μού ήρθε ή έπιθυμία νά σπκώθω και ν' άκουπτήσω τά χείλη μου στά μαλλιά της, όπως είχα κάνει σ' όμοιες περιστάσεις με άλλες.

— Λοιπόν, μ' άρέσει πολύ ή συντροφιά σου Πέτρο! μού έλεγε πολλές φορές ή Καίτη. Λες τόσο χαριτωμένα πράγματα.

Γιά τόν ίδιο λόγο μ' άρέσει κι' ή δική σου Καίτη. Πιστεύω με πώς είνε ή μόνη φορά πού νοιώθω φίλια γιά μία γυναίκα.

Είμαστε, λοιπόν, ένα ταιριασμένο φιλικό ντούετο, πού κορόιβε πολλά και περισσότερο τόν έρωτα. Πώς μάς ήρθε ν' αγαπήθουμε; Δεν μπόρεσα νά καταλάβω και καλά. Ίσως νάφταγε ή θερμή χωρίς φεγγάρι, καλοκαιρινή θραδυά, πού μάς έβριζε έντελώς μόνους στό πάρκο. Είμαστε έαυλωμένοι στό καπέτο της άλλο άπάνω.

Χάλασε με τά μάτια καρφωμένα στά άπειρα διαμάντια του ούρανού...

— Άκούστε. Θά μείνετε εδώ και θά παρακολουθήτε τις κινήσεις του έθιρου.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου.

Ό λοχαγός έαναγκάζει σ' ένα τέταρτο και παρατηρεί ότι ό στρατιώτης δεν βρίσκεται στή θέσι του. Κουτάζοντας γύρω του τόν βλέπει κρυμμένο πίσω από ένα θάμνο.

—Άκούστε τού φωνάζει, από εκεί κάτω δεν μπορείτε ποτέ νά ίδητε τόν έθιρό.

—Λοχαγέ μου τού άπάντησε ό Τότ, μισό τόσο πολύ τόν έχθρο άστε δεν θέλω νά τόν βλέπω στά μάτια μου !...

— Άκούστε. Θά μείνετε εδώ και θά παρακολουθήτε τις κινήσεις του έθιρου.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου.

Ό λοχαγός έαναγκάζει σ' ένα τέταρτο και παρατηρεί ότι ό στρατιώτης δεν βρίσκεται στή θέσι του. Κουτάζοντας γύρω του τόν βλέπει κρυμμένο πίσω από ένα θάμνο.

—Άκούστε τού φωνάζει, από εκεί κάτω δεν μπορείτε ποτέ νά ίδητε τόν έθιρό.

—Λοχαγέ μου τού άπάντησε ό Τότ, μισό τόσο πολύ τόν έχθρο άστε δεν θέλω νά τόν βλέπω στά μάτια μου !...

— Άκούστε. Θά μείνετε εδώ και θά παρακολουθήτε τις κινήσεις του έθιρου.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου.

Ό λοχαγός έαναγκάζει σ' ένα τέταρτο και παρατηρεί ότι ό στρατιώτης δεν βρίσκεται στή θέσι του. Κουτάζοντας γύρω του τόν βλέπει κρυμμένο πίσω από ένα θάμνο.

—Άκούστε τού φωνάζει, από εκεί κάτω δεν μπορείτε ποτέ νά ίδητε τόν έθιρό.

—Λοχαγέ μου τού άπάντησε ό Τότ, μισό τόσο πολύ τόν έχθρο άστε δεν θέλω νά τόν βλέπω στά μάτια μου !...

Αυτή τή νύχτα άνακαλύψαμε πώς είμαστε έρωτευμένοι.

Κι' από κείνη τή νύχτα άλλαξαμε κι' οι δυο. Οι συνθημαμένες μας κουβέντες γιά τά χίλια δυο θέματα της ζωής, ξεχάστηκαν. Τώρα είχαμε άλλα νά πούμε. Τώρα είχαμε νά μιλήσουμε γιά μάς.

Ή άγότη μας έγένευσε τις πρώτες μας έρωτευμένες θραυές. Είκαμε όνειρα γιά τό μέλλον. Τήν πρώτη έθουάδα τά έξαντλήσαμε. Έχουμε κι' αυτά ένα τέλος. Άρεκετες ώρες τις περνούσαμε στό τρυφερά έρωτάδολογα. Τά είπαμε όλα, τά έσπασαίπαμε, κατάντησαν πιά καινοτομία και τά βαρεθήκαμε.

Σιγά - σιγά ήρθε και μία μεταβολή μέσα μου. Τήν Καίτη τήν έβλεπα πιά σάν κάτι πού μού φάνηκε άποκλειστικό. Ένα είδος ιδιοκτησίας νά πούμε.Τό ίδιο πιστεύω άισθανόταν κι' εκείνη γιά μένα.

Γιατί άρχισαν και οι ζήλεις μεταξύ μας. Ποιός ήταν αυτός πού σού μιλούσε; Τί σού είπε και γελούσες; Γιατί χόρεψες με τό Γιάργιο τρεις φορές; Γιατί δεν τού κόβεις τήν όρεξη γιά τό έκνευριστικό αυτό φλέρτ; Παρόμοιες έρωτήσεις κι' εκείνη. Γιατί είσαι τόσο περιποιητικός με τή Νίνα; Ποιά σούδωσε αυτή τήν καμέλια πού φοράς στό πέτο; Γιατί δίνεις διαρκώς βιβλία στή Τζούλια; Έξηγησεις έκείνη, έξηγησεις έγώ. Θυμούς έκείνη, θυμούς έγώ. Ψυχρότητα έκείνη, ψυχρότητα έγώ.

Όλ' αυτά θέβαια περνούσαν και έαναγκάζαζαν ή χαρούμενες έρωτικές μας στιγμές. Καί έφευγαν κι' έκείνης γιά νά έσανάρθουμε στό ίδιο θέμα...

Επειτα ήρθαν με τή σειρά τους οι διηγήσεις τών πεζών λεπτομερειών της καθημερινής μας ζωής. Πώς έφτασες τήν ήμέρα σου; Τί ώρα έφυγες από τό γραφείο; Της έβινα κανονική άναφορά. Καί μούδινε κι' έκείνη. Ετσι έμαθε πώς είχα τσακωθεί μ' ένα συνάδελφό μου, πώς υπέφερε από τό σηκώτι μου πώς έχάλασε

το κεφάλι μου.

—Μα, έτσι; έκανε ή κοπέλλα. Ό άφέντης.

— Χμ... έκανε δούθυμα ό Ραμόν. Ήρθε και αυτός στή γιορτή.

— Ναι, με τήν άραβωνιαστικιά του.

— Είνε άραβωνιασμένος; ρώτησε ό Ραμόν με μία χαρούμενη έκφραση.

— Δεν τό ξέρεις; Είνε άραβωνιασμένος με τήν πιο πλούσια νύφη του τόπου τή ντόνα Ίνές Ζάμπα.

— Τότε, γιατί σου κάνει τόσο έντύπωση πού ήλθαν άπόψε στή γιορτή; Οι άραβωνιασμένοι διασκεδάζουν. Πώς ήλθαν με έμεις;

— Έλα νά χορέψουμε, Ραμόν, είπε ζωηρά ή Περίλτα.

Γιατί αυτή τή στιγμή είδε τά μάτια του Μοραλές σπληνμένα άπάνω της, γελαστά, έρωτυατικά.

Έξακολουθήσαν τό χορό, ώπου έπαψε ή μουσική.

Γνωστό του Μοραλές καί τής Ίνές πή γαν κοντά τους και άρχισαν τά γέλια, τά άστεία.

Επειτα χόρεψε ή Ίνές με τόν άραβωνιαστικό της. Καί στή χορό της έδειχνε τήν ίδια κοκετταρία, όπως και στήν κουβέντα της και στό περπάτημά της.

— Άκούστε. Θά μείνετε εδώ και θά παρακολουθήτε τις κινήσεις του έθιρου.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου.

Ό λοχαγός έαναγκάζει σ' ένα τέταρτο και παρατηρεί ότι ό στρατιώτης δεν βρίσκεται στή θέσι του. Κουτάζοντας γύρω του τόν βλέπει κρυμμένο πίσω από ένα θάμνο.

—Άκούστε τού φωνάζει, από εκεί κάτω δεν μπορείτε ποτέ νά ίδητε τόν έθιρό.

—Λοχαγέ μου τού άπάντησε ό Τότ, μισό τόσο πολύ τόν έχθρο άστε δεν θέλω νά τόν βλέπω στά μάτια μου !...

— Άκούστε. Θά μείνετε εδώ και θά παρακολουθήτε τις κινήσεις του έθιρου.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου.

Ό λοχαγός έαναγκάζει σ' ένα τέταρτο και παρατηρεί ότι ό στρατιώτης δεν βρίσκεται στή θέσι του. Κουτάζοντας γύρω του τόν βλέπει κρυμμένο πίσω από ένα θάμνο.

—Άκούστε τού φωνάζει, από εκεί κάτω δεν μπορείτε ποτέ νά ίδητε τόν έθιρό.

—Λοχαγέ μου τού άπάντησε ό Τότ, μισό τόσο πολύ τόν έχθρο άστε δεν θέλω νά τόν βλέπω στά μάτια μου !...

— Άκούστε. Θά μείνετε εδώ και θά παρακολουθήτε τις κινήσεις του έθιρου.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου.

Ό λοχαγός έαναγκάζει σ' ένα τέταρτο και παρατηρεί ότι ό στρατιώτης δεν βρίσκεται στή θέσι του. Κουτάζοντας γύρω του τόν βλέπει κρυμμένο πίσω από ένα θάμνο.

—Άκούστε τού φωνάζει, από εκεί κάτω δεν μπορείτε

ΚΟΡΩΝΑ - ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Οι δυο άνδρες προχωρούσαν σιωπηλοί, ακολουθώντας την έρημη ακρογιαλιά. Και οι δυο φαίνονταν θυσιζόμενοι σε σκέψεις. Έξαφνα, ο ένας από τους δυο, κοντοστάθηκε.

— Φράνκ, είπες, στο σύντροφό του, είσαι έρωτες μένος με τη γυναίκα μου.

— Άλλος γύρισε απότομα το κεφάλι του.

— Ντένις, δεν είπα αλήθεια, φώναξε.

— Μήν αρνείσαι, τόν διέκοψε ο Ντένις. Είσαι τρελλά έρωτες μένος με τη γυναίκα μου. Τό ξέρω. Και το χειρότερο είναι, ότι η Τέρρυ θέλει να μ' απατήσει με σένα... με τον καλύτερό μου φίλο. Καταραμένη ή ώρα που σ' έβαλα μέσα στο σπίτι μου...

Είχαν ξαναρχίσει να περπατούν.

— Ντένις, είπες ο Φράνκ. Είσαι άδικος. 'Η Τέρρυ και εγώ...

— Ξέρω, δεν κάνετε ακόμη τίποτα... Τι σημασία όμως έχει αυτό; Μου έχεις ήδη κλέψει τη γυναίκα μου.

— Γι' αυτό επέμενες τόσο να κάνουμε αυτόν τον περπάτο, μουμύρισε ο Φράνκ. Για να μου πής...

— Ναί, τόν διέκοψε πάλι ο σύντροφός του. Γι' αυτό και για κάτι άλλο.

— Άκοιούθους σιωπή.

— Ντένις, είπες ξαφνικά ο Φράνκ. Δεν αρνούμαι ότι αγαπώ την Τέρρυ. Προσπάθησε να με καταλάβεις. Συγκώρησε με... Έξάφνα, αποφάσισε να φύγει. Αύριο...

— Ο Ντένις έκοψε στα γέλια. Θα φύγεις... με την βεβαιότητα ότι η Τέρρυ θα σ' ακολουθήσει. 'Α, τις ζέρεις καλά τις γυναίκες... Τις ζέρω όμως κι' εγώ. Μόλις φύγεις, η Τέρρυ θα μ' εγκαταλείψει και θα τρέξει να σε βρει. Όλα αυτά τα διαβάζω στα μάτια της. Και όταν φύγεις, τι θ' απογίνω εγώ; Πώς θα ζήσω χωρίς αυτήν;

— Σώπασε απότομα. Οι δυο άνδρες συνέχισαν το δρόμο τους.

— Φράνκ, είπες ξαφνικά ο Ντένις, ο ένας από τους δυο, πρέπει να λείψει!

— Σου είπα, είμαι έτοιμος να φύγω αύριο ή και απόψε το βράδυ.

— Οχι έτσι. 'Ο ένας από μās τους δυο, Φράνκ, πρέπει να πεθάνει!...

Είχε βγάλει από την τσέπη του ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί. 'Ο Φράνκ το πήρε, το ξεδίπλωσε και διάβασε: «'Η ζωή μου έχει γίνει αόριστη. Δεν μπορώ πια να υποφέρω αυτό το μαρτύριο. Τέρρυ, σου εύχομαι να ζήσεις ευτυχισμένη. Ντένις Κόντον».

— Ο Φράνκ τόν κτύπησε τρομαγμένος.

— Ντένις, σκέπεσαι ν' αυτοκτονήσεις; φώναξε ο Ντένις χαμογέλασε αλλόκοτα και έβγαλε ένα άσπρη νόμισμα.

— 'Ισως, είπες... Το σελλίνι αυτό, θα αποφασίσει ποιος από τους δυο μας θα αυτοκτονήσει. 'Ο ένας από τους δυο μας πρέπει να πεθάνει. Θα παίξουμε τη ζωή μας κορώνα - γράμματα.

— Είσαι τρελλός, Ντένις.

— Δεν είμαι τρελλός! Είμαι ή μοναδική λύσις...

— Αν είσαι άντρας... αν αγαπάς πραγματικά την Τέρρυ, πρέπει να δεχθής...

Και έβγαλε από την τσέπη του ένα περισσότερο και το έριξε πάνω στα χαλίκια. 'Ο Φράνκ συλλογιόθηκε. «Έχει δικό ο Ντένις. 'Η ζωή χωρίς την Τέρρυ, δεν αξίζει τον κόπο. Πόσες φορές μέσα στις ζούγκλες της 'Αφρικής δεν είχε αντικρύσει το θάνατο; Αν κέρδιζε όμως, 'Η Τέρρυ θα γινόταν δική του για πάντα... 'Αλλά...»

— Δέχομαι, είπες τέλος στον Ντένις.

— 'Ο σύντροφός του χαμογέλασε ικανοποιημένος. Έβγαλε από την τσέπη του ένα μπλόκ και ένα στυλόγραφο.

— Γράψε, είπες.

— 'Ο Φράνκ κάθισε και έγραψε ένα σημείωμα όμοιο με το φίλου του.

— Κορώνα ή γράμματα; ρώτησε τώρα ο Ντένις.

— Κορώνα...

— Αν πέσει κορώνα, η Τέρρυ είναι δική σου...

— Αν πέσει γράμματα...

— Συμφωνώ... τόν διέκοψε ο Φράνκ.

Το άσπρη νόμισμα άστράφει ψηλά στον αέρα, και έπεσε πάνω στα βότσαλα.

— Γράμματα! ούρλιασε θριαμβευτικά ο Ντένις. Το πρόσωπο του Φράνκ δεν φάνερωσε την παραμικρή συγκίνηση.

— 'Η τύχη αποφάσισε! είπες ο Ντένις. Έχασες...

— 'Ο Φράνκ έσκυψε και πήρε το περιστρόφο.

— 'Η τύχη αποφάσισε, ψιθύρισε. Γεια σου, Ντένις! Κτύπησε ολόγυρα, σαν να έριχνε ένα τελευταίο βλέμμα στον κόσμο. Τί έρημι! Και έξαφνα με μία κίνηση γρήγορη άκούμπησε την κνήμη του περιστρώου στον κρόταφο του Ντένις, έπίσης την κανόνα του περιστρώου και πυροβόλησε. 'Ο Ντένις Κόντον σωριάστηκε νεκρός, με όρσανοιξα, γεμάτα κατάπληξη μάτια.

— 'Ο Φράνκ τού έκωσε το περιστρόφο στο δεξί χέρι και ύστερα οίσοσφυρίζοντας έναν ευθύμο σκοπό, πήρε το δρόμο του γυριμού.

A. O. ΣΟΥ'ΥΝΥ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ

Οι Έλληνες ποιητάι γιά τó δαχτυλίδι τού άρραβώνος. — Τó χάσιμó τού δαχτυλιδιού φέρνει δυστυχία; 'Ο θρύλος τού χτισίματος τού γεφυριού τής Άρτας. — Τó δαχτυλίδι πού σφραγίζει μία συνθήκη. — Ένα ωραίο ανέκδοτο, κλπ., κλπ.

— Έν από τά προσφιλέστερα κοσμήματα τής ανθρώπινης φιλορέσκιας είναι και τó δαχτυλίδι. Πρό πάντων τó δαχτυλίδι τού άρραβώνος, με τόν ωραίο του συμβολισμό, πού τ' όνειρεύονται όλα τά κορίτσια, και πού τó έξύμνησαν ποιητάι και πεζογράφοι. Καλύτερα ίσως άπ'όλους ó Κωστής Παλαμάς σ' ένα ύπεροχο ποιήμα του, πού άρχίζει έτσι:

— Άρρεβωνιάζομαι. Στó χέρι χρυσό μού βάζουν δαχτυλίδι. Δεν είμαι μόνος' ήρα ταιρί σύντροφο θάχω στó ταξείδι.

Είχα φτερά, μ' αυτά πετούσα στ'άστέρια πάνω, στ'άνθη χάμου Μιά κόρη, μία μαυροματούσα με κείνο δένει τά φτερά μου...

Και ó άλλος Μεσολογγίτης ποιητής, ó αλχημίστης Μαλακάσης, στó ποιήμα του «Δαχτυλίδι τού γάμου», (πού δεν περιέχεται στá βιβλία του), μās δέχνεται σέ μία θαυμασία εικόνα, τó δαχτυλίδι τού άρραβώνος.

Τó δαχτυλίδι τού άρραβώνος, (πού γίνεται με τó γάμο ó κρίκος τής άρρήκτου ένωσης), είναι τó ιερώτερο στέλλιδι. 'Ο Έλληνας λάος θεωρεί δυστυχία, σωστή γρουσουζιά, νά χση κανείς τó δαχτυλίδι αυτό. Έγώ όμως δεν πιστεύω στήν πρόληψη. Λίγον καιρό μετά τó γάμο μας, μού συνέβη νά χσώ τó δαχτυλίδι μου. Ταξείδεύαμε, και μού έπεσε στή θάλασσα. Αυτό όμως δεν έμπόδισε νά ζήσουμε, τριάντα óλοκληρα χρόνια ευτυχισμένης ζωής με την ποιήτρια τών Άχρυσών Κυπέλλων. Και θυμάμαι πās κουβεντάσαμε τότε γιά τó έπισόβδι πού διαδραματίζεται τόν κυριώτερο ρόλο στó περιήρωμο δημοτικό τραγούδι τού «Γεφυριού τής Άρτας»:

— 'Ο Πρωτομάστορας, θέλοντας νά στεριώσει τó μέγα έργο του, πού «όλμημερις τó χτίσανε κι' άποραδής γκρεμίσαι», δέχεται τó χρησμό πού τó δίνει τó Στοιχειό τού ποταμού, πού βγαίνει μοιραίο από τά θαλά νερά: Πρέπει νά χτίση μέσα στá θεμέλια τού γεφυριού την «όρια γυναίκα του». Στέλνει ά- μέσως και την καλέι. Έκείνη έρχεται άνυμφαστή και ρωτάει: «Τί έχει ó Πρωτομάστορας κι' είν' έτσι λυπημένος;» 'Ο τραγικός σύζυγος της άπαντίζει ότι τάχα τó δαχτυλίδι τού έπαισε στή δεξιά καμάρα. 'Η πιστή γυναίκα δέ διαστάει μία στιγμή: «Έγώ νά μπώ, τού λέει, κι' εγώ νά βγω, τó δαχτυλίδι ναορίω!».

Τή δένουνε στήν άλυσίδα, κατεβαίνει στá σκοτεινά βάθη, και οι ασπασταπέντε μάστοροι και οι έξήνα μαθητάδες, χτίζοντας γρήγορα ζώντανη τή νέα αυτή 'Ιριγένεια τής θυσίας. Τó Στοιχειό τού ποταμού δισσοειτάι. Τó Γεφύρι στήνεται και μένει, σύμβολο άκατάλυτο τής 'Ιδέας πού ένάντι τόν άντρα με τή γυναίκα στή χαρά και στή λύπη, στή ζωή και στó θάνατο!

Τó δαχτυλίδι δέν φανερώνει μονάχα τó δεσμό μεταξύ δυο άτόμων, άλλα και την έννοια πού συνάπτουν δυο λαοί άναμεταξύ τους. Στή Βενετία μάλλον έπήλανε την έννοια ένός όλοκληρου λαού με ένα άλμυρο: τή θάλασσα. Κάθε χρόνο την ήμερα τής 'Αναλήψης ó Λόγος τής Βενετίας τελοόσε τούς νύμφους του με την 'Αδριατική, κι' έριχνε στá νερά τής νεοσύστατης πόλεως τó χρυσό δαχτυλίδι του. Σήμερα άκόμη τó δαχτυλίδι χρησιμοποιείται γιά νά επιβεβαιώσει τις συμφωνίες δυο λαών και τήν άμοιβαία άπόδοξη ειρήνης.

Μία άπόδειξις είναι και ή συνθήκη τής Φραγκφούρτης στá 1871 πού την όποιαν έκανε ó Βίσμαρκ ός άντιπροσώπων τής Γερμανίας, και ó 'Ιούλιος Φόβρ ός εκπροσώ-

πος τής Γαλλίας. Τή στιγμή πού έπρεπε νά βάλουν τής άπογραφές τους και τις σφραγίδες τους, στó έγγραφο τής ειρήνης, ó Φόβρ άντελήφθη όί δέν είχε μαζί του την έπίσημη σφραγίδα. Τó βουλοκέρι όμως στó μεταξύ είχε στάξει και περίμενε ζεστό άπάνω στή στενή κορδέλλα. Τί έπρεπε νά γίνει; 'Ο Βίσμαρκ όμως, πού δέ χανότανε σέ τιποτένια πράγματα, τού έπτε:

— Σφραγίστε με τó δαχτυλίδι πού έχετε στó δάχτυλό σας. Και ó άντιπρόσωπος τής Γαλλίας, έσφράγισε τó βουλοκέρι με τó δαχτυλίδι του, πού παρίστανε την 'Αρτεμίδα με τó κυνηγετικό της τόξο και ήταν όδρο τού Λουδοβίκου 17ου.

— Τί καλύτερη έγγύησι, είπες ó Βίσμαρκ, θέλουμε από την 'Αρτεμίδα τή θεά τής καθαρής ψυχής και τής γενναίας σκέψης;

Αυτά γιά τ' άλλα δαχτυλίδια —έπίσημα και άνατίσημα. Άλλά τó ωραιότερο, τó ποιητικότερο, μένει πάντοτε τó «δαχτυλίδι τού άρραβώνος». Και τó ευχόμεστε με όλη μας τήν ψυχή στó δαχτυλό κάθε Έλληνοπολίτη!

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Αυτά γιά τ' άλλα δαχτυλίδια —έπίσημα και άνατίσημα. Άλλά τó ωραιότερο, τó ποιητικότερο, μένει πάντοτε τó «δαχτυλίδι τού άρραβώνος». Και τó ευχόμεστε με όλη μας τήν ψυχή στó δαχτυλό κάθε Έλληνοπολίτη!

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

—Με συγχωρείτε πού θά σας άπασχολήσω με κάτι παλιό. Είπαμε μόνοι μας; Μπορώ νά μιλήσω; —Ναί... 'Ο μπαμπάς λείπει. 'Η μαμά λείπει κι' αυτή... 'Η αδελφή μου...

—Έχετε άδελφή... —Ναί. Άπό τó δεύτερο γάμο τού μπαμπά.

—'Η γρηούλα χαμήλωσε τά μάτια μία στιγμή. 'Ισως γιά νά κρύψει τó δάκρυα. Άκούστε, άρχισε. Θά σας διηγηθώ κάτι σαν παραμύθι. Κά-

Ο ΣΙΧΙΧΟΣ

ΖΗΛΕΥΤΟ 'Ο ΧΩΡΙΟ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τ' άψηλα καμαχαναριό την έκκληση του πού πούχει την έναγκαλιά χρυσή κι' άσημωτή και νά την σπασοπαθή ή Λενιώ συγχωριανή.

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τά χωράκια τά βαθεία με τά δέντρα τούτου πού φορτωμένα τί τις έλλες τή γή φιλόνη και σαν τά μάτια τής Λενιώς μαυρολόου νύνη.

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

Ζηλεύω εκεί τó τó χωριό στον κάμπο πού του με τή καθάρη ή πηγής τά ρεμάτα τού τά νερά Ζωή σκορπού τ' ά τ' ά Λενιώ νά ζήσιν. με λίγη άση έλάκι' έσ'ό νά μ' άσπασοπαθή. Α. Α. ΠΑΛΗΣ

ΕΝΑΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Οί γκρίνιες ένός άνδρoγύνου — Άσυμφωνία χαρακτήρων. — 'Ο σύζυγος μαινεται από την λύσσα του και ζητά νά εκδικηθή. — Όπου γίνεται ó έρίστας τής συζύγου του. — Διαρκές κυνηγητό μ' ένα μαχαίρι. — Τó αίματοκύλιμα—Ποίος φταίει; κλπ., κλπ.

Στή Μαδρίτη πρέκει νά διεξαχθή προσέγγιση με έξαιρετικά πρωτότυπη δίκη. 'Η 'Ισαβέλλα 'Ολιβάρθ έκανε άγωγή έναντίον ένός φρενοκομείου τής Μαδρίτης, ζητώντας έκατό χιλιάδες 'εσκουόντος' ως άποζημίωσι γιά τά τραύματα πού τής προέβησαν ó πρώην σύζυγος τής, ó όποιος ήταν τροφίμος τού φρενοκομείου αού.

— 'Η 'Ολιβάρθ είχε χωρίσει έ- δω και είκοσι χρόνια από τόν σύζυγο τής τόν Ντιέγκο Κορτές. Οί λόγοι τού διαζυγίου ήταν ή άσυμφωνία χαρακτήρος μεταξύ τών δυο συζύγων και ή κακομεταχείρισις τής 'Ισαβέλλας εκ μέρους τού άνδρός τής.

Την ήμερα όμως πού εξέδόθη ή άπόφασις τού διαζυγίου, ó σύζυγος τής τής έπετέθη μ' ένα μαχαίρι μέσα στήν αίθουσα τού δικαστηρίου και την έτραυματίσε μάλλον έλαφρά σέ διάφορα μέρη τού σώματός τής.

— 'Ο Ντιέγκο συνελήφθη άμέσως δικασθήκε και καταδικάστηκε σέ δύο χρόνια φυλάκισι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

— 'Η πρώτη δουλειά τού Κορτές όταν εξέτισε την πούνη του και έβγινε άπ' τή φυλακή, ήταν νά βρή την πρώην συζύγo του. Μόλις την συνάντησε, ώρμησε έναντίον τής μ' ένα τεράστιο μαχαίρι.

ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— 'Ο τραπεζίτης Λαμπέρτο Άντρέ, έλεγε στο φίλο του Πάολο Λαμάρρα:

— Σε ζηλεύω πού μπορείς νά περάσης ένα μήνα στο Λίντο, ενώ εγώ έχω δουλειές. 'Ας είναι όμως, όλοι οι άνθρωποι δέν μπορούν νά είναι ευτυχισμένοι! 'Απόόσο μία και θά πās εκεί κάτω θά σε παρακαλέσω γιά κάτι...

— Λέγε, σέ άκούω, έκανε ó Λαμάρρα. Τί τρέχει; — Νά εκεί στή θίλλα μας τή «Χρυσόμυγα» πήγε νά περάση τó καλοκαίρι τής ή γυναίκα μου. Μία λοιπόν και θά είσαι εκεί, έ- κε τó νού σου στή γυναίκα μου τή Βάνα. Έγώ δέν μπορώ ó δυστυχής νά λείψω ούτε μία ώρα άπό τó Μιλάνο. Είμαι περιέργος τί κάνει εκεί. Και έπειδή δέν μού επιτρέπεται νά ρωτήσω έναν έξένο, γι' αυτό θά αναλάβης εσύ νά γίνης ó φύλακας άγγελός τής.

— Θεός νά σου κάνω τόν κα- τάσκοπο! φώναξε ó Λαμάρρα. Αύ τó δα μού έλειπε τώρα. Μα, έλα μη χαλās τά μούτρα σου. Θά προσέχω τή γυναίκα σου.

Τό άλλο πρωί ó Λαμάρρα μόλις έφτασε στο Λίντο, τράβηξε πρós τή «Χρυσόμυγα». Μα μόλις έφτασε στήν ακρογιαλιά βρέθηκε μπροστά στήν όμορφη Βάνα πού μόλις έβγινε από τή θάλασσα.

— Πάολο, εσύ είσαι! φώναξε εκείνη κατάπληκτη. — Έγώ είμαι, άπάντησε ó Πάολο λιγάκι ντροπιασμένος.

— Είδες τόν άντρα μου; ρώτησε ή Βάνα ρίχνον- τας ένα διαφανές μπουρνούκι πάνω από τó μαγιό. — Είμαστε μαζί κθές. Μιλούσε γιά σās με τόσο νοσταλγία, με τόσο έρωτα!...

— 'Ο υποκριτής! Έκανε ή Βάνα. Θά έπν κάνει όλόκληρο χαρέμι από χορευτήρες! Βρήκε την έ- λευθερία του. Έλα, Πάολο, ζέρω τις μουνταριές του. Γι' αυτό ήρθα εδώ, νά ηουκάσω.

— 'Η Βάνα είχε δικό.

— Λίγες μέρες κατόπιν ένα μεσημέρι θγαίνοντας από τή θάλασσα ó Πάολο αντίκρισε τή Βιάνα. — Μπα! Σās μαύρισε ó ήλιος, καθώς β

Ο Πουατόν ΖΗΛΕΥΕΙ

Μπορεί να ήταν πολύ πλούσιος ο τραπεζίτης Άλφονς Πουατόν, μα δεν είχε επάνω του κανένα δέλεητρο. Πάντως αυτός ο κοίλα ράς με το τριώνιο πρόσωπο και τα κρεμασμένα χείλη δὲν ήταν πολύ εύτυχης ἀνδρὸν τὸν ἔτρωγε σὰν σαράκι ἡ ζήλεια.

Ἡ νεαρή γυναικὶς τοῦ ἡ Άλζιρα ήταν τόσο ὁμορφὴ ὡς οὐ σύζυγος της ήταν ἀσχημὸς τόσο χαριτωμένη, ὡς ἑκείνος ήταν ἀσχημὸς καὶ κακοφτιαγμένος.

Ὅταν ἡ Άλζιρα παντρεύτηκε τὸν Πουατόν, τὸν ὠρίστηκε αὐτὴν πάλι καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀποτοῦσε ἀνδρὸν ἐμπνευστὴ τὴν μέση ἡ ζήλεια τοῦ Άλφονς, πού με τίς προσληπτικὲς ὑποψίες του καὶ τίς ἀσκόπες ἀνακρίσεις του, διλητηρίαζε τὴ ζωὴ της.

Μὰ ἀγάπη μου, ἀφοῦ σοὺ λέω πὼς πήγα με τὴν Άνριέττα σὲ διάφορα καταστήματα, γιατί δὲν ἔννοεῖς νὰ με πιστώσεις;

— Αὐτὰ πού μοῦ λές, εἶνε παραιοῦτα! Ἐγὼ ξέρω καλὰ τὴν ἑνέρητη.

Καὶ σκεπτόταν ἀπὸ μέσα του: «Πρέπει νὰ τὴν ἐξασκίσω δὲ λα αὐτὰ πού μοῦ λέει. Χμ...Ποῦ μοῦ κάνει τὴν ἀθῶα καὶ τὴν ἐνέρητη».

Ὁ Ζυλ Τετάρ εἶχε ἕνα γραφεῖο μουσικῶν παρακολούθησων. Κάποτε δημοσίευσε μὴ ἀγγελία σὲς ἐφημερίδες ζητώντας ἕναν νεὸ τοῦ καλοῦ κόσμου, χωρὶς εἰδικὲς γνώσεις γιὰ μὴ ἐπιτερεθῇ ἐργασία.

Τὴν ἑλὴν μέρα παρουσιάστηκε ὁ νεαρὸς ὑποκόμης Συμπριέν ντὲ λα Τιέρς. Μὲ μονοσέλιδο τότε ὁ Τετάρ τὸν ρώτησε:

— Ὄνομα; Ἐπάγγελμα; Κατοικία;

— Συμπριέν ντὲ λα Τιέρς, καὶ νὰ ἐπάγγελμα κι' ἂν δὲν με προσλάβετε προσεχῶς... χωρὶς κατοικία!

Τὸν ἑλὴν μέρα παρουσιάστηκε ὁ νεαρὸς ὑποκόμης Συμπριέν ντὲ λα Τιέρς. Μὲ μονοσέλιδο τότε ὁ Τετάρ τὸν ρώτησε:

— Ὄνομα; Ἐπάγγελμα; Κατοικία;

— Συμπριέν ντὲ λα Τιέρς, καὶ νὰ ἐπάγγελμα κι' ἂν δὲν με προσλάβετε προσεχῶς... χωρὶς κατοικία!

Πανάρχαιο ἀλλὰ καὶ αὐτο τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀγαθῶν.

Ἀφοῦ ὁ γάμος κι' ἡ μονογαμία εἶνε μὴ κοινωνικὴ συνθήκη, τίποτε παράξενο, τὸ δὲ ἡ κοινωνία, ἀνέκαθεν, θεώρησε τὴν ἀγαμία γιὰ κακὸ.

Στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ θρησκεία εἶχε ἐννοεῖ μὲ τὸ δημόσιο συμφέρον καὶ πολεμοῦσαν τὴν ἀγαμία. Ἡ πολιτεία εἶχε ἀνάγκη στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν. Ἐπίσης ήταν ἀναγκαῖο τότε νὰ διατιμῶνεται ἡ οἰκονομία γιὰ νὰ ἔχουν ἀδιάκοπη λατρεία οἱ πεθαμένοι πρόγονοι.

Ὁ ἀγάμος λοιπὸν ήταν ἐνοχὸς διπλοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς τοὺς πρόγονους καὶ πρὸς τὴν κοινωνία.

Ὁ Πλάτων πρῶτος ἐθέτισε τὴν φορολογία τῶν ἀγάμων. Στὸς «Νόμους» του λέγει:

— Εἶνε ἐγκλημα ν' ἀρνῆσθαι καλεῖς νὰ πάρῃ σύζυγο. Ὅποιος ἀμελῇ σὲ τὴν φροντίδα αὐτῇ πρέπει νὰ πληρώσῃ πρόστιμο καὶ νὰ μὴ συμμετέχῃ σὲς τιμὲς πού ἡ νεότης ἀποδίδει στοὺς γέροντας.

— Γιὰ τὴ πράγμα εἰσθε ἱκανοί;

— Ποτὲ μου δὲν ἐπεχείρησα νὰ κάνω τίποτε...

— Καταλαβαίνετε, φαντάζομαι τὴ πρόκειται νὰ κάνετε σὲν γραφεῖο μου; Ἐμπιστευτικὲς πληροφορίες. Ἐρευνες. Παρακολούθησεις. Θὰ ἔχετε ὀχτώκοσια φράγκα τὸν μῆνα μισθὸ καὶ 10 % ἀπὸ τὰ κέρδη. Ἀν σὰς συμφέρει ἐλάτε αὐριο τὸ πρῶν σὲς 11.

Στὲς δέκα ἀκριβῶς τὴν ἑλὴν μέρα, ἐπισκεπτόταν τὸν Τετάρ ὁ κύριος Πουατόν.

— Ἐπιθυμεῖτε;

— Μὰ μάθω ποιὲς εἶνε οἱ...ἐξωτερικὲς ἀπασχολήσεις τῆς γυναικὸς μου.

— Πολὺ εὐκόλο. Ἐδνετικὴ καὶ διακριτικὴ παρακολούθηση. Διακόσια φράγκα τὴν ἡμέρα... Σὲ τί ἀσπίζετε τὲς ὑποψίες σας;

— Σὲ τίποτε. Ὑπόνοιες ἔγω μόνον. Ἀν δὲν ἦμουν παχὺς, θὰ τὴ παρακολούθησα μόνος μου.

— Ἐχετε φίλους ἐπιστήθιους;

— Ὄχι.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, γιατί ὑποπτεύεσθε τὴν γυναίκα σας; Ἀς εἶνε ἀναλαμβάνω τὴν ὑπόθεσι.

Μόλις ἔφυγε ὁ τραπεζίτης, μὴνι καὶ ὁ Συμπριέν.

— Ἐρχεσθε πάνω στὴν ὥρα, τοῦ εἶπε ὁ Τετάρ. Μὰ δουλειά γιὰ σὰς. Ἐπειγόν. Ὁ ἀρχίζετε μετὰ τὸ γεῦμα.

— Τὸ γεῦμα ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὰς!

— Πάρτε πενήντα φράγκα. Θὰ παρακολουθήσετε με τρόπο μὴ παντρεμμένη!

Στὲς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα ὁ Συμπριέν, ἐσπλωμένος σ' ἕνα τραπέζι τοῦ οἰνομαγειρείου ἀπέναντι σὲν σπῆτι τοῦ τραπεζίτη Πουατόν, 140 ὁδὸς Ἀμστερνταμ, κυττάζει πότε τὲς γυναίκες πού περνοῦν, πότε μὴ φωτογραφία τῆς ὁμορφῆς κ. Πουατόν.

Ἐπὶ τέλους βλέπει νὰ βγαίνει καὶ ἡ γυναίκα πού τὸν ἐνδιαφέρει. Ὁ Συμπριέν σπεύδει πότε πρὸς τὸ μέρος της. Ἐὰν στυβαρὸ χερί τὸν γραπώνει ὅμως ἀπ' τὸν γαϊάκ:

— Τὸν λογαριασμὸ! φωνάζει ὁ μάγειρος.

Μὲ συγχωρεῖτε. Τὸν ἔχασα. Ὁ Συμπριέν ψάχνεται τὸ πενήνταρ, δὲν βρίσκειται πούθεν καὶ σὲν μετὰ τὴν ὥρα κ. Πουατόν ἀπομακρύνεται. Τέλος μ' ἕνα ἐπιφώνημα θριάμβου ὁ ὑποκόμης ἐξέλασε τὸ χαρτόνομισμα.

Νέα δυσκολία παρουσιάστηκε τὴν ἑλὴν μέρα παρουσιάστηκε ὁ νεαρὸς ὑποκόμης Συμπριέν ντὲ λα Τιέρς. Μὲ μονοσέλιδο τότε ὁ Τετάρ τὸν ρώτησε:

— Ὄνομα; Ἐπάγγελμα; Κατοικία;

— Συμπριέν ντὲ λα Τιέρς, καὶ νὰ ἐπάγγελμα κι' ἂν δὲν με προσλάβετε προσεχῶς... χωρὶς κατοικία!

Τὸν ἑλὴν μέρα παρουσιάστηκε ὁ νεαρὸς ὑποκόμης Συμπριέν ντὲ λα Τιέρς. Μὲ μονοσέλιδο τότε ὁ Τετάρ τὸν ρώτησε:

— Ὄνομα; Ἐπάγγελμα; Κατοικία;

— Συμπριέν ντὲ λα Τιέρς, καὶ νὰ ἐπάγγελμα κι' ἂν δὲν με προσλάβετε προσεχῶς... χωρὶς κατοικία!

Πανάρχαιο ἀλλὰ καὶ αὐτο τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀγαθῶν.

Ἀφοῦ ὁ γάμος κι' ἡ μονογαμία εἶνε μὴ κοινωνικὴ συνθήκη, τίποτε παράξενο, τὸ δὲ ἡ κοινωνία, ἀνέκαθεν, θεώρησε τὴν ἀγαμία γιὰ κακὸ.

Στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ θρησκεία εἶχε ἐννοεῖ μὲ τὸ δημόσιο συμφέρον καὶ πολεμοῦσαν τὴν ἀγαμία. Ἡ πολιτεία εἶχε ἀνάγκη στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν. Ἐπίσης ήταν ἀναγκαῖο τότε νὰ διατιμῶνεται ἡ οἰκονομία γιὰ νὰ ἔχουν ἀδιάκοπη λατρεία οἱ πεθαμένοι πρόγονοι.

Ὁ ἀγάμος λοιπὸν ήταν ἐνοχὸς διπλοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς τοὺς πρόγονους καὶ πρὸς τὴν κοινωνία.

Ὁ Πλάτων πρῶτος ἐθέτισε τὴν φορολογία τῶν ἀγάμων. Στὸς «Νόμους» του λέγει:

— Εἶνε ἐγκλημα ν' ἀρνῆσθαι καλεῖς νὰ πάρῃ σύζυγο. Ὅποιος ἀμελῇ σὲ τὴν φροντίδα αὐτῇ πρέπει νὰ πληρώσῃ πρόστιμο καὶ νὰ μὴ συμμετέχῃ σὲς τιμὲς πού ἡ νεότης ἀποδίδει στοὺς γέροντας.

Πανάρχαιο ἀλλὰ καὶ αὐτο τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀγαθῶν.

Ἀφοῦ ὁ γάμος κι' ἡ μονογαμία εἶνε μὴ κοινωνικὴ συνθήκη, τίποτε παράξενο, τὸ δὲ ἡ κοινωνία, ἀνέκαθεν, θεώρησε τὴν ἀγαμία γιὰ κακὸ.

Στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ θρησκεία εἶχε ἐννοεῖ μὲ τὸ δημόσιο συμφέρον καὶ πολεμοῦσαν τὴν ἀγαμία. Ἡ πολιτεία εἶχε ἀνάγκη στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν. Ἐπίσης ήταν ἀναγκαῖο τότε νὰ διατιμῶνεται ἡ οἰκονομία γιὰ νὰ ἔχουν ἀδιάκοπη λατρεία οἱ πεθαμένοι πρόγονοι.

Ὁ ἀγάμος λοιπὸν ήταν ἐνοχὸς διπλοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς τοὺς πρόγονους καὶ πρὸς τὴν κοινωνία.

Ὁ Πλάτων πρῶτος ἐθέτισε τὴν φορολογία τῶν ἀγάμων. Στὸς «Νόμους» του λέγει:

— Εἶνε ἐγκλημα ν' ἀρνῆσθαι καλεῖς νὰ πάρῃ σύζυγο. Ὅποιος ἀμελῇ σὲ τὴν φροντίδα αὐτῇ πρέπει νὰ πληρώσῃ πρόστιμο καὶ νὰ μὴ συμμετέχῃ σὲς τιμὲς πού ἡ νεότης ἀποδίδει στοὺς γέροντας.

Πανάρχαιο ἀλλὰ καὶ αὐτο τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀγαθῶν.

Ἀφοῦ ὁ γάμος κι' ἡ μονογαμία εἶνε μὴ κοινωνικὴ συνθήκη, τίποτε παράξενο, τὸ δὲ ἡ κοινωνία, ἀνέκαθεν, θεώρησε τὴν ἀγαμία γιὰ κακὸ.

Στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ θρησκεία εἶχε ἐννοεῖ μὲ τὸ δημόσιο συμφέρον καὶ πολεμοῦσαν τὴν ἀγαμία. Ἡ πολιτεία εἶχε ἀνάγκη στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν. Ἐπίσης ήταν ἀναγκαῖο τότε νὰ διατιμῶνεται ἡ οἰκονομία γιὰ νὰ ἔχουν ἀδιάκοπη λατρεία οἱ πεθαμένοι πρόγονοι.

Ὁ ἀγάμος λοιπὸν ήταν ἐνοχὸς διπλοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς τοὺς πρόγονους καὶ πρὸς τὴν κοινωνία.

Ὁ Πλάτων πρῶτος ἐθέτισε τὴν φορολογία τῶν ἀγάμων. Στὸς «Νόμους» του λέγει:

— Εἶνε ἐγκλημα ν' ἀρνῆσθαι καλεῖς νὰ πάρῃ σύζυγο. Ὅποιος ἀμελῇ σὲ τὴν φροντίδα αὐτῇ πρέπει νὰ πληρώσῃ πρόστιμο καὶ νὰ μὴ συμμετέχῃ σὲς τιμὲς πού ἡ νεότης ἀποδίδει στοὺς γέροντας.

Πανάρχαιο ἀλλὰ καὶ αὐτο τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀγαθῶν.

Ἀφοῦ ὁ γάμος κι' ἡ μονογαμία εἶνε μὴ κοινωνικὴ συνθήκη, τίποτε παράξενο, τὸ δὲ ἡ κοινωνία, ἀνέκαθεν, θεώρησε τὴν ἀγαμία γιὰ κακὸ.

Στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ θρησκεία εἶχε ἐννοεῖ μὲ τὸ δημόσιο συμφέρον καὶ πολεμοῦσαν τὴν ἀγαμία. Ἡ πολιτεία εἶχε ἀνάγκη στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν. Ἐπίσης ήταν ἀναγκαῖο τότε νὰ διατιμῶνεται ἡ οἰκονομία γιὰ νὰ ἔχουν ἀδιάκοπη λατρεία οἱ πεθαμένοι πρόγονοι.

Ὁ ἀγάμος λοιπὸν ήταν ἐνοχὸς διπλοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς τοὺς πρόγονους καὶ πρὸς τὴν κοινωνία.

Ὁ Πλάτων πρῶτος ἐθέτισε τὴν φορολογία τῶν ἀγάμων. Στὸς «Νόμους» του λέγει:

— Εἶνε ἐγκλημα ν' ἀρνῆσθαι καλεῖς νὰ πάρῃ σύζυγο. Ὅποιος ἀμελῇ σὲ τὴν φροντίδα αὐτῇ πρέπει νὰ πληρώσῃ πρόστιμο καὶ νὰ μὴ συμμετέχῃ σὲς τιμὲς πού ἡ νεότης ἀποδίδει στοὺς γέροντας.

τὸν Συμπριέν. Πάτησε τὴν οὐρὰ ἐνὸς μπουλντῶκ πού κοιμόταν ἐνὸς μὴ καρέκλα. Οὐρλιάζοντας σὰν λυσσομένο τὸ σκυλὶ, ὤρμησε τότε πρὸς καταβόλιν του παρασύροντας τὴ καρέκλα πού εἶνε κομμάτι.

Στὸ τμήμα ὅπου ὠδηγήθηκε ὁ Συμπριέν καταδικάστηκε ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἰδιοκτήτη τῆς καρέκλας. Τὸ χειρότερο ὅμως ἦταν πὼς δὲν ὑπόρρισε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολή του.

Τὸ ἴδιο ὁράδῳ ὁ Συμπριέν ἔκανε μὴ φανταστικὴ ἔκθεσι στὸν κύριο Τετάρ:

«Στὲς 4.15' ἡ κ. Πουατόν μὴνι καὶ σὲς Γκαλερί Λαφαγιέτ ὅπου ἔμεινε δυόμιση ὥρες. Ἐπιστροφή σὲν σπῆτι σὲς 7».

Ὅταν τὴν ἑλὴν μέρα ὁ κ. Πουατόν ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἐκθέσεως φωνάζει χαροῦντος:

— Τὴν καλὴ μου γυναικούλα! Αὐτὰ ἀκριβῶς μοῦ εἶπε κι' ἐκείνη. Ὡς εἶνε, συνεχίζετε τὴν παρακολούθησι. Ἰσως αὐριο μοῦ πῇ ψεύματα!

— Συγχαρητήρια! Μ' αὐτὴ τὴ λέξι ὁ κ. Τετάρ ὑποδέχθηκε τὸν καταπληκτὸ Συμπριέν καὶ πρόσθεσε:

— Σήμερα ἡ ἴδια παρακολούθησι.

Τὸ ὁράδῳ ἐκείνο, ὕστερα ἀπὸ τριώρων παρακολούθησι τῆς ὥρας κυρίας Πουατόν ὁ Συμπριέν ήταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Καὶ τὴν συμπρωσις! — τὸ ἴδιο ἐκείνο ὁράδῳ ὅριξε σπῆτι πού μὴ ἐπιστολή του συμβολαιογράφου του πού τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι κληρονομήσει μὴ κολοσσάια περιουσία ἀπὸ κάποιον γέρο θεῖο του, πού τὸν ἔφησε χρόνους.

Τὴν ἑλὴν μέρα σὲς 3 ὁ Συμπριέν σταματοῦσε σὲν δρόμῳ τὴν Ἀλζιρα καὶ τῆς ἀπεκάλυπτε ὅτι ὁ σύζυγός της τὸν εἶχε ἀναθέσει τὴν παρακολούθησι της.

Μὲ ὑποπτεύεται! Μὰ αὐτὸ εἶνε πρωτόγνωστο! ἔκανε ἔξω φρενὴν ἡ ὁράσι Ἀλζιρα. Καὶ σὲς ὅμως κύριε ἔχετε ἕνα ἀηδιαστικὸ ἐπάγγελμα.

Μὰ εἶνε τὸ ἐπάγγελμα μου αὐτὸ. Εἶνε ὁ ὑποκόμης ντὲ λα Τιέρς καὶ ἔγω ἐτήσιο εἰσόδημα 100.000.000 φράγκων! Σὰς ἀγαπᾶ ὅμως ἀπὸ καιρὸ κι' ἔγινε προσωνυμία ντεκτεβὴ γιὰ νὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ σὰς παρακολουθῶ... νὰ σὰς πληρώσω... νὰ σὰς... νὰ σὰς πῶ πόσο σὰς ἀγαπᾶ...

«Ἐνα μῆνα ἀργότερα ἡ Ἀλζιρα υπέθαλε αἰτίαν διαζυγίου ἐναντίον τοῦ ἀπαίσιου Πουατόν καὶ πέτυχε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸν ζηλιάρηγο αὐτόν.

Μὰ βρομάδα ἀργότερα ἔγινε ὑποκόμης ντὲ λα Τιέρς καὶ ὁ γυνὸν - Πουατόν τὸ φυτό καὶ δὲν κρύνει.

ANTRE MIKO

«Ὅταν πρωτοφάνηκε ὁ Χριστιανισμὸς ἐπολέμησε τὴν ἀγαμία. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι τὸ ἰδεῶδες τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἡ «παρβενία» καὶ ὁ «ἀσκήσιμος», πού ἐγκωμιάζαν τόσο τὴν ἀξία τους ὡς ἁγιοὶ Γρηγόριος ὁ Νανζιανζηνός, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Βασίλειος ὁ Μέγας, Ἀμβρόσιος καὶ Ἱερώνυμος, δὲν ἐμοιάζε καθόλου με τὴν ἀγαμία τὴν ἐκλύτῃ τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας.

Ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος κατάρχησε τὲς ἐναντίον τῶν ἀγάμων ἀσκήσεις ποινῆς, διατήρησε ὅμως τὰ πλεονεκτήματα πού παραχώρησε ἡ πολιτεία στοὺς πατέρας πολλῶν παιδίων.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστῆμη παρατήρησε ὅτι οἱ ἀγαμοὶ ὑποκείνται περισσότερο σὲ παραφροσύνη. Καὶ φέρνει τὲς σχετικὲς στατιστικὲς τῆς.

Ἐπίσης καὶ ἡ αὐτοκτονία εἶνε συνηθέστερη στοὺς ἀγάμους. Οἱ ἱατροδικαστικὲς στατιστικὲς λένε, ὅτι ἀπὸ ἕνα ἀποκοινοῦν 273. Ἐνῶ ἀπὸ ἕνα ἑκατομῆριο ἐγγάμων μόνον οἱ 206.

Κατὰ τὰ ἐξαγόμενα πάλιν τοῦ Μπερτιγιόν, ἐνῶ ἡ ἐγκληματικὴ τῆς μετὰ τῶν ἀγάμων εἶνε 100 μετὰ τῶν ἐγγάμων εἶνε 46.

Τὸ ἴδιο καὶ σὲς γυναίκες. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ γάμος ἐξασκεῖ κάποια ἡθικὴ ἐπιρροή ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

ΕΚΛΟΓΗ ἐπαγγέλματος

ΟΜΙΛΕΙ Η ΜΑΡΙΑ ΧΟΛΣΤ

Πόσα κορίτσια ὅταν γίνουν 15 ἡ 18 ἐτῶν δὲν σκεπτόνται μὲ ἀγωνία: «Ἦλθε ἡ στιγμή νὰ κερδίσω τὴ ζωὴ μου. Πρέπει νὰ ἀποφασίσω ποῖο ἐπάγγελμα ἡ ποιά θέσι νὰ διαλέξω. Συχνὰ ἡ τύχη τὰ κάνει νὰ πάρουν. Ἐνα δρόμο πού δὲν τὸν εὐχαρίζω. Γιατὶ ἂν μερικὲς ἀπὸ μὰς ἐκδηλώνουν ἡσυχία κατὰ τὴν παιδικὴ τους ἡλικία μὴ σταθερὴ κλίσι, πόσες εἶνε οἱ νέες ἐκείνες πού διατάζουν καὶ δὲν ξέρουν τὴν ἐπάγγελμά νὰ διαλέξουν.

Εἶνε δύσκολο νὰ γνωρίσῃ κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του. Ἰδίως ὅταν εἶνε νέος, μεθὰ μὴ τὴν ἰδέα ν' ἀποκτήσῃ μὴν ἀνεξαρτήσια. Ὅταν δὲ ἀντιληφθῶμε τὸ λάθος μας, εἶνε πὰ πολλὰ ἀργά γιὰ νὰ γυρίσωμε πίσω.

Γι' αὐτὸ εἶνε ἀνάγκη νὰ καταβάλλωμε μὴ μικρὴ προσπάθεια καὶ νὰ διερωτηθῶμε μὲ ἐλικρίνεια ὅχι μόνον τί θὰ θέλαμε νὰ κάνωμε, ἀλλὰ πρὸ παντός: «Τί ποῖο ἐπάγγελμα εἶμαστε ἱκανοί;

Νομίζουμε πὼς θ' ἀγαπήσωμε ἕνα ἐπάγγελμα γιὰτὶ συνήθως δὲν τὸ ξέρουμε καὶ γιατί βλέπομε μόνον τὲς ὥρες πλεονεξ τῶν πραγμάτων πού μὰς ἐλκύουν. Πρέπει ὅμως νὰ πεισθῶμε ὅτι πάντοτε κάνει κανεὶς καλὰ μόνον ἐκείνο γιὰ τὸ ὁποῖο εἶνε καμωμένο καὶ κτὸς ἀγαπᾶται μόνον ἐκείνο πού κάνωμε καλὰ.

Δὲν ὑπορὶ βέβαια νὰ ἀναγερῶ σὲν ἀρθρὸ μου αὐτὸ ὅλα τὰ ἐπάγγελα πού βρίσκονται σήμερα σὲν διαθέσι τῶν γυναικῶν, διαλέγω λοιπὸν τέσσερα παραδείγματα ἀρκετὰ διαφορετικὰ, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς δώσουν νὰ καταλάβετε πότες περὶ πού ἐρωτήματα πρέπει νὰ ὑποβάλλετε στὸν ἑαυτὸ σας πρὸ τοῦ ἐκλέξετε ἕνα ἐπάγγελμα, ἔστω καὶ ἂν ἀισθάνεσθε μεγάλη κλίσι γι' αὐτό.

1) Γιὰ νὰ εἰσθε καλὴ καθηγήτρια τῆς γυμναστικῆς πρέπει ἀπαραρτήτως: Ν' ἀγαπᾶτε τὴν κίνησι καὶ τὸ ὕψος. Ἀν εἰσθε μάλιστα λίγο αὐταρχικὴ, αὐτὸ θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ «κυβερνᾶτε» τοὺς μαθητὰς σας. Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐλάττωμα ταιριάζει σὲ μὴ καλὴν τρία γυμναστικῆς.

2) Γιὰ νὰ γίνετε καλὴ δασκuloγράφος ἡ γραμματεὺς: Πρέπει νὰ ἔχετε τάξι, μνημονικὸ καλὸ, ἀκριβὴ ἀντίληψι καὶ εἰσθε προσεκτικὴ καὶ προβλεπτικὴ.

3) Γιὰ νὰ εἰσθε καλὴ νοσοκόμος πρέπει νὰ ἔχετε: καλοσύνη, ἀφοσίωσι, ὁποιοῦν, μεγάλῃ φυσικὴ ἀντοχή καὶ νὰ ἀντιθέτετε τελεῖως τὴν θὰ πῇ φθορά.

4) Γιὰ νὰ εἰσθε καλὴ πωλήτρια πρέπει νὰ ἔχετε: κοινωνικότητα, προθυμία, διαύγεια, εὐλογία χαρακτήρος, καὶ εὐγνωστία (δὲν περρίζω μάλιστα νὰ εἰσθε καὶ λιγὸν φιλόδοξο). Εἶνε ὅμως ἐπιθυμητὸ νὰ εἶνε κανεὶς πεισιματῆρς ὅταν θέλῃ νὰ πείσῃ τὸν πελάτη πού γιὰ τὴν θαυμαστὰ ποιότητα τοῦ ἐμπορεύματος πού τοῦ παρουσιάζει.

Ἐχετε πάντοτε ὅπ' ὀνύμ σας ὅτι πρέπει νὰ διαλέγωμε πάντοτε τὸ ἐπάγγελμα ἐκείνο πού μὰς ταιριάζει γιὰ νὰ μὴ μὰς γίνετα ἡ ἐργασία φορτικὴ ἐφιάλτης. Διαβάστε κατὰ βάθος τὸ ἐπάγγελμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχετε κλίσι καὶ τότε ὅσες κι' ἂν εἶνε οἱ ἐννοεῖς σας, δὲν θὰ γνωρίσετε ποτὲ τὴν πλῆξῃ καὶ θὰ νοιώσετε τὴν χαρὰ πού φέρνει ἡ ἐπιτυχία.

Τὰ Καμύματα τῆς ΖΑΜΦΩΣ

Νάνι... Νάνι...

Ἐχτύπησε τὴν πόρτα τῆς γειτόνισσας τῆς ἡ Ζαμφῶ, πρῶν - πρῶν.

— Τ' εἶνε, Ζαμφῶ μου; Τ' ἡπαθες;

— Δὲν ἡπαθα τίποτα, κόνα Παρασκευούλα μου, μὰ εἶνα νὰ σοῦ πῶ νόδες γιὰ τὸ μαχαλὰ μας.

— Γιὰ λέγε, καλέ, τί κάζο καινούργιο ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

Ἡ Ζαμφῶ πήρε

13° - Άλήθεια; Είσαι κουρασμένος, φάνη; Γιατί τόσο;

— Ε, μη τρομάζεις, δά, κουτό. Βέβαια, αισθάνομαι κουρασά. Και τὸ γλάντζο κουράσει εἶνε. Ἐπειτα, ἔχω τόσο καιρὸ νὰ χορεύω, πού ζεμάθα. Τί νομίζεις;

— Ἐγώ, φάνη, ἔχω κέφι νὰ σηκώθω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ξαναρχίσω τὸ χορὸ...

— Α, ὄχι, εὐχαριστῶ. Προτιμῶ νὰ κοιμηθῶ ὡς τὸ πρῶτ.

Γύρισε καὶ τὸν κῦτταξε πάλι καλὰ. Τῆς φάνηκε ἀδύνατος. Κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ δυὸ μελανέες γραμμές, ἔκαναν τὴν καρδιά της γιὰ μὴ στιγμὴ νὰ σφικτῇ. Τούπιασε τὸ κεφάλι του στὰ δυὸ τῆς χέρια.

— φάνη, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ θαθεῖα, εἴσαι πολλὸ ἀδύνατος, φαίνεται ἀλήθεια τόσο κουρασμένος, τί ἔχεις;

Τῶρισε στὸ ἀστεῖο ὁ φάνης. Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ φιλία. Καὶ ἀγκαλιασμένοι κοιμήθηκαν, θαθεῖα, σάν παιδιὰ, καὶ ἡ Νέλλη ἔχασε τὶς ἀνυποψίες της.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΔΙΑΘΕΣΙΑ

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ φάνης, καθὼς ἔκανε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, αἰσθάνθηκε μὴ ζάλη, μὴ ἐξάντλησι, πού τὸν τρόμαζε.

— Περιεργό! εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι ἀρρωστος. Δὲ μὲ σηκώνουν τὰ πόδια μου.

— Μὰ τόσο κουράστηκες χθές; φώναζε ἡ Νέλλη παραξενεμένη.

— Δὲν ξέρω. Εἶνε ἀλήθεια πὼς μέρες αἰσθάνομαι σάν κάποια ἐξάντλησι.

— Παρακουράζεσαι, φάνη. Στὸ λέω. Πρέπει νὰ καθήσεις στὸ κρεβάτι, νὰ ξεκουρασθῇς.

Ὁ φάνης πετάχτηκε ἀπάνω γελώντας.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! Τεμπέλη! ἔκανε, μαλώνοντας τάχα τὸν ἐαυτὸ του. Ξέρεις τί τεμπέλης σου εἶμαι; Νά, νοιώθω ξεστούλα σὸ σπιτί, ἔξω κρύο, καὶ σὰ νὰ τὸ καλοθελῶ νὰ μείνω νὰ κουκουλιωθῶ στὸ κρεβάτι.

— Καὶ δὲ μένεις;

— Μμ... Μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια, γυναικούλα μου; Ἐγώ ὁμως δὲν τί δίνω στὸν ἐαυτὸ μου. Ἐγώ ξέρω πὼς μὲ τὴν τεμπελία δὲ δημιουργεῖται μέλιν.

Ἐλεγε ἀστεία, καθὼς ἐτοιμαζόταν, ἀλλὰ ἡ Νέλλη τὸν παρακολουθοῦσε ἀνίσχυρα, γιὰ τὸν ἔβλεπε χλωμὸ καὶ τὰ χάρματα κτηριοτικά του παράξενα τραγηγμένα.

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ φάνης, ἔμεινε κάμποιον ὥρα ἡ Νέλλη θλιμμένη. Κάτι τῆς ἐσοίγγε τὴν καρδιά, καὶ τὰ μεγάλα μούρα μάτια τοῦ φάνη, τῆς φαίνονταν πὼς τὴν ἐκῦτταζαν παραπονεμένα. Λίγο - λίγο ὁμως, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ἡ χάρὰ ξανάπαιρνε πάλι τὴ θέσι της στὴν καρδιά της. Σύντησαν τὰ παιδιὰ, ἔτρεξαν πάλι στὸ δέντρο καὶ τὰ ἀδὰ χαρὰ τους ἐδίωξε τὶς ἀνάτιες ἔννοιες.

Ἐξω, φιλοκίονις. Τὰ τζάμια ἦταν θολά.

Μὲ τὴ μῦτη κολλημένη στὸ τζάμι, κρατώντας τὴ μικρὴ Μελίτα στὴν ἀγκαλιά της, περιέμενε τὸ φάνη τὸ μεσημέρι ἡ Νέλλη. Ἡ Λίνα ἔπαιζε καταστρέφοντας τὸ δέντρο.

Ὁ φάνης ἦλθε λίγο πὶὸ ἀργά ἀπὸ συνήθως, μελάνιασμένος ἀπὸ τὸ κρύο. Ἦταν ὁμως γελαστός.

— Ἐχω σπουδαία νέα! τῆς εἶπε. Μὲ στέλνουν σὲ ἀποστολή, στὴ Θεσσαλονίκη. Θὰ γίνῃ κάποιο συνέδριό ἐκεῖ, καὶ ὁ καθηγητῆς μου μὲ στέλνει ἐμένα γιὰ ἀντιπρόσωπό του.

Τὸν ἐκῦτταξε σὲ μάτια, μὴ ξέροντας ἂν πρέπει νὰ στενοχωρηθῇ ἢ νὰ χαρῇ.

— Τί μὲ κῦττάς ἐτσι; γέλασε ὁ φάνης. Δὲν καταλαβαίνεις τί τιμητικό εἶνε αὐτὸ γιὰ μένα; Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ εἶνε μὴ εὐκαιρία ἐξαιρετικὴ νὰ διακριθῶ καὶ ἐγώ;

— Ἐγὼ συλλογίζομαι μήπως κουρασθῇς, ψιθύρισε σκεπτικὴ ἡ Νέλλη.

— Τί λές; Δὲν ἔχω τίποτε. Εἶμαι μὴ χαρά. Θὰ μοῦ κάνῃ καλὸ, ἴσα - ἴσα.

— Καὶ ποτε φεύγεις;

— Μεθαύριο. Ἐτοιμάσε μου τὰ πράγματά μου. Θὰ λείψω καμμιά δεκαρία μέρες. Μὲ παραξενὴ συγκίνησι ἐτοίμασε ἡ Νέλλη τὴ βαλίτσα τοῦ φάνη. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού θὰ χωρίζονταν. Καὶ τὰ μάτια της, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ἔτρεχαν ποτάμι, καθὼς τὴ φιλοῦσε γιὰ νὰ τὸν ἀποκαίρειται.

Αὐτὸς τὴν κοροῖδευε. Ἦταν ὁμως καὶ αὐτὸς συγκινημένος. Τὸ καταλάβαινε ἡ Νέλλη καὶ ἐτοὶ ἐξηγούσε τὴν ἐξαιρετικὴν του κλωμάδα, πού ἀλλοιῶτικα θὰ τὴν τρώμαζε.

ΣΑ ΜΑΚΡΥΝΗ ΦΟΒΕΡΑ

Ἀντὶ δέκα ἡμέρες ὁ φάνης ἔλειψε εἰκοσι. Τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Γενάρη, ὁ καιρὸς λύσσαζε. Τὸ χιόνι ἔκλειπε τὶς γραμμές, ὅλα σταμάτησαν.

Ἡ Νέλλη ἐνοίωσε αὐτὴ τὴ παγωνιά μὲ σα στὴν καρδιά της. Ἦταν ὁλόμουν. Κα νένας δὲν ἀποφάσκει νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὸ σπιτί του, ἀν δὲν ἦταν μεγάλη ἀνάγκη. Μόνον λίγες μαθητρίες τῆς ἔρχονταν, ἀλλὰ σ' αὐτὲς δὲν μπορούσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της. Τὰ περισσότερα θράδεια ἔφεπτε στὸ κρεβάτι της μὲ μάτια θορυκωμένα. Τὰ δεινὰ τῆς ἦταν παραγμένα.

Ἐνοίωσε μέσα της, σάν κάποια μακρυνὴ φοβέρα. Δὲν μπορούσε νὰ καθήσῃ τὸ αἶσθημα τῆς αὐτῆ. Μὰ εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς κάτι τὴν φοβέριζε. Πολλές φορὲς τὴ νύκτα, ὅταν τύχαινε νὰ ξυπνήσῃ, φοβόταν τόσο πού φώναζε τὴν ὑπηρετρία μὲ κάποιο πρόσχημα.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε ἀνοίξε ὁ καιρὸς καὶ μὴ πλιόλουστος αὐτῇ τῆς παρουσιάστηκε ἐκεῖ πού δὲν τὸν περιέμενε ὁ φάνης.

Πέταξε στὴν ἀγκαλιά του ἡ Νέλλη, καὶ γιὰ κάμποση ὥρα οἱ λυγροὶ τῆς χαρὰς δὲν τὴν ἄφιναν νὰ μιλήσῃ. Ἡ καρδιά της ἦταν παιδιάτικη, ἀκόμα, εὐαίσθητη. Οἱ κάρες καὶ οἱ λύπες ἔφεραν τρικυμία.

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη τῆς χάρὰ, τὸν ἐκῦτταζε. Τότε, μὲ μῖα, τὸ φῶς ἔσβυσε ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία της.

Ὁ φάνης ἦταν τρομακτικὰ ἀδύνατος. Ποτὲ τὰ μαγυράλα του δὲν ἦταν τόσο θαθουλά, ποτὲ τὸ χρῶμα του δὲν τῆς εἶχε φανῇ τόσο χλωμὸ.

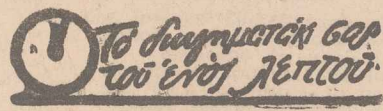
— φάνη, φώναζε ἡ Νέλλη μὲ λαχτάρα. Τί ἔχεις; Κουράστηκες; Γιατί εἶσαι τόσο ἀδύνατος;

Ὁ φάνης ἔπλενε τὰ χέρια του μὲ κινῆσεις ἀργές, σάν κουρασμένες. Ἡ ἀπὸ κρῖσις του ἀκούσθηκε τραβηχτή.

— Να... κουράστηκα... Καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔπαθα. Κρύωσα κίχως. Στὸ ταξίδι, πηγαίνοντας ἐπαθα γρίππη. Εἶχα τρεῖς ἡμέρες πυρετό. Καὶ ἀκόμα μούχουν μείνει τὰ δέκατα.

— Ἀχ, ἔκανε ἡ Νέλλη, εἶχα ἕνα κακὸ προαίσθημα καὶ στενοχωριόμουν. Βλέπεις; Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῇς αὐτὴ τὴν ἀποστολή, φάνη, ἀφοῦ ἔβλεπες πὼς εἶσαι ἀδύνατος.

— Νέλλη, τὸ λές σοβαρὰ αὐτό; Ν' ἀπορρίψω μὴ τέτοια τιμητικὰ πρότασι; Νά χάσω μὴ τέτοια μοναδικὴ εὐκαιρία; Δὲν φαντάζεσαι πόσο ὠφελήθηκα ἀπὸ αὐτὸ τὸ συνέδριο. Τώρα μὲ ξέρουν οἱ καλὲς τερτοὶ γιανοτροὶ τοῦ τόπου μας, μὲ θεωροῦν ἴσον.

Ἡ γαῖδουροκεφαλὴ

Δυὸ γνῶστοι, τρομεροὶ καὶ ἀδιόρθωτοι Ἀθηναῖοι φαρσέρ, θέλουν ἀκόμα νὰ παίζουν μὴ φάρσα εἰς βάρος ἐνὸς Κεφαλλοννίτη, μέσα σ' ἕνα ἀθηναϊκὸ ρεστωράν.

Σὲ κάποια στιγμὴ λοιπὸν πού ὁ Γεράσιμος ἔτρωγε ἥσυχά - ἥσυχά, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ σηκώθηκε καὶ ζωγραφίστη πᾶνω στὸ ἐπαγωγὸρ τοῦ Κεφαλλοννίτη πού ἦταν κρεμασμένο πλάι του, μὴ κεφαλὴ γαῖδουρο μὲ κιωλιά.

Ὁ Γεράσιμος τὸν εἶδε, ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε. Ὅταν ὁμως τελείωσε τὸ φαγητὸ του καὶ πῆγε νὰ φορέσῃ τὸ πανωφόρι του, γύρισε πρὸς τοὺς δυὸ φαρσέρ καὶ τοὺς ρώτησε:

— Δὲν μοῦ λέτε, τζογούλες μου, ποῖος ἀπὸ σὰς τοὺς δυὸ σκοπούσε μὲ τὸ πανωφόρι μου τὸ... πρόσωπό του;

Καὶ οἱ φαρσέρ τὸ φουσαῖνε ἀκόμα καὶ δὲν κρύνει.

ΡΟΛΑΝ

— Ἀρρώστους ἔχω.

— Τί σημασία ἔχει αὐτό; Θὰ περάσῃ. Κάθισαν νὰ πιούνη ἕνα γάλα ζεστό.

Ἡ Νέλλη παρατήρησε πὼς τὰ χέρια τοῦ φάνη ἔτρεμαν ἀνεπαίσθητα, καθὼς κρατοῦσε τὸ φλυτζάνι.

— φάνη, παρακάλεσε. Γιὰ κατῆρι μου. Μὴ θυγῇς ἔξω σήμερα. Κάθισε νὰ ξεκουρασθῇς.

Μετὰ κάπως ἀντιρρήσεις πείσθηκε ὁ ἄντρας τῆς νὰ μείνῃ στὸ σπιτί ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἡ Νέλλη ἐνοίωσε μὴ ζεστὴ χαρὰ νὰ πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά της πάλι. Τώρα πού τὸν εἶχε κοντὰ της, δὲν φοβόταν... Ἀλήθεια, ὁ φάνης ἔμεινε ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα ζαλισμένος σὲ μὴ πολυθρόνα. Δὲν εἶχε διαθέσι οὐτε καὶ μὲ τὰ παιδιὰ νὰ παίξῃ. Ἡ Νέλλη τὸν καίδεσε καὶ τὸν περιποιεῖτο σάν νὰ ἦταν μεγάλο παιδί καὶ αὐτὸς.

Κάθε τόσο πῆγαινε κοντὰ του, τοῦ ἀναστάτωνε παίζοντας τὰ μαλλιά, καθόταν στὰ γόνατά του, τὸν φιλοῦσε. Χαίροταν μὲ κοριτοίστικη τρέλλα πάλι τὴν ἀγάπη της. Ποτὲ - ποτὲ ὁμως μὴ οκία μελαγχολίας περνοῦσε στὸ πρόσωπό της. Μ' ὅλη τῆς τὰ παικνίδια, ἔδλεπε στὸ βάθος τὸν ματιῶν τοῦ φάνη, σάν μὴ θλίψι. Τὸν ρώτησε, καὶ αὐτὸς ἀποκρίθηκε γελώντας:

— Εἶνε ἡ ἀργία πού μὲ μελαγχολεῖ. Αὐριο θὰ πᾶω στὴ δουλειά, ὅλα θὰ ξαναμποῦνε σὲ θέσι τους.

— Ρώτησε κανένα γιαντρὸ γιὰ τὴν ἀδυναμία σου αὐτὴ; ρώτησε ἡ Νέλλη.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε αὐτὸς. Σκέπτομαι αὐριο νὰ ρωτήσω τὸν καθηγητῆ μου.

Τὴ νύκτα ὁ φάνης ἔβηκε λιγάκι. Ἡ Νέλλη τὸν ἐμάλλωνε σὰ μπτέρη.

— Βλέπεις; Εἶσαι ἀκόμα κρυμμένος. Ἄλλη φορά, νὰ λείψουν τὰ ταξίδια μὲ τὰ χιόνια.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ - πρῶτ σηκώθηκε ὁ φάνης. Εἶχε ξεκουρασθῇ καὶ ἔφυγε μὲ χαρὰ γιὰ τὴ δουλειά του. Καὶ σὲ λίγο τὸ τραγοῦδι ἀντιλάλησε στὸ μικρὸ κομψὸ σπιτάκι. Ἐτοὶ ἐργαζόμενοι ἡ Νέλλη πάντα στὸ νοικοκυριό της, τραγουδώντας.

ΣΥΝΝΕΦΑ ΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΩΛΗΝΑ

Τὸ μεσημέρι ἄργησε ἐξαιρετικὰ ὁ φάνης νὰ γυρίσῃ. Ἡ Νέλλη ἄρχισε στὸ τέλος νὰ ἀνισχυθῇ. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἀκούσε τὸ ἀγαπημένο γνῶμό του ὅμως.

Ἐτρεξε νὰ τὸν φιλήσῃ, ὅπως πάντα. Καὶ τὸν ἔρωτησε, οἰγούρη γιὰ τὴν καλὴ ἀπάντησι:

— Λοιπὸν; Συμβουλευθήκες τὸν καθηγητῆ σου; Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἀδυναμία;

— Καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ φάνης λιγάκι ἀνυπόμονα, θὰ σοῦ πῶ. Ἀφσὲς μὲ νὰ μῶ μέσα πρῶτα.

Τὸν κῦτταξε σὲ μάτια. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν μαυρὴ. Τῆς φάνηκε γιὰ μὴ σι γμῇ, σὰ νὰ εἶχε γεράσει δέκα χρόνια.

— φάνη! φώναζε τρομαγμένη σὲ ἀλήθεια. Ὁχι, πὲς μοῦ ἀμέσως, Κάτι κακὸ θὰ σοῦ εἶπαν. Δὲν ἐξηγεῖται τὸ ὅρος σου.

— Οὐρ! ἔκανε ὁ φάνης. Τί φαντασία ἔχεις! Δὲ μοῦ εἶπαν τίποτε τέτοιο. Οὐτε καὶ ἔδωσαν σημασία στὴν ἀρρώστειά μου. Δὲν εἶμαι ἀρρωστος. Μονάχα κουρασμένος.

Ὁ καθηγητῆς μου μοῦ εἶπε πὼς καλὸ θὰ εἶνε νὰ ξεκουρασθῶ ἕνα διάστημα.

— Νὰ ξεκουρασθῇς! φώναζε ἡ Νέλλη. Νὰ ξεκουρασθῇς πολλὰς ἡμέρες.

— Τώρα; Γίνεται αὐτό, Νέλλη; Οὐτε καὶ εἶνε καμμιά θία τώρα. Τὸ καλοκαίρι. Θὰ πάρω ἄδεια καὶ θὰ πᾶμε σὲ κανένα χωριό... στὸ δουνὸ Ἰωσσ...

Εἶπε τὴν τελευταία λέξι, ἀψήφιστα, διχως νὰ τὴν κῦττάξῃ. Ἐπειτα φώναζε.

— Μὰ, ἔλα, ἔχω μὴ πείνα διαβολεμένη. Νὰ καθήσουμε νὰ φάμε.

Κάθισαν ἀμέσως τὸ τραπέζι. Ὁ φάνης ὁμως, ἂν καὶ ἔλεγε πὼς πεινᾷει πολὺ, δὲν ἔφαγε σχεδὸν καθόλου.

— Γιατί δὲν τρῶς; τὸν ρώτησε ἡ Νέλλη μὲ ἀπορία.

— Δὲν ἀξίζει τίποτε τὸ φαί σου σήμερα, τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα.

Πρῶτὴν φορὰ τῆς μιλοῦσε ἐτσι. Ἡ Νέλλη ἐνοίωσε τὰ μάτια της νὰ θουρκωνῇ.

— φάνη, ψιθύρισε μὲ παράπονο, σάν κοριτσάκι.

Τῆς χαίδεψε ἀμέσως τὸ χέρι, σὰ νὰ τῆς ζήτησεν συγγνώμη.

— Μὴ τὰ παίρνῃς κατάκαρδα τὰ λόγια μου, τῆς εἶπε. Ἄσε με σήμερα, εἶμαι νευρασμένος.

Τὰ μάτια της φωτίστηκαν πάλι.

— Εἶσαι νευριασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά σου; Γι' αὐτὸ εἶσαι ἐτσι;

— Μὰ δὲν τὸ κατάλαβες; ἔκανε ὁ φάνης, δίχως νὰ τὴν κῦττάξῃ. Βέβαια, κάποια ἀνωμαλία ἐγίνε ἐκεῖ, στὸν Ἐγγυανισμό. Καὶ εἴμαστε ὅλοι ὅλο νεύρα... Πού νὰ σὲ διηγούμαι; Βαρύνει. Ἐξ ἄλλου, τίποτε σπουδαῖο. Νά, μόνο μοῦ χάλασε τὸ κέφι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΕΡΩΣ καὶ θάνατος

ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΗΣ

Ἦμουν καθισμένος ἐπάνω σ' ἕνα χαμηλὸ πέτρινο τοῖχο κοντὰ στὸ μικρὸ κτίριο πού κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ὑπῆρξε κυνηγετικὸν περὶπτερον τῶν ἀρχόντων τοῦ Τρεγκουέρ, ὁ ἀνεροπολοῦσε μὲ τὸ βλέμμα θυσιάζοντο στὸ ἀπέραντο τοῖπεο πού ἀπλώνονταν μπροστὰ στὰ μάτια μου, ὅταν ξαφνικὰ ἡ φωνὴ μῖας γρηῃς χωρικής διέκοψε τὸ δειρὸ μου:

— Καληνύχτα σας ἀφάντη!... Μὴ μένετε ἔξω ἀργά γιὰ τὴ βγαίνουν οἱ... ψυχές τῶν ἀποθαμένων μαζί μὲ τὶς νεράιδες... Κι' ἄλλοι μόνον σ' αὐτὸν πού θ' ἀντικρύσουν!...

Ἐπειδὴ ὁμως δὲν εἶχα καμμιά διάθεσι νὰ πιστέψω τὰ ὅσα μοῦ ἔλεγε ἡ προληπτικὴ Βρεττὸν, ἔκλεινε ἥρως κάθισε δίπλα μου καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται τὸν ἀκόλουθο θρύλο:

Ὁ Ζάν Μαρτὺ ἦταν ἕνας εἰρητοῦχος πού τὸν ἐθαύμαζε ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη. Περαστικός κάποτε ἀπὸ τὸ χωριὸ μας, ἀποκοιμήθηκε ἕνα μαγικότο δειλινὸ κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ δὲν ξύπνησε παρὰ ἀργὰ τὴ νύκτα. Τὸ ἐαθὸν σκετάδι πού ἀπλώνονταν γύρω του δὲν τὸν ἄφινε νὰ δῇ τὸν δρόμ πού ἔτρεπε ν' ἀκολουθῇ κι' ἐτοὶ ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ ὡς τὸ πρῶτ γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό.

Ξαφνικὰ ἐκεῖ πού προσπαθοῦσε νὰ ξενακουμῆθῃ ἀκούσε μακρυὰ μὴ μακριὰ ἐν μελωδία. Μὲ τὸ ἐνστικτο τοῦ μουσικοῦ προσάφησε νὰ συγκρατήσῃ μέσα στὴ μνήμη του τὸ συγκινητικὸ ἐκεῖνο τραγοῦδι. Σηκώθηκε καὶ μηχανικὰ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐρχόταν ἡ μελωδία.

Σ' ἕνα σταυροδρόμι τοῦ δάσους κοντὰ σ' ἕνα ἐρείπειο τῆς πανταρχαίας ἐποχῆς τῶν Γαλατῶν, ἀντίκρινε μὴ νὰ κοπέλλα ἐκβαθείτικῆς ὁμορφίας μὲ μακρυὰ κατὰσθα μαλλιά.

Ὁ Ζάν συγκινήθηκε θαθεῖα. Τὸ δράμα τῆς νεᾶς τὸν εἶχε μαγέψει. Μὰ ξαφνικὰ ἡ ὠραία τοῦ δάσους χάθηκε ἀπὸ μπροστὰ του.

Ἡ νῆα αὐτὴ ἦταν ἡ Βαλλίντα ἡ ὁρκωμένη! συνέχισε ἡ γρηῃ χωρική καὶ σταυροκοπήθηκε τρεῖς φορές. Ὅσοι ἀγαπήσουν τὴν ἀφωρισμένη αὐτὴ νῆα ξετρελλανόταν μαζί της καὶ τότε ἐκείνη τοὺς ρουφᾷ τὴν ψυχὴ τους μὲ τὰ φιλιά της καὶ δὲν ξαναγυρίζουν πιά ζωντανοί.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ζάν δὲν ἀνέρεπτοσε παρὰ πὼς θὰ τὴν ξαναδῇ. Κι' ὕστερα ἀπὸ ἐπιμονὴς ἀναζητήσεως ὁλοκληρῶν ἐξομᾶν δὲν εἶδε ἕνα δειλινὸ νὰ ξαναπαρουσιάζει μπροστὰ του ἡ ὁμορφὴ Βαλλίντας. Θορόησε ἕνα ἀραχνιοφάντο πέπλο πού ἄφηνε γυμνὰ τὰ μπράτσια της τὶς γάμψες της καὶ τὸν λαλοῦ τῆς ὡς τὸ σπῆθος, καλύπτοντας μόλις τὰ ὀπολοῖπα μέρη τοῦ σώματος της.

Θαυματοῖμος ὁ Ζάν κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μερικὸς θάμνος. Ἐκείνη τότε ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ ἄρχισε τὸ τραγοῦδι. Ὁ Ζάν ἀνεγνώρισε τὴν ἴδια μελωδία. Δὲν καταλάβαινε τὴν ἔννοια τῶν λέξεων, τὸν συγκινοῦσε ὁμως ὁ θαυμάσιος τόνος του. Ἀφοῦ τελείωσε τὸ τραγοῦδι τῆς ἡ Βαλλίντα προχώρησε σιγὰ - σιγὰ καὶ μπῆκε στὴν καλύβη της, ἀφίνοντας τὸν Ζάν μόνον μέσα στὸ νυχτερινὸ σκοτάδι.

Ἀπὸ τότε ὁ Ζάν πῆγαινε καθημερινὸς στὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο περιέμενε μὲ καρδιοχτύπι νὰ ἐμφανισθῇ ἡ Βαλλίντα. Πολλὰς φορές ἡ Βαλλίντα ἔβγαινε καὶ πῆγαινε σὲ δάσος. Ὁ Ζάν ὁμως δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν παρακολουθῇ. Φοβόταν πὼς ἂν τὸν ἀντιλαμβάνονταν θὰ τὴν ἔχανε γιὰ πάντα.

Μὴ μὲρα ὁμως ὁ Ζάν πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιχειρήσῃ μὴ προσέγγισι μὲ τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πλάσμα, καταφεύγοντας στὴ δύναμι τῆς μουσικῆς. Ἡ πόρτα τῆς καλύβης ἦταν κλειστή. Ἡ Βαλλίντα δὲν εἶχε ἐγὼ ἀκούμ. Ὁ Ζάν ἔφερε τὸ φάλαστρο στὰ χεῖλιά του κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ μὴ τρυφερὴ μελωδία.

»Ξεχδὸν ἀμέσως ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἡ Βαλλίντα φάνηκε στὸ κατώφλι ἀνήσυχη. Ὅταν ἔσβυσε καὶ ἡ τελευταία νύκτα τοῦ τραγοῦδι, ἐπληρώσε τὸν Ζάν, στὰθηκε μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐξρω πὼς ἔρχεσαι κάθε μέρα ἐδῶ! Τί ζητᾷς ὁμως ἀπὸ μένα;

— Σὲ σκέπτομαι διαρκῶς ἀπ' τὸ θράδύ ἐκεῖνο τοῦ Μαῖου πού σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζάν.

— Δὲν ἔχεις πὼς ὅποιος μ' ἀγαπᾷ πεθαίνει;

— Προτιμῶ τὸν θάνατο παρὰ νὰ σὲ χάσω ψιθύρισε ὁ Ζάν.

Καὶ παίρνοντας τὸ φάλαστρο, ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸν σκοτὸ πού εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὰ χεῖλιά της ἀγαπημένης του. Ὅταν τελείωσε ἡ νῆα τὸν κῦτταξε καταφοβισμένη:

—

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ ΤΟ ΘΑΥΜΑ της ντουλάπας

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο Κύριος: 40 ετών
Η Κυρία: 38 ετών.
Ο έρστος της κυρίας: 28 ετών
Η έρμενη του κυρίου: 25 ετών
Η υπηρέτρια: 22 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σε μία κρεβάτοκαμάρα με πλούσιον επίπλωσι. Απόγευμα. Ο κύριος ετοιμάζεται να φύγει για το γραφείο του).
Ο κύριος.—Λοιπόν, 'Αγλαία, φεύγω κι' όπως είπαμε. Νά φύγεις και συ άμέσως και να τρέξεις στη θεία σου που είναι σφοδρά άρρωστη. Όταν τελειώσω κι' εγώ την εργασία μου θα περάσω απ' εκεί να σε πάρω.
Η κυρία.—'Εννοια σου, 'Αλκιβιάδη, να ετοιμαστώ και οε δέκα λεπτά φεύγω.
Ο κύριος.—Ωρβουάρ, λοιπόν, άγίατη μου.
Η κυρία.—Ωρβουάρ, χρυσό μου!
(Ο κύριος φεύγει. Σχεδόν άμέσως η κυρία φωνάζει την καμαριέρα της).
Η κυρία.—'Εφυγε ο κύριος Μαρία;
Η υπηρέτρια.—Μάλιστα κυρία.
Η κυρία.—Θαυμάσια! Και τώρα τρέξε στην άπέναντι πολυκατοικία να ειδοποιήσης τον κύριο Ριρή. Πες του πως είμαι μόνη μου και τόν περιμένω με άγωνία.
Η υπηρέτρια.—Μάλιστα κυρία.
ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
(Στο ίδιο δωμάτιο).
Ο έρστος της (άνοιγοντας

δεξιά την πόρτα).—Νά μπώ, λατρεία μου;
Η κυρία (του άνοιγει την άγκαλιά της).—Το ρούας χρυσό μου; 'Εφυγε επί τέλους ο γρουσουζής ο άντρας μου. Θα μπορέσω να περάσω με μερικές εύτυχισμένες στιγμές ο ένας στην άγκαλιά του άλλου χωρίς να διατρέχω τον κίνδυνο ούτε να μιάς ιδι, ούτε να μιάς ενοχλήση κανείς.
Ο έρστος της (άναστενάζοντας θαθεία).—'Αγάπη μου... Πόσο με κάνεις εύτυχισμένο! (Περνούν είκοσι λεπτά. Ξαφνικά στο διάδρομο ακούγονται θήματα. Είναι η φωνή του κυρίου που μιλάει με την υπηρέτρια).
Η κυρία.—'Ω διάβόλε! Τη πάθαμε! Γύρισε ο άντρας μου!
Ο έρστος της (τρεμοντας απ' τόν φόβο του).—Και τώρα τι θα γίνει;
Η κυρία (σαστισμένη).—Φύγε!... 'Οχι, μη φύγεις! Έμπα καλύτερα μέσα σ' αυτή την ντουλάπα!
Ο έρστος της (χώνεται θια στικά μέσα στη ντουλάπα).—Πρό παντός ψυχραιμία. Μην άνησυχείς καθόλου για μένα... Κάνε σά να μην είμαι εγώ εδω.
Ο κύριος (μπαινοντας).—Πώς, 'Αγλαία, εδω είσαι άκόμη; Δεν έφυγες;
Η κυρία (πιάνοντας το κεφάλι της).—Αισθάνομαι λίγο άδειάστη και λέω να πάω αύριο στη θεία...
Ο κύριος.—Αύριο; Μά τι λές, χριστιανή μου! Η γυναίκα είναι βαρεία άρρωστη και ο γίαιτρος δεν ξέρει αν θα βγάλει τη νύχτα. Ντύσου και πήγαινε άμέσως.
Η κυρία.—Κι' εσύ πώς βρέθηκες εδω;
Ο κύριος.—'Εγώ θα μείνω να έργασθω εδω!
Ο κύριος.—Μά...
Ο κύριος.—'Αφες τώρα τά μά και τά ξεμά και φύγε γρήγορα.
(Η κυρία ντύνεται θιαστικά και σέ λίγο θγαίνει ρίχνοντας λοξές ματιές στη ντουλάπα. Άμέσως μετά την άναχώρησή της κυρίας, ο κύριος φωνάζει την υπηρέτρια).
Ο κύριος.—Μαρία τρέξε να ειδοποιήσεις την δεσποινίδα

Τίτικα τού επάνω πατώματος διαίμαι μόνος και την περιμένο. (Κλείνει το μάτι).—Κατάλαδες;
Η υπηρέτρια (φεύγει).
ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
Η έρση μέρη (χτυπάει διαί την πόρτα).—Είσαι μέσα χρυσούλη μου;
Ο κύριος (σηκώνεται και τρέχει κοντά της).—Λατρεία μου επί τέλους κατώρθωσα να διώξω την καρακάξα τη γυναίκα μου κι' έτσι θα περάσω με μερικές ήσυχες στιγμές γεμάτες εύτυχία.
Η έρση μέρη.—Κι' εγώ είμαι εύτυχισμένη που βρίσκομαι κοντά σου... (Την διακόπτει μ' ένα φιλή στο στόμα. Άκολουθούν άγκαλιασματα και χάδια. Ξαφνικά ακούγεται στον διάδρομο η φωνή της κυρίας).
Ο κύριος (έντρομος).—Δυστυχία μου! Η γυναίκα μου! Και τώρα; Μιά ιδέα! Κρυφού γρηγορά μέσα σ' αυτή τη ντουλάπα! (Μολις προλαβαίνει να σπρώξει την έρση του μέσα στη ντουλάπα κι' η πόρτα άνοίγει).
Η κυρία (μπαινοντας).—Η θεία είναι καλύτερα και γύρισε!
Ο κύριος (ρίχνοντας λοξές ματιές στη ντουλάπα).—'Αφου είναι έτσι ά βγουμε εγώ λίγο να έσοκασουμε. (Την παρασύρει προς την έξοδο. Βγαίνουντας ρίχνουν και οι δύο μία τελευταία ματιά στη ντουλάπα).
ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
(Δυό βρομάδες άργότερα ο κύριος ίδια κρεβάτοκαμάρα, ο σήνς και η κυρία συζητούν).
Ο κύριος.—Τάμαθες 'Αγλαία; Η δεσποινίς Τίτικα τού επάνω πατώματος καιτρεύεται με τον γείονά μας, τον κ. Ριρή.
Η κυρία.—Τόν κ. Ριρή; 'Ανδρα που τόν πέτυχε! Σωστή μαμμου!
Ο κύριος.—Μήπως εκείνη είναι καλύτερη; Πραγματική καρακάσα! Ταίριασαν...
ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡ Σ

Αί κοσμικοί επιδόσεις κατά την έβδομάδα από 5 μέχρι 11 Ιουνίου έχουν ως άκολουθός:
'Θραι κατάλληλοι:
1) Διά τās υποθέσεις και τās έπιχειρήσεις σας: 9 π.μ. — 1 μ.μ. τού Σαββάτου (5) και 4 — 6 μ.μ. της Πέμπτης (10).
2) Διά τās χρηματικά ζητήματα: 5 — 7 μ.μ. τού Σαββάτου (5) και 10.15 — 12 μεσημέρ. της Τρίτης (8).
3) Διά τήν αγοράν λαλείων: 11.30 π.μ. — 1 μ.μ. της Δευτέρας (7) και 1 — 4 μ.μ. της Παρασκευής (11).
4) Διά τās αίσθηματικά ζητήματα: 8.30 — 10 μ.μ. της Τρίτης (8) και αϊ αύτā ώραι της Τετάρτης (9).
5) Διά γάμους ή άρραβώνες: 5.15 — 7 μ.μ. της Κυριακής (6) και 6 — 8 μ.μ. της Παρασκευής (11).
6) Διά τās μέλλον σας: 6 — 8.30 μ.μ. τού Σαββάτου (5) και 3 — 5 μ.μ. της Τετάρτης (9).
7) Διά τās τυχερά παικνίδια: 8 — 11 μ.μ. τού Σαββάτου (5) και 8 — 10.15 μ.μ. της Πέμπτης (10).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Μαρομένο Λουλουδι. (Γ' κη).—Είσαθε καλή νοικοκυρά. Πιστή στην άγάπη, ίκανή γιά θαθεία αίσθημα και κάπως ηλιόλουτη. 'Αγαπάτε την τάξιν και τō άρωτι, είσαθε δραστήρια και θεληματική. 'Εχετε, όμως, και έλαττώματα, είσαθε ευερέθιστη, άνιστονη, ασύστηρη γιά τās σφάλματα τών άλλων και συχνά άπερίσκεπτη. 'Αν δεν προσπαθήσετε να διορθώθητε και δεν συνήθισετε να πέρνετε τās άποφάσεις σας με μεγαλύτερη περίσκεψη, τότε θα δυστυχίσετε στο γάμο σας. Μιά μέρα θα γίνετε οικονομικώς ανεξάρτητη.

'Αγάπην Μ.—Δεν πρέπει ν' απογοητεύσθε ούτε να χάνετε τō θάρρος σας, έπειδή η ζωή θ' ας γαυγιάσει και θα πάρει και σεις τō μεριδί σας από τήν εύτυχία. Θα πάντρεσθητε νέα και άνοητοι. Είς τήν περιπτώσιν αυτήν, η άτροφία τών μοστών καταπολεμείται μόνον με μιά επίμονη και συστηματική θεραπεία της αίτίας τού κακού: δηλαδή, της ωθητικής άνεπάρκειας.

'Οταν με τήν κατάλληλη όρμη νοθευαται, που θ' ας κανονισθώ ο γίαιτρος σας, αναλογισθείς της περιπτώσεως και των ένδείξεων τού οργανισμού — κανονισθώ η περίοδος — τότε άμέσως και οι μαστοί θα παρουσιάσουν τήν πολυπόθητη άσθη και τō σφρίγος.

Τήν μεγάλη σχέση που υπάρχει μεταξύ μαστών και ωθητικώς σας δίδουν τās έξης δύο εύκολονήτα παραδείγματα:
'Οταν η γυναίκα είναι έγκυος και μάλιστα μετά τόν τέταρτον μήνα, αρχίζει να παρουσιάζεται διόγκωσις τών μοστών και ένα σημάδι κάθε πρωί στη θηλή τών μοστών. Γιατί η γυναίκα δεν έχει γάλα όταν δεν είναι έγκυος; Γιατί και ο άνδρας ενώ έχει μαστούς δεν έχει γάλα; 'Απόλυτα καθόσταται φαερή η στενή σχέση ωθητικώς και μαστών και άκόμη πιο φανερή η σημαντική ένέργεια της όρμηνοθεραπείας επί τού όγκου των.

'Εκτός όμως της γενικής όρμηνοθεραπείας υπάρχουν και όποδοθεραπευτικά παρασκευάσματα, γιά τήν τακτική και δι' άπορροφήσεως επένεργειαν των επί τού μαστικού αδένος.
Είσα άσπορόφητες λιπαρές πομίδες οι όποιες υποδοθούν στην τόνωσι και αύξησιν τού μαστικού αδένος και συνεπώς στην κατ' όγκον αύξησιν τών μοστών.
Τέλος και η ηλεκτροθεραπεία στις περισσότερες περιπτώσεις, δηλ. τās βήρυσυχνα ρευμάτια, η χρίσις βιμπτρότερ και αϊ υπερίσθεσ άκάνες επιτυγχάνουν σημαντικώς

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΑΤΡΟΦΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Στō προηγούμενο φύλλο σας έγραφα λεπτομερώς τού όφείλειται η υπερτροφία τών μοστών. 'Ωσαύτως σας έγραφα και γιά τās μέσας που διασώζει σήμερα η έπιστήμη προς βελτίωσιν και θεραπεία τού τώσον άντισθητικού αύτου γυναικειού έλαττώματος. Σήμερα θα μιλήσουμε γιά τō όλως αντίθετο της υπερτροφίας έλαττώμα: γιά τήν άτροφία τών μοστών.
Αίτια της άτροφίας είναι: 'Η άδυναμική εν γένει κατάστασις ή μη κανονική και φυσιολογική άναπτύξις τού θώρακος και κυρίως η ωθητική άνεπάρκεια ή όποια εκδηλούται είτε με τήν έλλειψη της περιόδου και σέ μεγαλύτερη ακόμα ηλικία, είτε με περιόδον έλαχιστήν και εις άστα διαστήματα έμφανίζομένη, είτε τέλος με περιόδον συνεχόμενην κατά τήν έφάνισιν της με δριμύεις πόνο και γενικήν εξάντλησιν τού οργανισμού.
Και κατά μόν τήν άδυναμικήν κατάστασην και τήν μη φυσιολογική άνάπτυξιν τού θώρακος, η άτροφία τών μοστών, παρουσιάζεται, όπως είπα ευνόητον μόνον σέ άδύνατα και καχεκτικά άτομα, θελπούτα δέ με γενική φαερή, κοτονική θεραπεία και γενική υπερτροφία καις και με συνδυασμένην γυμναστικώς άσκήσιν, ειδικώς γιά τήν άνάπτυξιν τού θώρακος. Περι αύτων έπανεληγμένως έχομεν λεπτομερώς γράψει τήν παρούσα στήλη. 'Ανάλογος πάχυνσις τού άτόμου θα συνεπφέρη και άνάλογη αύξησιν τού όγκου τών μοστών και τήν τόνωσιν των.

'Οταν όμως η άτροφία τών μοστών ή η υποατώθις μόνον υπάρχει τών όφείλειται σέ ωθητική άνεπάρκεια, εκδηλουμένη καθ' ένα ορισθέντε από τās άνωτέρως περιγραφέντας συμπτώματα, παρουν διατίεται και εις πολύ παχύσασκα και τελείως άνεπτυγμένα άτομα. Είς τήν περιπτώσιν αυτήν, η άτροφία τών μοστών καταπολεμείται μόνον με μιά επίμονη και συστηματική θεραπεία της αίτίας τού κακού: δηλαδή, της ωθητικής άνεπάρκειας.

'Οταν με τήν κατάλληλη όρμη νοθευαται, που θ' ας κανονισθώ ο γίαιτρος σας, αναλογισθείς της περιπτώσεως και των ένδείξεων τού οργανισμού — κανονισθώ η περίοδος — τότε άμέσως και οι μαστοί θα παρουσιάσουν τήν πολυπόθητη άσθη και τō σφρίγος.

Τήν μεγάλη σχέση που υπάρχει μεταξύ μαστών και ωθητικώς σας δίδουν τās έξης δύο εύκολονήτα παραδείγματα:
'Οταν η γυναίκα είναι έγκυος και μάλιστα μετά τόν τέταρτον μήνα, αρχίζει να παρουσιάζεται διόγκωσις τών μοστών και ένα σημάδι κάθε πρωί στη θηλή τών μοστών. Γιατί η γυναίκα δεν έχει γάλα όταν δεν είναι έγκυος; Γιατί και ο άνδρας ενώ έχει μαστούς δεν έχει γάλα; 'Απόλυτα καθόσταται φαερή η στενή σχέση ωθητικώς και μαστών και άκόμη πιο φανερή η σημαντική ένέργεια της όρμηνοθεραπείας επί τού όγκου των.

'Εκτός όμως της γενικής όρμηνοθεραπείας υπάρχουν και όποδοθεραπευτικά παρασκευάσματα, γιά τήν τακτική και δι' άπορροφήσεως επένεργειαν των επί τού μαστικού αδένος.
Είσα άσπορόφητες λιπαρές πομίδες οι όποιες υποδοθούν στην τόνωσι και αύξησιν τού μαστικού αδένος και συνεπώς στην κατ' όγκον αύξησιν τών μοστών.
Τέλος και η ηλεκτροθεραπεία στις περισσότερες περιπτώσεις, δηλ. τās βήρυσυχνα ρευμάτια, η χρίσις βιμπτρότερ και αϊ υπερίσθεσ άκάνες επιτυγχάνουν σημαντικώς

τατα τήν αύξησιν και συμβάλλουν κατά μέγα μέρος, καταλλήλως έφαρμοζόμενα, εις τήν θερωπείαν τού άντισθητικού αύτου έλαττώματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΛΑΔΣ
Γιατρός Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

'Εμπιστευτικός Μονόλογος

«Έχετε πη πολλές φορές, ότι η γυναίκα δεν πρέπει να επιτρέπεται να της στραπατσάρουν τήν άξιοπρέπειά της. Εύρεθηκα πολλές στιγμές στη θέση να σκεφθώ αύτō τō ζήτημα. Μά πάντοτε έβρινα με τήν αμφιβολία αν ήταν σωστό να θεωρήσω στραπατσάρημα της άξιοπρέπειας μου τō ένα ή τō άλλο που με πείραζε από τόν άνδρα που άγαπάω. Και αύτē η αμφιβολία δεν μ' άφες, αύτē η αμφιβολία πείραζε μιά όριστική άπόφασι. 'Επανεληγμένως οι έξηγήσεις, οι διαβεβαιώσεις γιά τήν άγάπην τού που μού έδωσε μ' έκαναν να νομίσω υπερβολικώς τις άξιώσεις μου. 'Αυτόσο μέσα μου μένει πάντοτε η σφοδρή αμφιβολία αν δεν είμαι ένα πλάσμα άβούλου, στās χείρας του, που τō κάνει όπως θέλει, έτσι όπλως γιά να ικανοποιή τόν έγωισμό τού, και χωρίς να με άγαπά. 'Η σκέψις με κάνει να όποφέρω διπλά. Πρώτα γιαντίν άποφάσι και βελω η άγάπη μου να θρώκη τήν ίδια άναποδοσί και έπειτα γιαντίν είμαι ένας υπερήφανος χαρακτήρ και μιά τέτοια μειώσις της άξιοπρέπειας μου δεν θα μπορούσα να τήν άνεχθώ.
Πώς όμως να πείσω γιά τō ένα ή τō άλλο; 'Εκεί που μού κάνει κάτι που μ' ένοχλεί τρομερά, έπακολουθεί, κατά άλλο που δεν μπορώ παρά να τō έξηγήσω ως δέλιγμα άγάπης. Και όμως, η βεβαιότης ότι με άγαπά, πολύ λιγες στιγμές ζή μες στην ψυχή μου...
'Όσο όμως θα ήθελα να μη με

άφηνε ούτε λεπτό η σπεισθήσις ότι με άγαπά, άλλο τόσο θα προτιμούσα να συνέβαινε κάτι που να με έπειθε άπόλυτως ότι δεν μ' άγαπά. 'Ετσι θ' άπολυτρώνομουν τούλάχιστον από τō ψυχικό μαρτύριο που δημιουργεί η αμφιβολία και θα έπαίρνα τήν όριστική άπόφασι να έλευθερώσω τόν έαυτō μου απ' αύτον τόν γλυκόκυττρο δεισμό...»

'Εάν οι αμφιβολίες σου είναι δικαιολογημένες και δεν είναι δημιουργήματα μιάς άρρωστημένης φαντασίας, νομίζω πως ο τρόπος να θρής τήν άκρην είναι πολύ απλός. Διά τού θέσης τού ζήτημα τού γάμου. 'Αν σε άγαπά πραγματικά, θα θελήσῃ να σε κάμει γυναίκα του, υπακούοντάς και καθ' όσον έμψοδιο. 'Ο άνδρας που άγαπά μιά γυναίκα προκειμένου να τήν χάσῃ, άποφαρίζει να θωρήσῃ στο λαμόκι κ' αύτō που θεωρούσε σαν 'ηθελιά' ως αύτē τή στιγμή.

Κα ΡΕΑ Ρ.

■ ■ ■
'Η γυναίκα δεν ζητάει ποτέ συμβουλές. 'Όταν όμως κατ' έξαιρέσιν ζητήσει, δεν τις ακολουθεί ποτέ. Και αν τις ακολουθήσῃ τις ακολουθεί άόητα και όταν πεφτεί έξω, ρίχνει τήν εύθύνην σ' εκείνον που τήν συμβούλεψε.

'Η ζήλεια στη γυναίκα μεγαλώνει ανάλογα με τήν ηλικία. Γι' αύτō όταν μιά γυναίκα που ισχυρίζεται πως είναι τριάντα χρονών, ζηλεύει σαν μιά σαραντάρα, είναι φανερό πως έχει δέκα χρόνια περισσότερα στην ράχη της από όσα παραδέχεται.

'Αν θέλεις να γνώρισης κατ' άκρας έπαση άνδρα, να μὴν τόν κρήνης ποτέ από τις γυναίκες που κατώρθωσαν να πλησιάσῃ και να σχετισθῃ. Κρίναι τόν παντα από τις γυναίκες με τις όποιες δεν μπόρεσε να πείσῃ σχέσεις.
'Εκείνο που προκαλεί συχνά τόν χαμό μιάς γυναίκας, είναι μιά στιγμή τρέλας. 'Εκείνο όμως που προκαλεί πάντα τō χαμό ενός άνδρος, είναι μιά στιγμή έλακείας.

'Ομιλούν ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Ο Α. ΔΟΥΜΑΣ (Υιός)

* 'Η εύτυχία μās κάνει ν' άγαπούμε περισσότερα έκείνους που άγαπούσαμε πριν γεννηθώ εύτυχείς.
* 'Όσο νέος και αν είναι κανείς τήν ήμερα που γάνει τήν μητέρα του γίνεται γέρος διά μιάς.
* 'Εκείνο που είναι θλιβερό δεν είναι τά γραπτά. Είναι τō πέρασμα της νεότητος.
* Είναι εύκολότερο να είσαι καλός γιά όλον τόν κόσμο παρά για έναν άνδρα.
* Η άδυστυχία τού γάμου είναι τόσο βαρεία ώστε χρειάζονται δύο — κομμάτια — φορά και τρεις — για γά τήν κρατήσουν!...

Ο ΜΩΡΙΣ ΝΤΟΝΝΑΙ

* 'Υπάρχουν άναμνήσεις που τις θυμόμαστε μόνον όταν ζητάμε να λησμονήσωμε.
* Είναι τρομερό ο θάνατος τών άνδρών που άγαπάμε. Νοιώθουμε ότι μας τραβούν από τō χέρι γιά να μās πάρουν μαζί τους. Τότε χρειάζομαστε απ' τήν άλλη μεριά κάποιον, ο όποιος μās κρατάει με χέρι όχι παγωμένο αλλά θερμό από σστοργή.
* Δεν χιτίζει ποτέ εύτυχία επάνω στή δυστυχία τών άλλων. 'Υπάρχει πίκρα μέσα στην εύτυχία, όπως υπάρχει μέθη μέσα στην ήδονή.

Ο ΤΟΜΑΖΕΟ

* 'Ο έρωτας γιά τόν άνδρα είναι άνακούφισις γιά τήν γυναίκα θυσία.
* Η γυναίκα είναι γιά τόν άνδρα ό,τι τō μηδενικό για τούς άρβιμούς. Αύξάνει ή ελαττώνει τήν αξία τού άναλόγως τών περιστάσεων.
* Η γυναίκα στη ζήλοστικία της αντίλαμβάνεται καλύτερα από τόν άνδρα.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Σταθήτε, κύριε, μού είπαε μιά γυναίκα που άντάμωσα ένα βράδυ στο Καντίκι. Εύαρεστηθείτε να μ' άκούσετε. Θα μάθετε τήν ιστορία μιάς γυναίκας που είδε τόν άνδρα της ν' άγαπά τήν ίδια τήν άδελφή της.
Με τρώσθε άμέσως διά της βίας σ' ένα παραλόγιστο μαγαζάκι κι' άρχισε να μού λεί τις περιπέτειές της χαϊδεύοντας τō μωρό της που τō έσφίγγε με λαχτάρα στην άγκαλιά της.
—Είμαι η μητέρα αύτου τού παιδιού και νάμαστε σήμερα πεταμένοι στο δρόμο εγώ κι' αύτō από εκείνο τō τέρας, τόν άνδρα μου. Με πέταξε έξω ύστερα από όχτώ χρόνια που ζήσαμε μαζί. 'Ενα βράδυ περπατούσα στο Κουά-Ντιλί-Τοάρι. 'Ημουνα ένα παιδί τότε και μόλις είχα άρχίσει να μπαίνω στα μυστικά της ζωής. 'Αν δε γελιέμαι ήσαν Τρίτη. Περπατώντας κατάλαβα πως με παρακολουθούσε ένας νέος. 'Ηταν άραιός και όμολογώ πως ούκανε ξεχωριστή έντύπωσι. Τō βλέμμα τού ήσαν γλυκό, τō χαμογέλο τού όποχρεωτικό, οι τρόποι τού λεπτοί. Είχε βραδυάσει κι' έπρεπε να γυρίσω σπίτι μου. Με σταμάτησε σέ μιά γωνία και μού ζήτησε τήν άδεια να μού μιλήσῃ. Μιά προαίτησις με παρακινούσε να τόν άποφύγω. Και τō έκανα. Μά τās άλλα βράδια δεν μπόρεσα να τόν άποφύγω. Γνωρίζαμε κι' άγαπηθήκαμε. 'Η άγάπη μου ήταν δυνατή γι' αύτον, και αν δεν τόν έβλεπα ένα βράδυ τō κεφάλι μου άναποδογυρίζε. Κι' αύτōς μ' άγαπούσε με τήν ίδια τρέλλα. Οι προθέσεις τού ήσαν άγνές κι' ο Σελήμ—έτσι ήταν τō-

νομά του— με ζήτησε απ' τόν πατέρα μου, ο όποιος τού άπάντησε άρνητικά. 'Ο Σελήμ πήρε τήν άπόφασι να με κλέψῃ. Κι' εγώ τόν άκολουθήσα. 'Όταν ο πατέρας μου τō έμαθε και είδε πως με παντρεύτηκε, δέχτηκε να μās πάρῃ στο σπίτι. 'Ημουνα εύτυχισμένη. Είχα και μιά άδελφή δεκατριών χρονών που σπούδαζε στο παρειαγωγείο τού Καντίκι. 'Ο άντρας μου τήν άγάπησε σαν πατέρα κι' επέλεξε τις σπουδές της. Μά με τόν καιρό ά πράγματια άλλαξαν.
'Η Τεχιά, η άδελφή μου, μεγάλωνε και γινόταν πολύ όμορφη. Είχε μεγάλα γαλάζια μάτια, μικρά κόκκινα χείλη και σώμα σέλετο. Μή νομίσате πως τήν ζήλευα. Δεν μπορούσα εκείνο τόν καιρό να σκεφθώ πως μιά μέρα θα γινόταν άτίτληός μου. Μά σιγά-σιγά η στάσις της Τεχιά άλλαξε και τά μάτια της άδελφής μου έπαίρναν μιά φοβισμένη έκφρασι όταν μ' αντίκρυζαν.
Πέρασαν άκριβώς έπτά μήνες από τότε. 'Ενα βράδυ, γυρίζοντας σπίτι άργά, άκούσα λυγμούς μέσα. 'Αφουγκράστηκα. 'Η άδελφή μου έκλαίει. Βγήκα πολύ έξω, ζύγωνα τō χαμηλό παράθυρο κι' άκούσα τήν άδελφή μου να λέει:
—Σελήμ μπέ, με κατέσρεψες. Πώς θα μπόρεσω πιά ν' άντικρύσω στās μάτια τήν άδελφή μου;
'Ότε κεραυνός να έπεφτε στο κεφάλι μου δεν θα μ' έκανε να νοιώσω αύτō που έννοιας κείνο τō βράδυ. 'Ετσι λοιπόν; 'Ο άντρας μου με άπατούσε με τήν άδελφή μου; 'Ηταν όλοφάνερο. Μήκα τότε τήν κάμαρα άκαφισμένη γιά να τούς πιάσω οκαστός. Μά αύτō τήν άρνήθηκα τά πάντα, κυνικώτατα και ακόμα μού είπαν πως... άνευρεόμουναι!
Τήν άλλη μέρα θα πήγαινα να

έπισκεφθώ μιά συγγενή μας άρρωστη, που έμενε στο Ιλιαντεμα. Είχα τō θάρρος — ω τι όδυνηρο θάρρος— ν' αφήσω τόν άντρα μου στο σπίτι κι' έφυγα με τόν πατέρα μου. Μετά μιά βδομάδα, γεμάτη λύπη κι' άγωνία, ζητήσα απ' τόν πατέρα μου να ξαναγυρίσω στην Κωνσταντινούπολι, παρακαλώντας τον συγχρόνως να μείνῃ αύτός κοντά στην άρρωστη.
Γύρισα λοιπόν άξαφνα στο Καντίκι με τō παιδί αύτō που βλέπετε κοιμωμένο στην άγκαλιά μου. 'Ενα τρομερό προαίτημα με τωραίνουσε. 'Εδωλεα τήν δυστυχία μου να έρχεται, βαδίζα προς τās έρείπια της εύτυχίας μου...
'Εφτασα μπρος στην πόρτα. Τήν άνοιξα με τō κλειδί που είχα μαζί μου. 'Ετρεμα. Στō πρώτο πάτωμα η πόρτα της κρεβάτοκαμάρας μας ήταν μισάνοιχτη. Μ' ένα πήδημα βρέθηκα μέσα. 'Η άδελφή μου ήταν μόνον στō κρεβάτι μου κρατώντας ένα νεογέννητο παιδί στην άγκαλιά της, τόν καιρό τών οχέσεών της με τόν άνδρα μου. Τι μπορούσα να κάνω; 'Επεσα σέ μιά καρέκλα πινυμένη απ' τās κλάματα. Λιποθύησα. 'Η άδελφή μου δεν μπορούσε να με βοηθήσῃ. 'Εμαθα άργότερα ότι είχε γεννήσει τō παιδί της ίδιας μέρας. 'Ο άντρας μου τήν είχε άγαπήσει περισσότερο από μένα!...

Δεν μπορούσα πιά να είμαι γυναίκα ενός άχρείου. Κι' ακόμα περισσότερο, αφού αντίζηλός μου ήταν η άδελφή μου.
'Ο άντρας μου, που ήρθε λίγο άργότερα, δέχτηκε, αφού άλλωστε τόν έπιθυμούσε, τō χωρισμό μας. 'Η άδελφή μου δέ μιλούσε καθόλου. Τήν ίδια έπιθυμία άσφαλώς είχε κι' αύτē.
Πήσα τō παιδί μου στην άγκαλιά μου κι' έγκατέλειπα τήν συζυ-

γική έστία με τō θάνατο στην ψυχή μου. Είχα αφήσει τόν άνδρα μου με τήν καινοβύργια του γυναικά, στην ίδια έκείνη κάμαρη όπου είχα μπει ναίνουσι, κι' έφευγα διωγμένη, άπατημένη, συντριμμένη.
'Η συνομιλήτριά μου είχε ξανατληθεί πιά. 'Αφες τās τρέχουσιν έλευθερά τās δακρύα της. Κι' άπομακρύνθηκε σφίγγοντας πιά τόν τού παιδί της στην άγκαλιά της.
ΕΣΣΑΤ ΜΑΧΜΟΥΤ

ΣΤΙΓΜΕΣ άγωνίες

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

'Από μικρό παιδί ο Σέμεν είχε μάθει να φτιάχνει φλογέρες από κλωνάρια ιτιάς. Και ήταν τόσο καλοφτιαγμένες που μπορούσε να παίζῃ και τās δύο σκολα τραγούδια.

'Ηρθε ήμερα όμως που ο Σέμεν γέρασε και άναγκάσθηκε να γίνῃ φύλακας της σιδηροδρομικής γραμμής. Τις ώρες που δεν είχε δουλειά έξακολουθούσε να φτιάχνει φλογέρες που τις πουλούσε στο κοντινότερο χωριό.

Τρεις μέρες ύστερα από μιά επίθεσθῃ ο Σέμεν είπαε τήν γυναίκα του να τῃν τού τις από τραινό που θα περνούσε στις 6 και 2 λεπτά, γιαντίν αύτός θα πήγαινε στο δάσος να κόψῃ κλωνάρια γιά τις φλογέρες. Πήγε και έκοψε πολλά και όταν ο ήλιος κόντευε να βασιλέψῃ ξεκίνησε να γυρίσῃ.

Βγαίνοντας από τō δάσος είδε στήν άνηφορία έναν σκυμμένο άνδρα που φτιάχνει κλωνάρια γιά τις φλογέρες. Πήγε και έκοψε πολλά και όταν ο ήλιος κόντευε να βασιλέψῃ ξεκίνησε να γυρίσῃ.

Βγαίνοντας από τō δάσος είδε στήν άνηφορία έναν σκυμμένο άνδρα που φτιάχνει κλωνάρια γιά τις φλογέρες. Πήγε και έκοψε πολλά και όταν ο ήλιος κόντευε να βασιλέψῃ ξεκίνησε να γυρίσῃ.

τουςαν. Δεν ήξεραν τί σκεπτόταν ο σκεπτικός και άμילπτος αύτός άνθρωπος. Και να τώρα που χαλούσε τή σιδηροδρομική γραμμή!

—Βασίλη Σεφάνοβιτς! τού φώναζε άπεληγμένα ο Σέμεν. Βασίλη, στάσου να σε χαρώ... Δός μου τούλάχιστον τō έργαλειό να δάσωμε τō σιδηρό στη θέση του. Κανείς δεν θα μάθῃ τίποτα... Θα πάρω τάσους άνθρώπους στο λαμό σου... Σώσε τήν ψυχή σου από τήν κόλασι, Βασίλη...
Μά ο Βασίλης δεν γυρνούσε πιά. Τά κλωνάρια της ιτιάς έπεσαν από τās χείρας τού Σέμεν. Σέ λίγο θα περνούσε η άμαρσοστοικία... Και άλλοίμονο, ήταν επιβεβητική! Πώς να τήν σταματήσῃ; Δεν είχε τίποτε μαζί του ούτε τήν κόκκινη σημαία να δώσῃ σιγάλο...
—Θέέ μου, δοθήσθε με!... Τρέξις...
'Αρχισε να τρέχῃ. Τρέχει τόσο που αρχίζει να χάνῃ τις δυνάμεις του. Κόβονται τās πόδια του. 'Εκατό όργυνες όρμη έχει να κινή ακόμα... Και τρέχει, τρέχει ο Σέμεν. 'Η ώρα είναι έξη και δυό λεπτά... 'Α, θα περάσῃ τō τραινό... 'Θέέ μου, ληψόσῃ τούς άθώους!...
Τō τραινό πλησιάζει... Οι συσχυόμενοι επίθετες δεν ζερούν πως τούς περιμένει ο θάνατος...
—Θέέ μου!... Φώτισέ με... Τι να κάνω...
Τρέχει προς τō μέρος που έχει άσπαιρέθῃ η ράβδος. Παίρνει ένα από τās πεταμένα κλωνάρια της ιτιάς. Και έξακολουθεί να τρέχῃ προς τō μέρος που θα περνούσε η άμαρσοστοικία. 'Ακούει να σφυρίζει, άκούει τις σιδερένιες ράβδους ν' ατρίζουν. Δεν έχει πιά δύναμι. Στέκεται, βιάσει τō καπέλλο του, τō μαντίλι του, τō σουγιά του και κάνει τō σταυρό του.
—Θέέ μου, δός μου δύναμι! Και άμέσως μπήγει τō σουγιά στο άριστερό του μπράτσο. Τō

αίμα αναπηδάει. 'Ο Σέμεν θάφει σ' αύτō τō μαντίλι του που έγινε κίλας κατακόκκινο! Τō ζεδιπλώνει, τō δένει στην άκρη του κλωναριού και τ' άνεμίζει στον άέρα... 'Εχει τώρα τή σημαία τήν κόκκινη... Τήν κουνάει όσο ψηλότερα μπορεί. 'Ο μπχανικός θά δῃ τō σημάι του κινδύνου και θα σταματήσῃ. Θα τō δῃ όμως; Θεέ μου! Τō τραινό πλησιάζει...
Τρέχει άρκεσῃ τō αίμα από τήν πληγή του. Κυττάζει να τō σταματήσῃ, μά τού κόκκου. —Τήν άνοιξα πολύ θαθεία!... λέει ο Σέμεν.

Τόν έπιασε τώρα ζαλάδα... Δέ δάλεψε πιά τήν άμαρσοστοικία... Δεν τήν άκούει... Θα πείσω... Δεν μπορώ πιά... Θα μού πέσῃ η σημαία... Τō τραινό θά με κάνει κομμάτια... Θεέ μου!...
'Όλα τās βλέπει μαύρα και σκοτεινά. Μέσα στην ψυχτή αίσθάνεται ένα κενό... Και η σημαία δά πέ... Μά όχι δεν πέφτει... Κάποιο χέρι τήν άρπάζει και τή σηκώνει ψηλά. 'Ο μπχανικός τή βλέπει. Δίνει ώθησι προς τās πίσω και η άμαρσοστοικία σταματάει...
'Οι επίθετοι κατεβαίνουν από τās βαγόνια. Τι τρέχει; Τι συμβαίνει; Βλέπουν έναν άνδρα ζαπλωμένο πάνω στās σιδερές γραμμές άναίσθητο. Δίπλα του ένας άλλος κρατάει στās χείρας ένα ματωμένο πανί. Είναι ο Βασίλης, που μετάνιωσε τήν τελευταία στιγμή και πρόλαβε να σηκώσῃ τή σημαία. Τō χέρι τού Σέμεν είχε παραλύσει πιά και ήταν έτοιμο να τήν αφήσῃ να πέσῃ. Και να τώρα κυττάζει τήν άτμομηχανή, τούς επιβάτες και τόν άναισθητο Σέμεν, ο Βασίλης ψιθυρίζοντας με συντριβή:
— Πιάστε με!... 'Ηθελα να έκτροκίσω τήν άμαρσοστοικία! Πιάστε με!... Είμαι ένας κακοβύργος!...

Β. ΖΕΛΙΝΙ

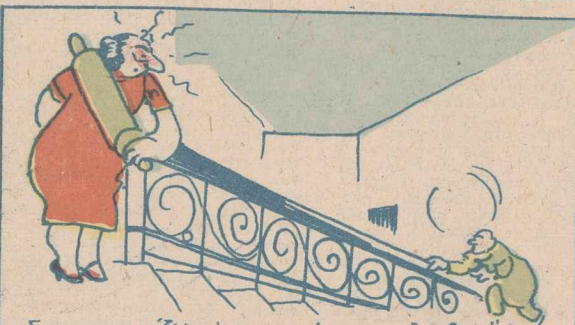
- Η κνηστή μου μου ζήτησε μια τούφφα μαλλιά, γιά νά τά βάλη στό μενταγιόν της. Δέν μου δα-
νείζετε μιά;

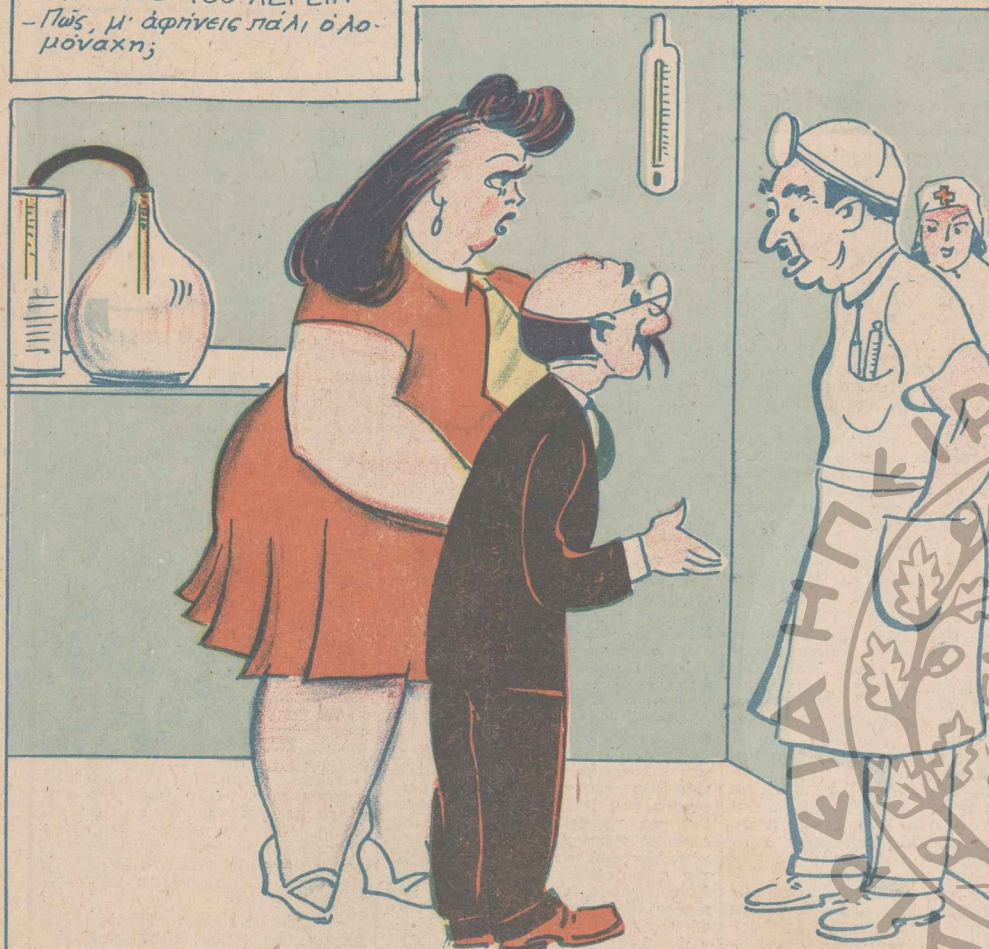
- Χτές τό βράδυ, στούς Μαμαροπουλαίους
βρήκα μιά τσαντά. φυσικά δέν τήν άνοι-
ξα μαθόλου. μα νομίζω πώς είναι δι-
κή σας.

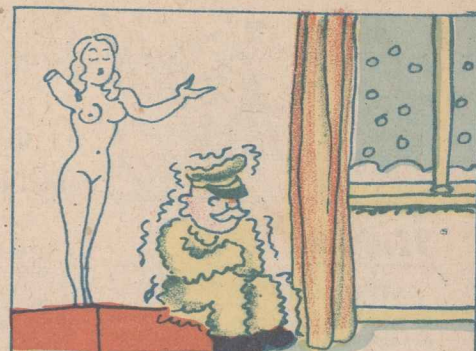
ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ
- Πώς, μ' αφήνεις πάλι όλο-
μόναχη;

- Στοιχηματίζω, αγαπητή μου, πώς θα έβα-
λες νά ζεσταθούν τα μαυαρόνια μου

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Είθε ο αίμοδότης;
Η ΧΟΝΤΡΗ: - Όχι εγώ, γιατρέ, ο άντρας μου.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ